

INLEIDING

Er is een kosmos, die door de mens slechts voor een klein deel wordt gekend. Deze kosmos bestaat niet alleen maar uit ruimte, sterren en misschien planeten, ze bestaat tevens uit enorme krachtsverhoudingen, voor een deel bepaald door snelheid (beweging) anderdeels bepaald door de vorming van wat men noemt velden of krachtvelden. Het zal u duidelijk zijn, dat zelfs deze materieel voor u kenbare kosmos zeer veel invloeden in zich bergt, waar men op aarde nog weinig of niets van weet of die men nog niet juist heeft leren interpreteren.

Daarnaast kennen wij andere dimensies in de kosmos. Dat betekent, dat het gebieden betreft, die u met uw zintuiglijke mogelijkheden niet kunt betreden. Wij zullen dat niet te ingewikkeld maken en daarom niet elk van deze aparte niveau's met u bespreken. Maar één ding zoudt u toch moeten weten:

Als er een verschil in dimensie is, dan bestaat ertussen twee van die in andere dimensies uitgedrukte werelden ten opzichte van elkaar een potentiaal. Er is dus een krachtsverschil of een werkingsverschil. Deze verschillen kunnen optreden in beide werelden. Ze zijn dus niet beperkt tot de eigen wereld alleen, ze zijn slechts kenbaar vanuit de wereld, waarin ze origineren. De inwerking is aan de andere kant eveneens kenbaar. We zouden er misschien goed aan doen om in dit verband de platland-theorie nog eens door te nemen. U kunt daarover wel hier of daar literatuur vinden. Het komt hierop neer:

Als u een twee-dimensionale wereld stelt, dan is een daarop getrokken lijn een muur. Voor iemand, die drie dimensies kent, is die muur doordringbaar; hij kan er gewoon doorheen gaan. Voor iemand, die twee dimensies kent niet. Op dezelfde manier kunnen werkingen en krachten, die in een meerdimensionale wereld zeer normaal zijn in uw eigen drie-dimensionale wereld onbegrijpelijk worden, omdat ze het schijnbaar onmogelijke mogelijk maken en schijnbaar onlogische verschijnselen te voorschijn roepen.

De noodzaak om ons bezig te houden met deze kosmos komt eigenlijk voort uit de invloeden, die zij voor de mens zelf kan scheppen en in de tweede plaats uit de mogelijkheden, die er voor de mens in gelegen zijn.

Nu weet u allemaal, u bent een wezen in deze tijd, in deze bevoertuiging, in deze voorstellingswereld. Uw werkelijk "ik" echter omvat alle dimensionele mogelijkheden. Dat wil zeggen, dat elke wereld en elk potentiaal voor u toegankelijk is. Maar dat houdt ook in, dat - of u zich nu van die andere werelden bewust bent of niet - de inwerkingen van die andere werelden u volledig kunnen treffen en beroeren en dat de verschijnselen uit andere, meer dimensionale, of anders dimensionele werelden door u tot uitwerking kunnen komen.

Het is daarom belangrijk, dat wij de kosmische werkingen begrijpen en de kosmische verhoudingen een klein beetje onder de knie krijgen.

Ik geef u nu een aantal grondregels, die wij in de loop van de tijd verder zullen uitwerken, De eerste zijn technisch.

1. Massa plus beweging is zwaartekracht, is dimensionale verplaatsing en betekent veldvorming, die door elk ander soortgelijk veld kan worden beïnvloed.
2. Elke invloed, die op een bepaald punt bestaat, kan door soortgelijke invloeden elders worden gewijzigd, zonder dat de oorzaak daarvoor onmiddellijk zichtbaar is. Ze kan slechts vanuit een groter overzicht worden begrepen.
3. Elke energie, die in uw eigen kosmos tot uiting komt, zal voor ongeveer 999 ten 1000 in een andere vorm in verschijning treden. Ongeveer 1/1000 - eigenlijk iets minder - verdwijnt en vormt een reserve in wat men noemt het lek-heelal of een zich vormende kosmos; de potentiële kosmos van morgen. Dat wil zeggen, dat ook uw eigen energie voor een deel daarin wordt geuit, zodat u alleen door te leven reeds met uw acties en energieën

aandeel heeft in de vorming van de kosmos van morgen en invloed heeft op de wijze, waarop zij zich vormt, ook al zijn die invloeden natuurlijk zeer gering.

Nu een paar punten van meer abstracte aard; eigenlijk meer mystiek.

1. Elk bewustzijn bestaat op vele niveaus gelijktijdig.
2. Elk bewustzijn reageert op alle niveaus, waartoe het behoort, ook als het zich uit op één niveau.
3. Wanneer een verplaatsing van bewustzijn geschiedt - hetzij naar een z.g. andere wereld, een andere dimensionale verhouding of welke andere mogelijkheid dan ook - spreken wij van een verandering van wereld. Als deze wereld geestelijk is (dus lichamelijk niet kenbaar en niet technisch aantoonbaar), dan spreken wij van sferen, desnoods van de hemel.
4. De originerende krachten van het Al zijn in evenwicht, waarin door verandering van plaats en massa, versnelling en vertraging wel een voortdurende werking bestaat, zonder dat echter dit evenwicht ooit volledig wordt verbroken.

Daar heeft u de grondregels, waarmee we zullen moeten werken. Als het om de astronomie gaat, dan zullen we worden geconfronteerd met beweging van massa in ruimte en daaruit gegenereerde energie, maar ook gegenereerde zwaartekrachtsverhoudingen en zelfs gegenereerde omzetting van stralingen.

Als wij proberen kosmische stralingen te ontleden, zullen wij tot de conclusie moeten komen, dat zij voor een deel lek-stralingen zijn van een ander niveau, dat zij daarnaast oorzaken hebben in het eigen heelal (sterren), maar dat de velden, welke in die ruimten bestaan, mede eigenschapsbepalend zijn voor die stralingen.

De neiging, die wij hebben om alles te personifiëren, brengt ons ertoe om de grote invloeden, waarin men een zeker bewustzijn meent te veronderstellen vaak Heren van stralen of Heren van kosmische krachten te noemen. Dit zijn altijd vergelijkende termen. Wij kunnen nu eenmaal niet spreken over een kracht, zonder dat wij die kracht op de een of andere manier onderscheiden van een andere kracht. Zodra wij komen tot een onderscheiden, moeten wij ofwel komen tot een duidelijke omschrijving - wat in dit geval zeer moeilijk is - dan wel wij komen tot een persoons-identificatie, waarbij we een in feite imaginaire persoonlijkheid gebruiken als het beeld voor een bepaald complex van werkingen en krachten.

Ik hoop, dat u in deze cursus het een en ander zult vinden wat voor u de moeite waard is. Ik zou nu willen overgaan tot:

LES 1 - DE DIREKTE KOSMISCHE STRALINGEN

Hoofdstuk I.

Kosmische straling

De krachten in de kosmos zijn voor een deel van materiële geaardheid, voor een ander deel van niet-materiële geaardheid. De stralingen, die de mens kan meten in de kosmos zijn nog van materiële of materieel-energetische aard. Zij kunnen dus bepaalde golven zijn, magnetische of lichtgolven. Zij kunnen ook emissies zijn. Dat wil zeggen, dat heel kleine partikels met verschillende hardheid en vaak bepaalde baanafwijkingen of modulatiefrequenties door b.v. sterren worden afgevuurd. Al deze dingen noemen wij kosmische straling. Maar een dergelijke straling is voor de mens pas van belang, indien zij invloed kan uitoefenen op zijn gedrag, zijn welbevinden en eventueel op zijn levensomstandigheden.

Wij kunnen die stralingen voor een groot gedeelte wel omschrijven en technisch definiëren, maar het is heel erg moeilijk na te gaan wat er eigenlijk gebeurt. Laten we een voorbeeld nemen:

Ik heb een planeet. Deze planeet heeft geen of bijna geen atmosfeer. De straling beroert die planeet direct. Er kunnen kleine veranderingen in de samenstelling van oppervlakte-elementen optreden; verder gebeurt er niets. Nu komt er door de een of andere omstandigheid een atmosfeer tot stand. Wat zien wij? In die atmosfeer ontstaat in de eerste plaats een beweging. De atmosfeer beweegt zich altijd t.a.v. de aarde. Er ontstaat daardoor wat men noemt de eigen lading van die atmosfeer. Maar zodra die atmosfeer een eigen lading heeft (een soort statische electriciteit), begint zij straling in te vangen en in te voegen. Hierdoor komt ze tot lagen van bijzondere geleiding en lagen die sterk isolerend of afremmend werken. Het eindresultaat is het optreden van één of meer geïoniseerde lagen in die atmosfeer, die dan heel erg praktisch zijn, indien de mens b.v. radio-communicatie wil gebruiken, maar die aan de andere kant bepaalde nadelen hebben, omdat zij de stralingen, die ze doorlaten, ook binnen zich a.h.w. gevangen houden. De oppervlaktewarmte van de planeet, de mogelijkheden van communicatie, maar ook de reactie op alles wat van buiten komt, zal dus worden bepaald door de wijze, waarop deze geïoniseerde hogere luchtlagen bestaan, en de dikte en de refractiemogelijkheid die ze hebben.

Het zal u aan de hand van dit voorbeeld duidelijk zijn, dat de aarde b.v. een zeer groot aantal lagen heeft. Ze heeft een tamelijk hoge atmosfeer, waarin de ionisatie in verschillende vormen voorkomt. Nu moeten wij niet alleen denken aan de Heaviside-laag, die aansprakelijk is voor de eigenaardige terugkaatsing van korte radiogolven over de aarde, maar wij moeten ook denken aan de zich daarboven bevindende lagen, die, vreemd genoeg ook gassen schijnen te isoleren. Daardoor krijgen wij een samenstelling van die atmosfeer, die niet alleen afhankelijk is van het gewicht van de gassen, zoals dat heet, maar die hoofdzakelijk mede van hun kwaliteit afhankelijk is. Zo spelen edelgassen b.v. in de hogere luchtlagen bij de polen een zeer bijzondere rol. Er is daar in de eerste plaats sprake van het aardmagnetisch veld; in de tweede plaats van het aard-lucht potentiaal.

Nu komt er nog iets: wanneer bepaalde storingen uit de ruimte optreden, ontstaat erboven en onder die neonlaag een versterkte ioniserende werking. Dat gas, dat daar overwegend naar niet zuiver aanwezig is, begint dan - zoals dat b.v. met neon gebeurt - a.h.w. te fluoriseren. Die fluorisatie betekent voor een deel het doorbreken van de ionenlaag (een stukje geïoniseerde lucht) naar beneden maar voor een deel ook naar boven. En wat zien wij? Wij zien vaak zeer symmetrische figuren, die wij dan noorderlicht plegen te noemen. Iemand onder u, die ooit het noorderlicht heeft gezien, zal weten wat ik bedoel. U ziet dan vaak kokervormige uitzakkingen, die enigszins doen denken aan het zakken van wolken bij regen. Hier ziet u dus hoe zuiver natuurkundig-bepaalde invloeden een rol kunnen spelen.

De zon heeft een zekere emissie. Wanneer er zonnevlekken zijn, dan zal het gamma-element in die emissie (dat is een aanduiding voor een partikelstraling van een bepaalde hardheid) oplopen. De bèta-straling, die wat rechtlijniger pleegt te zijn, neemt tijdelijk af. Het resultaat is een verandering van het atmosferisch potentiaal. Dat betekent, dat de mens, die is ingesteld op een standaard-conditie met daarin een aardpotentiaal, zich anders gaat gevoelen.

Zonne-invloeden worden vertraagd, doordat in de atmosfeer een omzettingseffect noodzakelijk is, zodat niet alleen de afstand die de straling moet afleggen, maar wel degelijk ook de reactietijd van de aardatmosfeer bepalend is voor het verloop van het optreden van een grote zonnevlek en van een aantal werkingen op aarde.

Nu weet u, dat b.v. een radiostoring in verband met een dergelijke zonnevlek binnen 3 dagen tot 2 weken kan optreden. Die vlek is dan nog zichtbaar én de storing is er al. Magnetische stormen echter komen over het algemeen voor tussen 10 en 25 dagen, nadat de zonne-activiteit een top heeft bereikt. En de psychische inwerking (de psychologische beïnvloeding van de mens en zijn gevoelens) vertraagt zich zelfs bijna 5 maanden. Hier hebben wij te maken met stralingen, die een groot aantal verschillende effecten hebben naarmate zij inwerken op verschillende factoren. De mens is één daarvan.

Heeft u dit begrepen, dan is het ook niet zo moeilijk meer te begrijpen, dat ofschoon de zon in uw nabijheid wel de belangrijkste stralingen (d.w.z. de sterkste) pleegt uit te zenden, er andere stralingen denkbaar zijn, die kunnen worden geënt op de straling van de zon. Dat is een heel belangrijk punt.

De meeste mensen denken: een kosmische straling komt van de een of andere wolk in de ruimte of van een verzameling radiosterren en die dringt door tot de wereld en wordt daarvan merkbaar. Dat is niet helemaal juist. De werking van de zon wordt gemoduleerd; ze wordt dus veranderd in ritme en invloed door deze kleine invloed. En doordat men de zon in dit geval kan beschouwen als een soort draaggolf (dus een redelijk constante, betrekkelijk sterke uitstraling), kunt u ook begrijpen dat men daar weinig van merkt. Wat een mens opmerkt is de verandering. De invloeden, die hij ondergaat, zijn het sterkst, indien de, veranderingen plotseling optreden.

U kunt dit heel aardig zien in de winter. Het is koud, u heeft voortdurend vriesweer gehad en ineens is er een dag met een temperatuur van 6 à 7 graden boven nul en de zon schijnt. Wat zeggen dan de meeste mensen? Hé, wat is het lekker warm vandaag. Maar diezelfde mensen rillen, als het in de zomer 15 graden Celsius is. Hier is dus de sequentie belangrijk.

Nu komt die invloed - op zichzelf betrekkelijk klein - terecht in een atmosfeer en verstoort daarin bepaalde evenwichten. Dat is technisch gesproken o.m. de afstand tussen geïoniseerde lagen. Soms kan tijdelijk zelfs een splitsing daarin voorkomen. Maar het betekent ook een verandering van het aardmagnetisch veld en daarmee de voor de mens toch ook belangrijke magnetische werkingen. Er kunnen zelfs geringe zwaartekracht varianten ontstaan. Al deze dingen samen werken op het menselijk organisme in. En aangezien de mens een betrekkelijk snelle reeks veranderingen niet kan volgen, krijgt hij een gevoel van onbehagen, van prikkelbaarheid. Zijn reacties zijn niet zuiver meer. Hij reageert te snel of te traag, maar nooit op het juiste ogenblik. Hij voelt zich hulpeloos en dan komt de psychische spanning er nog bij. Deze mens gaat uitbarsten; hij doet gekke dingen.

Als wij geestelijke waarden daarbij willen betrekken, dan moeten wij in de eerste plaats stellen, dat je een voertuig kunt beïnvloeden, zonder dat je de chauffeur beïnvloedt. De geest ondergaat dit alles niet, maar zij heeft rekening te houden met dat lichaam, met al de daarin optredende moeilijkheden en mogelijkheden. Die geest zal dus eveneens wat moeilijkheden krijgen, omdat zo eenvoudig niet meer zo'n vaste greep heeft op de lichamelijke processen als normaal misschien het geval is. Zelfs een zeer bewust en betrekkelijk hoog ingewijd persoon kan onder dergelijke invloeden tijdelijk een deel van zijn controle over eigen reactie en temperament verliezen.

Dit zijn dan de stralingen uit uw eigen heelal. We onderscheiden er een aantal, maar de meest belangrijke zijn eigenlijk vooral de stralingen, die van blauwe dubbelsterren korten. Die hebben meestal voor de mens een sterk storende invloed, hun frequentie is betrekkelijk laag en heeft dus een hoge boventoon. Er is niet sprake van één verandering, er zijn er twee gelijktijdig. Eén is tamelijk laag, die komt uit de dubbelster voort; de tweede is hoog, die komt uit de emissie van het blauwe licht voort dat zij uitstralen, dus het zeer warme licht. Het resultaat is, dat wij dergelijke blauwe dubbelsterren beschouwen als een nadelige invloed. Vreemd genoeg noemt de astrologie (en dan denk ik aan de astrologie van 1400 tot 1700, dus betrekkelijk recent) een aantal van deze dubbelsterren ook demonische sterren. Algol is er één van.

Deze blauwe sterren hebben tegenover zich staan massa's van betrekkelijk kleine maar fel stralende witte, dus zeer hete sterren. Als deze in massa voorkomen, dan kunnen zij een stralingspatroon ontwikkelen, dat voortkomt uit hun beweging ten opzichte van elkaar. Zij vormen over het algemeen langzame invloeden, want hun onderlinge bewegingen zijn van deze afstand gezien niet zo groot, maar ze zijn toch groot genoeg om daarmee aan te geven dat we invloeden hebben als b.v. de Aquariustijd.

Nu zult u begrijpen, dat wij zolang we alleen over de aarde spreken, over wat daarin kan gebeuren en wat voor kleine modulaties en varianten daarin kunnen ontstaan, de geest en de geestelijke waarden en ook de andere dimensies tot nu toe buiten beschouwing hebben gelaten. Stel nu het volgende:

De menselijke geest heeft een receptiviteit voor veel hogere frequenties dan het menselijk lichaam. Deze menselijke geest heeft bepaalde z.g. voertuigen als het levenslichaam en zelfs het door haar grotendeels bestuurde astraalvoertuig, dat overigens semi-materieel is. Op deze

voertuigen zullen dus invloeden uit andere sferen, andere wereldverhoudingen, bewustzijnsverhoudingen, maar ook uit andere dimensionale verhoudingen zeer sterk inwerken. Als wij spreken over de kosmische stralen in de meer mystieke zin van het woord, dan bedoelen wij meestal dergelijke inwerkingen. Het is voor mij tamelijk moeilijk u duidelijk te maken hoe dat nu precies in elkaar zit, maar ik zal een kleine poging wagen.

Er is een wereld, die niet identiek is met uw wereld. Die verschillen lopen zelfs zo dat wat hier hoogte is, daar diepte is. Het is alsof de ene wereld een negatief is van de ander wat energie betreft. Nu is er een grens tussen die twee werelden. Die grens kan op een gegeven ogenblik dunner worden.

Het is net alsof ze een beetje gaat doorlaten. Wat gebeurt er? Dan wordt de top van energie hier door eer, tekort aan energie daar opgeheven. Wij krijgen een egaliserend effect.

Dat egaliserend effect is natuurlijk heel prettig, indien je aan de kant zit van degenen, die tekort hebben. Maar zit je aan de kant van degenen, die net een top van energie zouden betreden en die haar dan afgeremd zien, dan is dat minder aangenaam. Toch is daardoor een gelijkmatigheid ontstaan die prettig aan kan doen, als je met mentale processen te maken hebt, want dan is gelijkmatigheid vaak van groot belang. Daarom noemen wij een dergelijke invloed meestal een blauwe.

Een blauwe invloed helpt mystieke belevingen tot stand te brengen. Hij brengt u tot een zuiverder besef, maar in feite is dat mede te danken aan de werking, waardoor te hoge toppen van energie eenvoudig worden weggenomen. De egalisatie die optreedt maakt het geestelijk proces gemakkelijker en geeft een grotere rust en diepgang voor het mentale proces.

Heb ik te maken met werelden, die identiek zijn en waarin de toppen gelijk vallen, dan gebeurt er niets. Dan versterken ze elkaar niet en ze remmen elkaar niet af. Wat wij krijgen is eerder een vergroting van potentiaal dan een vergroting van werking. Want hier gaan wij toch al omhoog. Of wij nu iets meer omhoog gaan of iets minder, bemerken wij niet. En of wij nu zo diep zakken of nog iets dieper, dat, merken wij ook niet. Daarom zeggen wij: als je met een dergelijk continuüm in aanraking komt dan hebben wij te maken met een witte straal.

De witte straal betekent dus niet alleen dat het hoog is, maar het betekent doorgewoond dat er een grote mate van identiteit aan krachtsverhoudingen bestaat. Door die identiteit worden dus de hoogtepunten en dieptepunten beide iets verscherpt. Dat komt dan tot uitwerking in de menselijke geest. Die menselijke geest kan het ene ogenblik veel feller positief reageren, maar het volgende ogenblik ook veel feller negatief. Wij zeggen: de witte straling geeft wel enige energie, maar wat zij vooral doet, is de verhoudingen duidelijk stellen.

Dan kent u natuurlijk het gele licht, de levenskracht. Wanneer een wereld qua potentiaal (aanwezige energie) altijd gemiddeld hoger staat dan de eigen wereld en er ontstaat een lek tussen die twee werelden, dan krijgt men dus een constante invloed. Het is echter geen gerichte invloed, want op elk terrein ontstaat ze overal. Wij spreken dan van een gouden straal om de doodeenvoudige reden, dat overal de levenskracht dan toeneemt.

Dan hebben wij nog een heel eigenaardige invloed. Het is eigenlijk een continuüm en staat eigenlijk een beetje haaks op het uwe. Invloeden worden afgebogen. U weet, als twee dingen met een zekere snelheid elkaar beroeren en ze heffen elkaar niet op, dan ontstaat er een tangent (een afwijkende richting) die uit de beide krachten kan worden berekend.

Nu bestaat er een continuüm, waarmee u nogal regelmatig in aanraking komt. Dat continuüm heeft de eigenaardigheid om de krachten, die op aarde bestaan, a.h.w. botsend te doen afwijken. Wij noemen dat de rode straling, omdat dit natuurlijk een sterke invloed heeft op het menselijk gedragspatroon. Dat laatste begrijpt u misschien niet helemaal. Ik zal proberen dat duidelijk te maken.

Een mens bestaat uit bewustzijn (een bovenlaag), daaronder een smal laagje dat wij verstand of weten kunnen noemen, daaronder hebben we weer een laagje (het gevoelsleven of beredeneringsvermogen) en weer daaronder hebben wij wat men noemt onderbewustzijn. De twee smalle laagjes scheiden normaal bewustzijn van onderbewustzijn. Als nu deze rode invloed aan het werk gaat, dan brengt zij bij vele mensen een reactie tot stand waarbij de

monitor (de heersende scheiding tussen onderbewustzijn en bewustzijn) gedeeltelijk wordt doorbroken. We krijgen dan te maken met een aspect, dat heel veel lijkt op een lichte hypnose. De mens wordt gebiologeerd door het leven, maar de remming van beredenering en van kennis valt voor een groot gedeelte weg. De niet-redelijke en onderbewuste (de subliminale) factoren nemen bij de beheersing van het gedrag sterk toe.

De invloeden, die ik tot nu toe heb genoemd, zijn in feite alle natuurlijke invloeden. Ofschoon wij ze vaak een karakter of bewustzijn toekennen, behoeven ze dit in feite niet te bezitten. Het zijn gewoon natuurlijke werkingen, natuurkrachten.

Maar nu kennen wij ook de geest. De geest is een bewustzijn. Dit bewustzijn kan in vele verschillende voorstellingen bestaan, elk voor zich sfeer genoemd maar daarnaast ook op verschillende niveau's van bewustzijn. Nu is het vreemde, dat de niveau's van bewustzijn niet zijn anders-dimensionaal maar altijd meer-dimensionaal. Het is dus een uitbreiding van de reeks werelden en mogelijkheden, die je a.h.w. overbrugt.

Een heel hoge geest zal in staat moeten zijn om de invloeden en werkingen van drie of vier van die door ons besproken continuïms gelijktijdig te bevatten, te overzien en in zich te coördineren. Hij kan dan het totaal van die gecoördineerde erkenning en kracht projecteren. Maar niet als zuiver energie, slechts als een stimulans, waardoor de aanwezige kracht in bepaalde verhoudingen in een klein continuüm of wereld wordt gesteld, maar nooit zo dat je zegt: nu laat hij al die krachten gezamenlijk los.

Een wat kleinere geest overziet misschien twee continuïms en kan dus de verhoudingen tussen uw kosmos en dat andere overzien, hij kan dan ten dele aanpassen, hij kan ook gebruik maken van de tendensen, die hij zo ziet optreden. Hij heeft dus een mogelijkheid om door beïnvloeding van het bewustzijn van iemand op aarde diens aanpassing aan de bestaande invloeden te veranderen. Nu gebeurt dit individueel regelmatig. Sommigen zijn zelfs niet eens in staat andere invloeden te zien, maar ze begrijpen iets meer van de samenhang van de menselijke tijd en kunnen daarop weer een ingrijpen baseren.

Al die geesten zijn voor ons betoog van vandaag eigenlijk niet belangrijk. Dat wil niet zeggen, dat ze op zichzelf niet van belang kunnen zijn, maar ze zijn geen grote krachten, behalve op het ogenblik dat een groot aantal geesten, dat een gelijksoortig aantal werelden kan overzien, gaat samenwerken. Want wat gebeurt er? Dan vormen zij niet slechts in besef een overbrugging, maar ze betekenen ook a.h.w. een dunner-worden van de begrenzing tussen die werelden. Dan kunnen door die grote samenwerking invloeden van het ene continu gemakkelijker en dus met groter intensiteit een ander continuüm binnenstromen.

Indien je meer continuïms kent, zou je dus altijd precies goede of verkeerde invloeden kunnen regelen. Je zou die kunnen aanpassen aan mensen, die een bijzondere invloed nodig hebben. Maar vergeet één ding niet. Wat voor de een goed is, is voor de ander meestal verkeerd. Er zijn zieken, die behoefte hebben aan arsenicum; dat stimuleert. Maar er zijn gezonde mensen, die, als je ze een dosis arsenicum geeft, nog eens een keer zuchten en dan een betere wereld-opzoeken. Je kunt als groep van hogere geesten nooit alle mensen gelijktijdig dienen. Het enige wat je kunt doen, is invloeden zodanig regelen, dat de mens in de verhoudingen waarin hij verkeert en masse moet komen tot een scherpere stellingname ten aanzien daarvan. Dergelijke groepen worden heel vaak groepen van Meesters genoemd. Eén van de grootste groepen is bekend als de Witte Broederschap. Dezen werken dus wel met bepaalde kosmische werkingen, stromingen en invloeden, maar ze kunnen deze niet veranderen. Ze kunnen alleen het optreden van die invloeden op een bepaald moment in de wereld verscherpen, maar ze kunnen er niet iets nieuws bijvoegen.

Daarmede heeft u een eerste beeld van wat kosmische stralingen en kosmische invloeden kunnen betekenen. Wij noemen in de praktijk alles maar straling. Het is een mooi woord; net zoiets als harmonie. Om u een voorbeeld te geven: volledige disharmonie is een disharmonische harmonie; harmonie op een ander niveau. Het zijn dus woorden, die betrekkelijk weinig zeggen. Ze worden bepaald door de invloed, die wij eraan toekennen, de waarde die wij erin zien, het begrip dat wij eraan verbinden.

Ik hoop, dat u nu aan stralingen associatief het volgende zult gaan verbinden:

Stralingen van kosmische aard en van andere origine zijn tijdelijke veranderingen van invloed of beïnvloeding, waardoor een tijdelijke-verandering van milieu of van werking kan worden bereikt. Meer niet. Het gaat er dus niet om, of er nu werkelijk stralen zijn; het kan ook iets anders zijn. Indien wij dat geconstateerd hebben, zeggen wij:

Ik ben als mens een geest, niet alleen een lichaam. Mijn lichaam is onderworpen aan stralingen, ook aan de kosmische stralingen, en wordt daardoor grotendeels mede gedomineerd.

Mijn geest echter kan vele gebieden van straling a.h.w. gelijktijdig zien, bevatten en zich zelfs daarvoor gevoelig aken. Dan kan de geest dus compenserend optreden t.a.v. de kosmische stralingen, die meer materieel inwerken. Zij kan uit zich de kracht putten om voor zich bestaande tendensen te veranderen. Maar meer dan dit kun je niet.

De kosmische stralingen, waarover men zo graag spreekt, zijn natuurlijke werkingen en invloeden, soms gebruikt of versterkt door krachten uit de geest, die wij in onszelf kunnen compenseren door onze gevoeligheid voor een veel groter gebied van invloeden, waardoor wij een aanvulling kunnen krijgen van onze tekorten en tevens onze overvloed kunnen spuien.

DE DROOMWERELD ALS WERKELIJKHEID

Een groot gedeelte van de dromen van de mens zijn reacties van onderbewustzijn en verwerking van opgenomen indrukken en de aanwezige spanningen in het "ik". Daarnaast zijn er een aantal dromen, veelal niet herinnerd, die zich afspeelt in een wereldje dat a.h.w. verdergaat, terwijl je wakker bent. Het is werkelijk een andere wereld, waarin je misschien vrienden hebt, een eigen huis, een taak vervult en ook vaak andere mogelijkheden hebt dan je op aarde bezit. Deze steeds terugkerende elementen van de droom wijzen er op, dat er voor de mens een tweede leven bestaat.

Nu zou het dwaasheid zijn te beweren dat een mens, die op aarde leeft, onmiddellijk en volledig in een tweede werkelijkheid een volwaardig leven leidt. Maar er zijn toch een aantal aanwijzingen, dat die wereld een zekere mate van realiteit niet ontbeert.

Ik droom mij een wereld. De wereld, die ik mij droom, zal ergens corresponderen met mogelijkheden, die in het totaal van het Al aanwezig zijn. Dat kan een sfeer zijn. Het is evengoed denkbaar, dat ik voor mijn gevoel deelneem aan een materiële wereld, die elders bestaat. Nu zal ik nooit primair in die andere wereld kunnen leven, maar ik ben wel in staat om een groot gedeelte van mijn kennis en ervaringen in die droomwereld over te brengen naar mijn eigen wereld en omgekeerd. Er is sprake van een emotionele eenheid tussen de droomwereld en de stoffelijke werkelijkheid. Ook wat men in de stoffelijke werkelijkheid meemaakt, verwerkt, uit, gebruikt men in die droomwereld.

Nu zou het waarschijnlijk wetenschappelijk zijn te beweren dat die droomwereld een psychische compensatie-noodzaak vormt, die zich in het menselijk voorstellingsvermogen afspeelt. Maar wij kunnen het ook enigszins anders formuleren:

De wereld waarvan ik droom bevat mensen. Soms ontmoet ik enkele van die mensen weer op aarde. U spreekt dan van een uittreding, omdat u geen andere verklaring heeft. Maar het is zeer wel mogelijk, dat u een gelijksoortige noodzaak of bewustzijn bezit, waardoor u uit de kosmische totaliteit een wereld of sfeer heeft gekozen, waarin u beiden actief bent. En zoals twee mensen elkaar in een wereldstad slechts incidenteel plegen te ontmoeten, zo zal het u gaan in deze sfeer. U zult niet altijd alle bekenden, die daar werkzaam zijn, zien of leren kennen, maar u zult hen soms opeens op straat tegenkomen.

Nu blijkt, dat uit deze omstandigheden een beperkte overdracht van b.v. mededelingen mogelijk is. In deze toestand kan men elkaar in een andere wereld ontmoeten. Men kan elkaar zeggen: zo en zo moet je morgen doen; of: wil je er aan denken dat je dit of dat voor mij informeert. Dan gebeurt dat ook. Niet dat men precies weet, terwijl men waakbewust is,

waarom men het doet, maar het is een noodzaak; deze boodschap heeft men meegebracht. En daaruit zou dus moeten blijken, dat het contact in ieder geval een zekere realiteit bezit.

Maar indien ik aanneem dat het contact een realiteit is, dan moet ik ook aannemen dat de omstandigheden, die daarbij een rol spelen, een zekere mate van werkelijkheid bezitten. Hoe groot die is, kan ik niet voor mijzelf beredeneren.

Er zijn helaas voor de doorsnee-mens nogal wat blokkeringen. Hij heeft b.v. de neiging de dingen om te draaien; zijn andere wereld beleeft hij als een spiegelbeeld. Als hij in feite hoort: je gaat van donker naar licht, dan zal hij heel vaak reageren met het denkbeeld: ik ga van licht naar donker, in de materie dus, wanneer hij wakker is. Als hij droomt tot stilstand te komen in die wereld, dan betekent dat in feite heel vaak op gang komen. Zo zijn er dus interpretatiemoeilijkheden. Daarnaast zijn heel veel beelden niet direct over te brengen. Die worden dan geuit in de droomsymboliek; en die droomsymboliek is dan allesbehalve freudiaans, Dat kan ik u erbij vertellen.

Ik stel nu enkele punten voorop:

1. Indien een deel van de droom op werkelijkheid blijkt te berusten, dan moet worden aangenomen dat ook het overige deel van de droom met de realiteit in verband staat, of met één realiteit ook al is dat niet de ogenblikkelijk stoffelijke.
2. Indien in die andere wereld contacten mogelijk zijn met mensen op aarde, waarvan men later de resultaten ziet of waarvan een zekere kennis, die men anders niet zou kunnen verwerven het gevolg kan zijn, dan moet worden aangenomen dat ook de ontmoeting daar met andere persoonlijkheden een soortgelijke betekenis en waarde heeft.
3. Het wereldbeeld dat ik daar zie zal zeker, als het een vastheid van constructie en wet representeert, niet alleen in sferen mogen worden gezocht. Het zou kunnen bestaan in elk deel van het heelal dat bestaat: in uw eigen dimensies, misschien in een wereld ergens aan de andere kant van een andere sterrennevel, in dimensionele werelden, in elke denkbare wereld die enige werkelijkheid heeft.

Wat is er dan waar van de droom? In ieder geval is het beleven waar. Daarnaast zal een groot gedeelte van de persoons- en vormerkenning waar zijn. De vraag is alleen, of dan al dat andere wat wij zien een volkomen werkelijkheid is volgens de stoffelijke maatstaven van realiteit.

Nu kom ik tot een stelling, die velen van u misschien moeilijker zullen verwerken, maar die m.i. toch wel degelijk waar kan zijn:

Het is mogelijk, dat één mens op meer plaatsen tegelijk is. Daarbij zal zijn aandacht bepalend zijn voor de plaats waar hij zich volgens eigen bewustzijn werkelijk bevindt. Ik citeer hiervoor enkele gevallen uit parapsychologische onderzoeken en constatering op deze wereld.

Een meisje in een klas in de buurt van Würzburg werd gezien, terwijl zij in de schooltuin wandelde. Het kind was gelijktijdig in de klas aanwezig, wat werd geconstateerd toen men de onderwijzer wilde waarschuwen omtrent de afwezigheid van zijn leerlinge. Dat meisje zat te dromen en dacht sterk aan de tuin, maar zij was zich wel degelijk van haar directe en werkelijke aanwezigheid in het klaslokaal bewust. Een z.g. verdubbeling of uitzending van een dubbel.

Een ander voorbeeld.

Een fakir in Bombay beloofde een Engelsman daar terplaatse als experiment een boodschap over te brengen aan een kantoor in Londen. De man, die deze boodschap wilde zenden, was aanwezig met enige vrienden. Dit is wederom in akten vastgelegd. Hij bleef aanwezig, toen de fakir zichzelf in een soort trance bracht en met een betrekkelijk ondiepe ademhaling gedurende twee uren onbeweeglijk bleef liggen. Het Londense kantoor meldde later dat ongeveer drie kwartier, nadat de trance-toestand was begonnen, een kleine man in vreemde

kleding (dit strookte met het gewaad van de fakir dat hij aanhad op het moment dat hij in trance ging) was binnengekomen en aan iemand mondeling een boodschap had overgebracht. Men vroeg zich af wat de zin daarvan was. Verdubbeling is dus mogelijk.

Nu stel ik van mijn kant: als deze Indiër zijn bewustzijn totaal uitschakelt voor zijn omgeving, is hij reëel en actief in Londen. Toch is hij daar lichamelijk niet werkelijk aanwezig, maar hij is er persoonlijk aanwezig.

Het meisje, dat haar aandacht sterk concentreerde op de tuin, is zich bewust van haar aanwezigheid in de klas, maar is zich half- bewust van een aanwezig-zijn in de tuin. Het is dus mogelijk, dat men op meer plaatsen gelijktijdig kan zijn. Als een verdubbeling mogelijk is, moet zelfs een verdrievoudiging en meer denkbaar zijn.

Denk u nu eens in dat wij in die andere wereld (de droomwereld) tezamen zijn met mensen, die ook uit onze wereld of uit andere werelden afkomstig zijn.

Wij leven daar misschien gezamenlijk in een voorstelling. Maar zolang wij ons niet van onze eigen omgeving bewust zijn, is die andere wereld werkelijk, zijn onze contacten werkelijk. De mededelingen die wij kunnen doen zijn werkelijk. Zal dan de arbeid, die wij daar verrichten plotseling niet werkelijk zijn?

Dan moeten wij stellen, dat wij een tweede wereld hebben. In die wereld kunnen wij ons voorstellen, dat het lichaam of de belichaming, die wij daar hanteren, in slaap geraakt in de tijd dat wij wakker zijn op onze eigen wereld of misschien tijdelijk als een soort slaapwandelaar nog even mee reageert. Dan is de droomwereld een wereld, die voor een groot gedeelte door automatismen zou worden bepaald. Automatismen van voertuigen, die op dat moment niet door een bewustzijn worden bestuurd, maar die wel aan één bepaald bewustzijn gebonden zijn. En dan moeten wij ook stellen, dat ertussen deze wereld, waarin men nu bewust leeft en die andere wereld qua werkelijkheid geen groot verschil bestaat. Het verschil is onze aandacht voor die wereld; niet de werkelijkheidsbetekenis van die wereld.

Misschien interesseert u dit alles heel weinig, maar u heeft waarschijnlijk in uw leven vele van deze ervaringen gehad. Die ervaringen zouden als droom terzijde kunnen worden geschoven, indien zij op zekere ogenblikken niet waren teruggeslagen in uw wereld.

U heeft in deze wereld bijna op dwang gereageerd op contacten en afspraken, die u in een andere wereld heeft gemaakt. U heeft uw gedrag tijdelijk gewijzigd. U heeft uw beslissingen veranderd omwille van dingen, welke in die andere wereld zijn gebeurd. Iets, wat in staat is uw gedrag in uw z.g. reële wereld te wijzigen volgens een belevingspatroon in die andere wereld, moet een tweede werkelijkheid worden genoemd. De laatste conclusie is dan vanzelfsprekend

De z.g. tweede werkelijkheid, waarin wij bestaan door de droom, is de wereld waarin wij de mogelijkheden vinden, die wij geestelijk nodig hebben. Daar, waar die mogelijkheden voldoende zijn gerealiseerd, dragen wij ze over naar onze eigen wereld zonder rekening te houden met de omstandigheden, regels of wetten van die wereld.

De eindconclusie is duidelijk:

De wereld van de droom kan onder omstandigheden een zeer grote mate van werkelijkheidsbetekenis bezitten. Het is aan te nemen, dat voor velen die wereld van de droom na de overgang wordt gecontinueerd als een reële wereld. Het is bijna zeker, dat voor ongeveer 50 à 60% van de levende mensen het bestaan in het hiernamaals mede zal worden bepaald door de contacten in die wereld. Ik zou mij kunnen voorstellen dat iemand, die de andere werkelijkheid als de zijne heeft geaccepteerd en zijn droomwereld tot werkelijkheid heeft gemaakt, nog droomt van de aarde en daarop terugkeert als een droomgestalte, die halfbewust nog handelt of mededelingen doet, zekere ervaringen kan opdoen, die hij weer in zijn eigen wereld projecteert.

Dan een laatste punt, dat hier niet direct meer mee te maken heeft.

De droomwereld die wij kennen, kan voor ons alleen bestaan als werkelijkheid door het verband dat er bestaat tussen de gevoelsmatige reactie op ons eigen "ik" onze wereld en de consequenties, die wij in dit verband aanvoelen.

Anders gezegd: als je op aarde wordt geboren, dan kun je nog alle droomwerelden betreden. Maar naarmate je eigen reactie op je bestaan meer wordt bepaald en gedefinieerd in bepaalde verhoudingen van deugd, van goed en kwaad van schuld en niet schuld, zult u als vanzelf een wereld kiezen, die harmonisch is met deze voorstelling en zal uw gevoelsleven voor een groot gedeelte mede bepalend zijn voor de aard van de tweede werkelijkheid, die u kiest uit de vele mogelijkheden.

Als u dus een droomwereld heeft, waar u niet prettig thuis komt, waarin u zich steeds in een soort nachtmerrie gevangen voelt, zult u moeten nagaan op welke wijze u in uw eigen wereld emotioneel verkeerd gericht bent. Want daardoor zult u misschien in staat zijn uw bestaan in die andere wereld af te breken en dan in een derde werkelijkheid misschien toch nog een nieuw leven te beginnen, dat dan ook voor uw aards bestaan gunstiger uitwerkingen heeft.

LES 2 - DE DENKENDE AARDE?

Hoofdstuk II

Voor de mens is de aarde zo belangrijk als de kosmos. De kosmos ligt ver weg, de aarde is vlakbij. Je wordt omringd door haar atmosfeer. Je leeft uit de gassen die zij afscheidt, uit de wateren die op haar ontstaan. Daarom is het belangrijk om naast de kosmische werkingen en de kosmische krachten en stralingen ook rekening te houden met de aarde.

Over het algemeen wordt de aarde beschouwd als een brok materie, wentelend rond een zon. Ik hoop in de loop van mijn betoog aan te tonen, dat het anders kan zijn. In de eerste plaats hebben we de vraag: Wat heeft de aarde voor een kern?

Nu kunnen wij over de aardkern heel veel zeggen. Wij weten in ieder geval, dat die erg zwaar is. De geliefde theorie is dan ook dat die kern grotendeels uit nikkel-ijzer bestaat. Daar omheen bevinden zich verschillende zones met hogere en lagere temperaturen. Daarboven bevinden zich fluïdelagen en daarboven stollagen. Daar weer boven geringere hoeveelheden fluïde materie, waarop aardschotsen drijven en rond die aardschotsen hebben wij dan nog de wereldzeeën, die op die punten drijven, waar de aardschors veel dunner en vaak ook wat rekbaarder is. Dat zijn theorieën. Laten wij nu eens nagaan wat de aarde doet.

De aarde heeft een eigen emissie, een eigen uitstraling. Zij heeft een eigen magnetisch veld. Zij heeft, zoals elke ster en planeet, een eigen zwaartekracht-werking. Daarbij doen zich allerlei vreemde verschijnselen voor, die men niet helemaal kan nagaan. Zo zijn er b.v. de zogenaamde aard-lucht potentialen: verschillen van elektrische spanning tussen lucht en aarde. Daarnaast kennen we verschijnselen, die minder wetenschappelijk zijn, zoals b.v. de aardstralen en de z.g. geheimzinnige of heilige plaatsen, waar heel vaak een bijzondere emissie aanwezig is, al kunnen wij langs wetenschappelijke weg niet constateren of zij er is en hoe ze er is. De mens ondergaat haar.

Als wij nu eens aannemen, dat de aardkern niet alleen uit nikkel-ijzer bestaat, maar dat zich daarin andere bestanddelen bevinden zoals cadmium, dan hebben wij eigenlijk een enorme roterende massa, die bovendien de eigenschap heeft dat ze electriciteit kan opzamelen en afscheiden. Daar is iets voor te zeggen, want een magnetisch veld zoals de aarde produceert verwacht men ook bij een electromotor. Er is dus veel voor te zeggen, dat de aardkern op de een of andere manier electrisch actief is. Een dergelijke activiteit zou dan overal gelijk moeten zijn, maar ze is dat kennelijk niet.

Er zijn heel veel regels en wetten, die men vroeger heeft uitgedacht en die helemaal niet schijnen te kloppen. Zo is er die kwestie van temperatuurstijging per 100 m. daling in de aardkorst, die tot op zekere hoogte waar is, maar die op een gegeven ogenblik niet meer waar is. Er is n.l. geen rechtlijnige voortzetting van de temperatuurverhoging. Er schijnen dus zeer vreemde condities te bestaan. Dat zou men misschien ook kunnen zeggen, als men te maken zou krijgen met een levend organisme.

Bij een levend organisme is het punt, waarop men het weefsel aanboort, vaak bepalend voor de temperaturen die er heersen, voor de stromingen die er bestaan, voor de werkingen en ook voor de energieën die daar aanwezig zijn. Misschien zouden wij kunnen aannemen, dat onze aarde ergens vergelijkbaar is met een levend organisme. Een stoute theorie ongetwijfeld, maar ik geloof dat er veel voor te zeggen is.

Ik stel:

Wij weten dat de aarde en zelfs sommige van de materialen aan de oppervlakte van de aarde op zeer eigenaardige wijze reageren op bestaande uitstralingen. Wij kunnen spreken over het bezielde-zijn van bepaalde bergen, maar wij kunnen net zo goed spreken over wandelende stenen (een bekend verschijnsel) en over plotseling optredende structuurveranderingen in de aarde. Wij kunnen spreken over de reactie van de aarde op de denkbeelden van de mensen;

dus op de structuur van het menselijk denken. Een dergelijke reactie zou men misschien kunnen verklaren door te zeggen: het is toeval. Maar dan is het toch wel een heel vreemd toeval, dat altijd bepaalde statische elementen in het menselijk denken de aanleiding, worden tot reacties in de aardkorst. Zou dat een toeval zijn? Ik geloof het niet. Het is al even vreemd, dat die wonderlijke verschijnselen van wandelende stenen e.d. zich overal voordoen waar wij te maken hebben met bijzondere geestelijke spanningen in de omgeving.

Indien wij ons de moeite getroosten om aardstralen na te gaan, dan weten wij dat die stralen niet te constateren zijn; en alle kastjes tegen aardstralen zijn natuurlijk - wetenschappelijk gezien - oplichterij. Maar aan de andere kant zijn er plaatsen op aarde waar vreemde condities heersen. Hoe komt het anders, dat op bepaalde delen van de aarde zekere ziekten niet kunnen voorkomen? Hoe komt het, dat zeer bijzondere plantengroei en muterende plantengroei op bepaalde plaatsen, zelfs in bepaalde dalen (dus zeer kleine, aanwijsbare gebieden) wel voorkomen en elders niet? En dan hebben wij het niet over degen, die ziek is, omdat hij toevallig slaapt op een aardstraal. Dan kun je natuurlijk beter een veren matras nemen. Er zijn grotere verschijnselen, waarover wij ons vragen moeten stellen.

Hoe komt het b.v. dat een groot aantal bolgewassen het sterkst natuurlijk muteert - vreemd genoeg - in de buurt van Perzië (Iran, Irak)? Hoe komt het dat bepaalde ziektebeelden niet optreden in sommige delen van Zuid-Amerika, maar ook in delen van Afrika en Azië? Je kunt dat allemaal wel proberen weg te verklaren, maar er is iets. En als dat iets er is, dan gaan wij na wat de omstandigheden zijn. Wij moeten dan zeggen: er is kennelijk ook een reactie van de aarde op hetgeen erboven de aarde aanwezig is.

Nu hebben wij al twee dingen: wij hebben een kern, die energie bevat, haar uitstraalt niet alleen als een warmte-uitstraling en waarschijnlijk een electrisch potentiaal heeft. Wij hebben daarnaast een aantal eigenaardige verschijnselen aan de oppervlakte.

Nu moeten wij naar de atmosfeer toe. Wat ontdekken wij? In de atmosfeer zijn eveneens sterk wisselende reacties gaande. Deze reacties kunnen niet alleen worden verklaard (niemand is daarin tot nu toe geslaagd) aan de hand van invloeden van buiten, b.v. de werking van de zon. Het blijkt, dat in de spiegeling, die in de aardatmosfeer voorkomt zowel de afwijzing van zonlicht als de afwijzing van bepaalde andere frequenties en stralingen plaats heeft. Denkt u aan de Heaviside-laag, aan de geïoniseerde lagen die overal liggen. Dan moeten wij toch aannemen: daar is ook iets met de aarde aan de hand.

Ik hoop inmiddels zover te zijn gekomen, dat ik aannemelijk heb gemaakt dat de aarde zich in vele opzichten gedraagt als een levend wezen? Maar dan een levend wezen, dat onnoemelijk traag is t.a.v. ons besef. De mens leeft veel sneller, ervaart veel sneller. Een ademhaling van de aarde bij wijze van spreken kan misschien wel een jaar of meer van een mensenleven zijn. Een grotere traagheid, maar een leven.

Indien ik bij de aarde een leven veronderstel, dan moet ik mij eens gaan afvragen, of dit leven helemaal zonder besef kan bestaan. Daar er sprake is van vaak zeer intense reacties op meestal ongeveer 7 tot 10 jaar bestaande situaties op aarde - ook bij de mensen - moeten wij aannemen dat er een reactietraagheid is, maar dat die reactie gericht is. Het is geen toeval, dat bepaalde dingen steeds op bepaalde plaatsen gebeuren.

Dan stel ik: hier is kennelijk een reactie op de buitenwereld, op iets anders. De aarde denkt in ieder geval of reageert met een zeker besef.

Dit is natuurlijk geen wetenschappelijk bewijs, dat weet ik wel, maar het gaat ons voorlopig om de mogelijkheid, om de logica. Nu gaan wij oven denken aan de aardstralen.

Aardstralen kunnen wij niet aantonen. Wij kunnen ook niet bewijzen dat aardstralen onder druk wel of niet werken, ofschoon het vreemd is dat paarden, waarvan je toch moogt aannemen dat ze niet door suggestie worden gekweld, inderdaad van een zekere onrust of van sommige kwalen afkomen, als er aardstraalonderdrukking heeft plaatsgevonden of als een afscherming tegen aardstralen is aangebracht. Het is niet wetenschappelijk bewezen. Aardstralen bestaan natuurlijk niet - ik wil niet met de wetenschap op de vuist. Ik zeg alleen maar dit: er zijn dingen, die je niet anders kunt verklaren dan door een dergelijke straling. Of

die straling nu een partikelstraling is (een emissie) of dat ze een veldverstoring is of iets anders, dat weten wij niet.

Wij weten alleen: het is geen menselijk meetbare straling.

Nu blijkt die uitstraling soms voort te komen in betrekkelijk grote gebieden, meestal echter in lijnen. Indien u de aardstralen zoudt nagaan, zoals u ze kent in eigen land, dan doet het heel veel denken aan een craquelé, alsof er heel fijne haarscheurtjes in zitten, waarin de condities iets anders zijn.

Als ik nu eens ga stellen - en het zou de moeite waard zijn om het eens na te zoeken - dat de elektrische weerstand tussen kern en oppervlakte op bepaalde plaatsen niet gelijk is, dan zouden de plaatsen waar er een ander potentiaal lucht-aarde is gelijktijdig ook plaatsen kunnen zijn waarin een voortdurende elektrische werking ontstaat. Een elektrische werking betekent gelijktijdig magnetische storing. De menselijke en dierlijke organismen werken via impulsen, die we ook van elektrische aard kunnen achten. Het is dan mogelijk, dat er inderdaad een verstoring op die manier ontstaat. Het is zelfs zeer waarschijnlijk, dat die verstoring in de eerste plaats het zenuwstelsel zal aantasten en daarnaast bepaald synapsische storingen tot stand brengt; dus een verschuiving van reactie.

De aarde leeft, de aarde ademt, de aarde heeft invloed, de aarde is niet overal gelijk aan de oppervlakte. Er zijn geheimzinnige werkingen en invloeden die wij niet kunnen verklaren. Zou de aarde misschien dan toch niet alleen maar worden beschouwd als een laagstaand levend organisme of iets wat daarmee kan worden vergeleken, maar zou ze misschien moeten worden beschouwd als een denkend wezen? Daarvoor hebben wij bezieling nodig. Aan bezieling van de aarde geloven wij wel. En als we reëel zijn, zeggen we: Indien alle leven bezield is, dan kan een zon of een planeet ook bezield zijn, ook al is dit een ander soort leven dan wij kennen.

Maar wat zou die aarde dan denken? Haar denken zal m.i. nu niet direct worden bepaald door de mensen. De mensen als geheel kunnen een bepaalde sfeer, een zekere aura veroorzaken; en die aura kan de reacties naar buiten toe bepalen.

Maar zou die aarde zich bewust zijn van al die kleine' wezens? Bent u zich bewust van uw huidcellen, van hun leven en sterven? Waarschijnlijk niet. Op dezelfde manier geloof ik niet, dat de aarde zich bewust is van het leven en sterven van planten, dieren en mensen. Ik geloof, dat dat bewustzijn maar heel beperkt is en dat dat in de eerste plaats moet worden gezocht in veranderingen in de totale sfeer, in de totale uitstraling die rond de aarde aanwezig is, maar dat ze niet kan worden gezien als een direct persoonlijke erkenning mens - aarde, aarde - mens.

Nu stel ik, dat reactie in hoofdzaak op de buitenwereld zal plaatsvinden. De aarde als geheel kan denken, maar in haar denken is ze gebonden aan de zon, aan de andere planeten, eventueel aan andere sterren. Wat is haar methode van uitdrukking? Dat weten wij niet. Maar wij weten wel, dat insecten over duizenden meters, zelfs over vele kilometers (in enkele gevallen heeft men geconstateerd van 60 tot 100 km) de geur van een wijffe kunnen ruiken.

Die geur is voor ons mensen niet kenbaar. Wij kunnen ook niet uitmeten hoe zich dat zo ver verspreidt, wat erbij komt. Wij weten alleen dat het zo is. Zou een dergelijke communicatie misschien denkbaar zijn tussen de aarde en de andere sterren en planeten op een niveau, dat wij niet helemaal kennen? Dan hebben wij hier een relatie tussen de aarde en de kosmos.

De aarde reageert als een denkend wezen op de kosmos. En daarmee zijn wij weer een stap verder gekomen in onze poging ons milieu te begrijpen. Want als de aarde denkt en reageert, dan zal haar reactie niet alleen worden bepaald door hetgeen er van buiten op haar afkomt (de kosmische inwerking), maar wel degelijk ook door wat wij haar humeur, haar stemming zouden kunnen noemen. Dan mag de aarde traag reageren, maar een stemming zal ze hebben. Die stemming wordt bepaald door de tendens (het bewustzijn van de mensheid o.m.), die rond haar bestaat, zoals u door een zekere sfeer, die u dan waarschijnlijk emotioneel noemt of er een andere verklaring aan geeft, wordt beïnvloed in uw reacties op anderen. Dus stel ik:

Het denken van de mensen bepaalt niet zonder meer de bewuste reacties van de aarde, maar zal wel de bewuste reactie van de aarde op andere werelden, planeten of sterren, denkend in haar grootorde, bepalen. En dat zou kunnen betekenen dat kosmische invloeden, die de aarde bereiken, niet altijd op aarde dezelfde resultaten hebben. Integendeel. De stemming van de aarde (en dat is voor een groot gedeelte de overheersende mentaliteit van de mensen gedurende een zekere periode) zal bepalend zijn voor de manier, waarop zij de kosmische invloed verwerkt vanuit ons standpunt beschouwd en vanuit haar eigen standpunt waarschijnlijk daarop reageert.

Nu moeten wij proberen de hypothese "de denkende aarde" wat verder te ontleden.

Wanneer ik persoonlijk in harmonie met de wereld ben, dat wil zeggen - tijdelijk a.h.w. synchroon ben met de krachten, die in de aarde ontstaan, dan krijg ik kracht uit die aarde. Wanneer ik tijdelijk niet synchroon ben (dus probeer in een tegengestelde pulsatie met die aarde te leven), dan onttrekt zij mij krachten. Dat is iets, wat men tegenwoordig vaak vergeet.

Er is een tijd geweest, dat men - ook in hoogbeschaafde landen als India, China en het gebeurt nu ook nog in Afrika - mensen, die ziek waren geweest of die zwak waren ertoe bracht om enige tijd in de schaduw op de aarde te rusten. En als ze daar op de juiste manier ontspannen waren, kregen ze kracht. Heel vaak zien wij verder daarbij komen een oriëntatie van het lichaam soms Oost-Zuid, soms Noord-West; maar de lengtelijn in overeenstemming met het magnetisch veld is wel de meest voorkomende. Wij kunnen dat weer bijgeloof noemen, maar het schijnt dat men daar heel veel succes mee heeft gehad. Wij vinden zelfs in de Chinese therapieën vaak een oriëntatie t.a.v. de Poolster terug, maar in feite meestal t.a.v. de aardas. En dat zijn toch allemaal beschavingen, die wij niet helemaal kunnen uitvlakken, waarvan wij niet kunnen zeggen dat ze helemaal dom waren. Zou het misschien zo kunnen zijn:

Wanneer ik met de aarde in harmonie ben, versterkt zij mijn wezen. Wanneer ik met de aarde niet in harmonie ben, dan neemt zij krachten, dan is ze een tegenstand, een soort stroop waar ik mij doorheen moet worstelen.

Dan ga ik nog een stap verder. De aarde is niet voortdurend gelijkblijvend. Ik kan dus niet altijd met dezelfde techniek en dezelfde methode harmonisch worden met die aarde. De aarde is een denkend wezen, Er zijn steeds veranderingen aan de gang; en al nemen die veranderingen vaak een jaar of meer, toch zijn ze erg belangrijk, want als de verandering heeft plaatsgevonden, dan kunnen wij geen harmonie meer vinden volgens een oude methode en moeten wij ons aanpassen. Als ik hier mag wijzen op verschijnselen, die dat aanvaardbaar zouden kunnen maken:

Wij zien gemiddeld per 3 à 4 jaar een verschuiving in moraal, in mode en in godsdienstige interpretaties. Wij zien gemiddeld per 20 jaar een algehele ommekeer in deze waarden. Wij zien gemiddeld per 700 jaar een bepaalde cyclus zich afspelen. Het gaat hier dus niet om een astrologische cyclus, maar gewoon om een cyclus van de historie van de mens. Wij zien, dat de neiging van de mens in die periode een aantal verschuivingen ondergaat en dat die zich herhalen.

Conclusie: volgens mij leeft de aarde in een bepaald ritme. Om met haar harmonisch te, zijn moeten wij in dat ritme mee veranderen. Maar daarnaast: wat wij zijn bepaald de sfeer; dus ook de reacties van de aarde.

Indien ik met de aarde harmonisch ben terwijl ze woedend is, dan is er grote kans dat die harmonie mij wel een enorme kracht geeft, maar mij gelijktijdig tot het brandpunt maakt van allerlei voor de mens toch minder aangename verschijnselen op aarde. Ik denk aan stormen, aardbevingen, overstromingen e.d. Ben ik in harmonie op het ogenblik dat die aarde vredig, rustig is, dan zal die harmonie mij waarschijnlijk, helpen om op de wereld meer te beheersen.

Nu kom ik met een paar stellingen, die u eens moet overdenken.

1. Stel, de aarde is een denkend wezen. Dan zullen haar gedachten bepalend zijn voor de mogelijkheden van de schepselen, die in haar invloedssfeer leven.

2. Een schepsel, dat harmonisch is met de krachten der aarde, ervaart de krachten der aarde, weet wat voor werkingen er op eigen niveau aan het aardoppervlak kunnen optreden en kan bovendien een groot gedeelte van die krachten in zich absorberen. Een wezen, dat niet harmonisch is niet de aarde, zal niet alleen voortdurend de aarde tegenover zich vinden door onverwachte verschijnselen en veranderingen, het zal daarnaast door zijn verkeerde instelling voortdurend zijn eigen energiepeil zien dalen.
3. De bewuste reacties van de aarde zullen zich afspelen op een niveau dat veel hoger ligt dan het menselijke. Ik denk hier aan interplanetaire of interstellaire reacties. Dergelijke reacties omvatten datgene, wat wij kosmische invloeden noemen en zou mede verklarend kunnen zijn voor wat wij de inwerking van de 7 stralen noemen. De reacties weerspiegelen zich wel voor ons, maar kunnen door ons nooit worden bepaald, omdat wij het denkproces van de aarde niet kunnen delen. Wij kunnen slechts deel hebben aan haar kracht.
4. Alle verschijnselen, die van de aarde uitgaan en op de aarde optreden, blijken toch een relatie te kennen met de menselijke gedachtewereld en daarin voornamelijk met het z.g. gemeenschappelijk bewustzijn of bovenbewustzijn, waarbij de totale tendens van het menselijk denken bepalend, wordt voor de reacties van de aarde op de mensheid. Een dergelijke reactie kan nimmer als volledig bewust worden beschouwd. Ik neem aan dat deze reacties van de aarde uit gezien onderbewuste zijn. De wisselwerking tussen mens en aarde, die op deze manier toch wel op de voorgrond kan treden, doet veronderstellen dat de mensheid mede bepalend zal zijn voor de reactie van de aarde op kosmische invloeden en werkingen en dat omgekeerd de aarde mede bepalend zal zijn voor de wijze, waarop de mensheid kosmische werkingen en beïnvloedingen ondergaat.

De conclusies, die wij tot zover hebben getrokken, zijn voor de mens belangrijk, omdat zij aangeven op welke wijze kosmische relaties worden ondergaan.

Nu stel ik, dat de relatie tussen sterren en eventueel een planetenstelsel vergelijkbaar is met die van atomen. Ik stel verder, dat een sterrennevel vergelijkbaar is met een door de cohesie of adhesie samengehouden reeks moleculen. Ik stel dan: ruimte is in het atoom het belangrijkste deel van de z.g. massa. Ruimte is dus ook het belangrijkste deel van de kosmos, zoals wij die kennen. Ik stel daarnaast voor de mens zal dus de ledige ruimte veel belangrijker zijn dan de voor hem zichtbare brandpunten, die hij sterren of planeten noemt. Zijn kosmische invloeden zijn delen van een ruimtelijke structuur, niet alleen maar van een actie of een interactie van bepaalde voor hem kenbaar stoffelijk werkzame krachten of groeperingen. Een kosmische kracht of invloed is dus mede ruimtelijk te zien als deel van een ruimtelijke structuur.

Dat betekent in de wereld van een atoom dat wij daardoor baanveranderingen krijgen. Baanveranderingen n.l. van de omlopende elektronen (vaak baansprongen van deze elektronen) en daarnaast soms een kern-emissie, waarbij protonen, soms zelfs ook neutronen en neutrino's een rol kunnen spelen. Deze veranderingen kunnen gelijktijdig een aardverandering van het atoom betekenen.

Nu stel ik, dat dergelijke invloeden ook in een zonnestelsel voorkomen. Als ze in een zonnestelsel voorkomen, moeten wij aannemen dat ruimteveranderingen, structuurveranderingen, baanveranderingen (een verandering van het aantal planeten of een verschuiving van de banen van die planeten) plaatsvinden. Als wij weten dat de baanomloop in een atoom in micro-seconden gerekend moet worden en wij vergelijken de massaverhoudingen, dan zouden wij tot de conclusie moeten komen, dat een soortgelijke periodiciteit voor de aarde als kleinste deel zou moeten liggen in de grootorde van ongeveer 70.000 jaar voor een baanverandering. Dus ongeveer parallel.

Nu weet u, dat deze veranderingen mogelijk zijn. Ze treden op, maar in de tijd zijn zij voor de mens niet merkbaar. Ze zijn langzame en geleidelijke veranderingen. Langzame en geleidelijke veranderingen betekenen langzame en voor het individu haast onmerkbare verschuivingen van invloed, van waarde en van verhoudingen. Verhoudingen t.a.v. de kosmos, t.a.v. planeten en sterren.

U leeft op aarde. De totale mentaliteit van de mensheid is op geweld gericht. Dan zal een invloed die vrede brengt resulteren in een vorm, van gewelddadigheid, die echter de neiging heeft om, heersend geweld te breken.

Er komt een tendens, die kennis zoekt. Deze kennis zal dan in de eerste plaats krijgskunde en de daaraan verwante wetenschappen inhouden.

Er komt een tendens uit de kosmos, die liefde wekt. Voor de mens is de reactie dan - gezien deze sfeer - in de eerste plaats vaderlandsliefde, groeps liefde; dus een vorm van uitgebreide eigenliefde. Dit houdt in, dat de inwerking van kosmische stralen altijd weer kan veranderen naarmate het menselijk denken verandert en dat bovendien de invalshoek van bepaalde kosmische werkingen en krachten ook voortdurend kan veranderen, al gaat dat zeer geleidelijk.

Ik stel: wat wij zien als kosmische krachten is over het geheel van de aarde gezien en door de geschiedenis van de aarde berekent niet dezelfde.

Krachten wisselen van werking en betekenis. Er is geen vaststaand schema van kosmische krachten. Elk schema van kosmische krachten kan slechts voor een korte periode juist zijn, een periode die gemiddeld de 250 jaar niet zal overschrijden, waarschijnlijk zelfs iets minder. Als wij dus met kosmische, krachten te maken hebben, dan kunnen wij eigenlijk niet reageren volgens ons systeem. Wij kunnen alleen raar reageren volgens gevoel. Daarom moeten wij proberen na te gaan welke variatie een kosmische invloed tot stand kan brengen, als wij in het denken van de aarde zijn opgenomen en wij door onze gedachtesfeer daarbij ook de stemming de "mood" van de aarde beïnvloeden.

Ik stel: op het ogenblik, dat de mensen een zekere algemeen geldende tendens en opvatting kennen, zal hierdoor de sfeer van de aarde worden bepaald. Deze sfeer zal alle invloeden op een bepaalde wijze vertekenen. Het is een kwestie van breking. In sommige gevallen kan een breking van een en dezelfde straal in vele afzonderlijke invloeden kenbaar worden.

Dan stel ik daarnaast: wanneer mijn gevoelsreactie op kosmische invloeden voor mij een bepaalde tendens aangeeft, dan is die tendens voor mij persoonlijk juist, omdat zij in overeenstemming is met de mensheid, waarin ik leef (de invloedssfeer) en met het aardritme, waardoor ik mede word gestimuleerd. Want het antwoord van de aarde op de invloed bereikt mij ook, terwijl ik daarnaast niet in staat ben en redelijk te omschrijven wat die invloed mij precies doet; wat ze verandert.

Ik stel als konklusie hierop: alle kosmische invloeden, die ons op aarde bereiken plus alle invloeden van de aarde die wij ondergaan gezamenlijk, betekenen een variant op ons gevoelsleven, waardoor wij ons juister kunnen oriënteren, maar die geen redelijke interpretatie zonder meer mogelijk maakt. En dan kom ik vanzelf tot een volgende constatering:

Daar het denken van de aarde, of althans de processen die wij met denken zouden kunnen vergelijken, zich betrekkelijk vaag afspeelt, zullen wij niet door het totaal-beeld van het aarddenken worden getroffen, maar steeds door bepaalde fragmenten van de gedachte; De gedachte is voor ons niet een beeld, zoals voor de aarde zelf, maar zeker als wij mens zijn is zij voor ons een opeenvolgende reeks niet-begrepen factoren. Wij zien het totaal-beeld pas achteraf, wanneer het voltooid is. Dit betekent, dat wij redelijk niet kunnen nagaan hoe de aarde denkt, maar dat de beelden die in ons ontstaan terwijl wij een zekere harmonie met de aarde aanvoelen voor ons wel de duiding zullen zijn van hetgeen zich aar, ons qua invloeden verder zal tonen. Wij kunnen dus de komende invloeden aanvoelen en a.h.w. in het heden aflezen op grond van onze emotionele reactie op de aarde zelf en de kosmische straling, die ons treft.

Nu kunnen wij als mens en ook als geest gelukkig een onderscheid maken tussen de werking van de aarde zelf en de werking van de kosmos. Wij zullen dat zo eenvoudig mogelijk formuleren en zeggen daarom: de kosmos is altijd stimulerend. De aardinvloed is altijd reactie. (Dat is wel niet helemaal juist, maar voor ons doel goed genoeg:)

Indien er een kosmische invloed optreedt, betekent het, dat er in de aarde iets wordt gestimuleerd en dat die stimulans langzaam vorm krijgt.

Stel: De aarde wordt getroffen door een felle kosmische kracht. (Geef haar de een of andere kleur: wit, rood, blauw of geel. De kleurencode zoals wij die meestal gebruiken.) Wanneer deze kracht de aarde treft, ondergaan wij haar als een stimulus voor onszelf. Wij kunnen daardoor in ons gevoelsleven tijdelijk afwijken van datgene, wat zich op de aarde nu afspeelt. Als wij begrijpen, dat de verwezenlijking van de tendens tijd vergt, zullen wij ontdekken dat de gebeurtenissen zich achteraf gaan vormen, nadat de invloed is opgehouden en zo een reactie van de wereld en ook van onszelf gaan opbouwen ten aanzien van de tendens. De verschuivingswaarde tussen invloeden is daarbij sterk afhankelijk in de eerste plaats van de complexiteit van de kosmische invloed, in de tweede plaats van haar intensiteit. Indien wij aannemen, dat er 10 graden van complexiteit zijn, waarvan 1 de eenvoudigste is en 10 graden van kracht, waarvan 1 de zwakste is, dan kunnen wij zeggen: Bij een factor 1 : 1 is de reactietijd ongeveer $3\frac{1}{2}$ jaar. De reactie op deze invloed zal pas over $3\frac{1}{2}$ jaar kenbaar zijn. Heb ik een factor 2 : 1, dan zal die tijd rond 7 jaar zijn. (In feite iets minder.) Heb ik daarentegen te maken met een factor 1 plus een factor 10, dan is de reactietijd ongeveer 70 uur. Er is dus een groot verschil in tijdsduur.

Dit kan u misschien helpen, als u het een of ander hoort over kosmische invloeden en stromingen, om te begrijpen hoe de stemming en de reactie van de mensen nog niet direct parallel behoeven te lopen met hetgeen er op aarde gebeurt. Er is dus een vertraging, die afhankelijk is van de complexiteit en rede van de energie. Bij een factor 10 : 10 (dus hoogste complexiteit, hoogste energie) kunnen wij aannemen, dat de verwerkingsfactor toch altijd rond de drie jaar ligt. Het kan ook een keer twee jaar zijn (het is geen vaste maat), het kan ook $3\frac{1}{2}$ jaar zijn, maar gemiddeld rond de drie jaar. Daarmee gaat u misschien begrijpen waar het mij in dit deel om gaat:

Uw aarde is een denkend wezen. Uw aarde is een wezen dat reageert. Het is maar een stelling, maar laten wij die als werkhypothese hanteren. Daardoor ontstaan er verschuivingen tussen oorzaak en gevolg. Omdat de aarde in een totaal ander tijdsmilieu en tijdsniveau leeft dan de mens, zijn die verschuivingen voor de mens vaak van zeer belangrijke aard.

De laatste reeks punten, die wij hier moeten bezien, hebben te maken met de reactie van de aarde, de complexiteit.

U heeft misschien wel eens ontdekt dat u niet één ding tegelijk denkt. U denkt soms honderd dingen tegelijk. U kiest er dan één uit en die schuift u tijdelijk op de voorgrond, maar op de achtergrond spelen die andere dingen mee.

U loopt door de stad. U bent misschien op een bepaalde conversatie gespitst. Dat is uw primair denken, maar daarnaast registreert u wat er in de etalages is, wie er voorbij komt, hoe de toestand van de straat is, wat voor verkeer er gaat, wat voor weer het is, enz. Ik geef dit als voorbeeld.

Op dezelfde manier zal die aarde reageren. Zij zal vele dingen gelijktijdig kunnen beleven en daarop ook kunnen reageren, maar er is altijd een primair bewuste reactie. De primair bewuste reactie nu wordt mede bepaald (niet voornamelijk, maar wordt zeker mede bepaald) door de reactie van de zon. Het is of de aarde een kind is dat vader of moeder vereert en daardoor tot een zekere nabootsing komt.

Daarom moeten wij zeggen:

Alle reacties op kosmische invloeden, optredende in de zon, zullen ongeveer een jaar nadien op aarde merkbaar zijn en wel met een maximum aan intensiteit, omdat wij hier te maken hebben met een bewust gewild proces, terwijl in de andere gevallen vaak halfbewuste of misschien zelfs onbewuste reacties een rol spelen.

De zon kan in haar wezen bepaald worden. Wij zeggen dan: ten aanzien van de kosmische krachten is de zon een combinatie rood - geel. Rood is sterk hartstochtelijk levenwekkend: geel geeft sereniteit en levenskracht. Zij geeft echter in verhouding betrekkelijk weinig weten. De bewustzijnsbevorderende invloed is dus niet groot. Het vreemde is dat die invloed wel kan optreden, indien het licht wordt gepolariseerd. Het maanlicht n.l. schept voor de mens banden tussen bewustzijn en onderbewustzijn en geeft dus een vergroting. Maanrelaties zijn

bewustzijnsrelaties op aarde. Zonnerelaties - en dat zijn toch wel, de dominerende, zou ik zeggen - zijn echter hoofdzakelijk hartstocht- en krachtrelaties. Dit betekent, dat elke invloed in aspecten waarbij emotie en kracht een rol spelen voor de aarde belangrijker is dan alle andere kosmische invloeden.

Vanuit de aarde moeten wij dus de reactie op deze invloeden zeer zwaar tellen; wij moeten daarmee rekening houden. Alle andere kosmische invloeden beroeren ons meer dan de aarde. En omdat de aarde daarop niet gewelddadig en niet volledig bewust reageert - hoogstens wat onbewust - zijn dit de factoren, waaruit wij een zekere beheersing t.a.v. de aarde kunnen gewinnen. Zodra er een bewuste of denkende reactie van de aarde is, kan de mens door kosmische krachten een milieu-beheersing verwerven.

Het lijkt misschien niet veel deze keer, maar als u het heeft overdacht en het heeft gereleerd met hetgeen we de vorige maal hebben gezegd, dan zult u tot de conclusie komen, dat hier werkelijk eens goed over moet worden nagedacht. Ik hoop, dat u zich die moeite ook zult getroosten.

DIMENSIONALE BEÏNVLOEDINGEN

Misschien herinnert u zich nog de stelling over parallelle werelden. Daarin wordt aangenomen dat er werelden bestaan, die in één of meer dimensies van de uwe verschillen, zodat zij door andere afmetingen te kennen voor uw wereld niet of niet geheel kenbaar zijn. Nu bestaan daarvoor zeer veel theorieën, maar de eenvoudigste, die wij voor vanavond zullen hanteren, is deze:

Naast uw wereld met drie dimensies is een wereld denkbaar, die één dimensie met de uwe gemeen heeft, maar twee dimensies anders. Dat is een wereld, die je niet meer kunt zien, die je niet meer kunt voelen, die eigenlijk een soort schim is, die eens een ogenblik opduikt, maar die nooit werkelijk gestalte krijgt. Eén vlak van die wereld is gelijk aan één vlak van uw wereld. Als daar dus iets gebeurt, dan kan er in één dimensie van uw eigen wereld een zekere spanning ontstaan, die zich dan ook in uw wereld zal ontladen.

Dat is een heel mooie theorie, die wij natuurlijk niet praktisch kunnen gebruiken. Ze kan dienen om bepaalde invloeden uit een astrale wereld b.v. te verklaren. Ze zou het misschien duidelijk kunnen maken hoe schijnbaar onbelangrijke dingen ineens het middelpunt worden van een aantal gebeurtenissen. Maar praktisch gezien kan je er weinig mee doen. Mijn benadering is gebaseerd op u, op uw wereld. Ik hoop, dat u mij dat zult vergeven.

Nu stel ik:

Wij kennen niets van hetgeen er in de andere werelden geschiedt. Wij kunnen dit hoogstens geestelijk beseffen of aanvoelen, maar stoffelijk sta je er als mens buiten. Je kunt echter wel de invloed van de wereld op een gegeven ogenblik zeer sterk waarnemen. Er is dan een bepaald woord of voorstelling, die zich - en meestal gedurende enige tijd - zeer sterk aan je opdringt.

Die voorstelling kun je in je eigen wereld niet zien; de aandacht, die soms wordt getrokken op een enkel detail van een ingewikkeld geheel, is redelijk en volgens de waarderingen van uw wereld niet verantwoord.

Als u die voorstellingen heeft of als u die aandacht gevoelt, dan blijkt dat hier een z.g. meer dimensionale beïnvloeding plaatsvindt uit een dergelijke andere wereld. Het betekent ook, dat van dat punt of uit die voorstelling er ontwikkelingen zullen voortkomen die niet redelijk zijn, die u niet redelijk kunt verklaren of verwachten. En dat naakt het misschien al wat eenvoudiger.

U heeft misschien wel eens meegemaakt, dat u een beeldje had waar u op zekere dag opeens zeer sterk aan ging denken of naar kijken. Het was net of het tijdelijk uw gehele interieur

beheerste. Of misschien was het een portret of iets anders, een kleinigheid. Als u nu even over die periode nadenkt, dan zult u bemerken dat er kort daarop onverwachte gebeurtenissen plaatsvonden, die ergens in overeenstemming waren met b.v. de waarde die u aan het beeldje hechtte, de betekenis die het portret voor u had of misschien zelfs de vorm en de inhoud van datgene, waarmee u zich bezighield. Dat betekent nog niet dat u nu kunt bepalen wat er gebeurt, maar u weet wel: het onverwachte zal voor mij in een associatie bestaan of een associatie in zich dragen t.a.v. het punt van mijn belangstelling.

Met voorstellingen is het al precies zo. Nu moeten wij daarbij niet te dwaas gaan redeneren. Wanneer u droomt, dat u in uw eentje zonder hemd loopt te demonstreren op Plein 1813 of in een ridderharnas met jongelui loopt te flaneren op het Lange Voorhout., dan is dat zeer waarschijnlijk een droom, die andere betekenissen heeft. Wij hebben het hier dus niet over de droom, maar over een voorstelling die ineens oprijst.

Je ziet soms iemand gaan en ineens heb je het idee: die mens ziet er somber uit het is net alsof er een donkere wolk omheen hangt. Wanneer u de kans heeft zoiets gade te slaan, dan zult u zien dat er met die persoon binnen afzienbare tijd iets gebeurt. En afzienbare, tijd is hier gemiddeld 60 tot 90 minuten. Dan verandert er iets. Dan doet die ineens iets wat onverwacht, onredelijk is. Of hij ondergaat iets, wat niemand van tevoren zou kunnen voorzien.

Deze denkbeelden maken voor ons een contact met andere werelden uit. Hoe die werelden heten en hoe zij in elkaar zitten is niet belangrijk, want wij kennen ze toch niet. Maar wat wel belangrijk is en zeker vol betekenis: de voorstelling, die wij hebben, moet op een gegeven ogenblik waar kunnen worden. Er zal een onverwachte mogelijkheid zijn. Als die gevoelens onszelf betreffen en dat komt ook wel voor - dan zou het kunnen betekenen dat wij in staat zijn om de onverwachte gevolgen op te vangen. Als je weet dat iemand zal proberen je te laten schrikken, dan schrik je wel, maar niet zo erg en zolang als wanneer je er niets vanaf wist, bij wijze van spreken.

Als u nu het gevoel heeft, zoals wel eens kan gebeuren: "ik heb vandaag een donkere wolk" of "er zijn vandaag allerhande mogelijkheden, er is van alles in het spel voor mij", dan betekent dat dus dat die mogelijkheden bestaan.

En dan moet u opletten, want de onverwachte mogelijkheid kan plotseling opduiken. Dan kan er ineens iets gebeuren, waarop u niet heeft gerekend.

En indien u snel genoeg reageert, kunt u daarmee meestal uw voordeel doen. Zo eenvoudig zijn eigenlijk die meer-dimensionale of anders-dimensionale beïnvloedingen.

Het is voor de mens naar mijn idee vooral bijzonder belangrijk dat hij leert op invloeden te reageren; en daarvoor moet u weten wat ze voor u persoonlijk kunnen betekenen. Het is natuurlijk heel mooi te weten hoeveel andere werelden er direct naast de uwe liggen en hoeveel mogelijkheden daarin verborgen zijn. Maar in uw eigen wereld heeft u aan die kennis zeer weinig, tenzij u haar kunt omzetten in een eigen gedragslijn, een eigen reactie.

Ik zou willen proberen om in dit tweede deel enkele korte en eenvoudige regels te geven, die u t.a.v. kosmische, aardse zowel als anders dimensionale beïnvloedingen in staat zullen stellen bewuster en vaak ook sneller te reageren.

1. Zodra u iets aanvoelt en dit gevoel op een bepaald punt, een bepaalde persoon of soms op een bepaalde situatie wordt geconcentreerd, dan weet u dat dit voor u belangrijke mogelijkheden of belangrijke gevaren inhoudt. U weet dus van welke kant mogelijkheden en gevaren te wachten zijn en u kunt gevaren vermijden en mogelijkheden gebruiken.
2. Wanneer wij leven in een algehele sfeer van b.v. vreugde, verwachting, spanning, mistroostigheid, zoals dat vaak voorkomt in gemeenschappen en wij hebben plotseling een afwijkende stemming, een afwijkend gevoel, dan betekent dit niet dat wij anders zijn dan de anderen. Wij staan onder dezelfde invloed, welke die anderen ondergaan, maar... er is voor ons een onverwachte gebeurtenis of mogelijkheid - soms ook een gevaar - in verband met de stemming, die wij nu hebben. Indien wij daarmee rekening houden, dan kunnen wij alweer sneller reageren en op een juistere manier de beste aspecten van hetgeen ons overkomt voor onszelf naar voren brengen.

3. Als wij weten, dat bepaalde kosmische invloeden in een bepaalde periode zullen optreden, dan zullen wij in heel veel gevallen het gevoel hebben dat dat voor de wereld geldt, maar niet voor ons in het bijzonder. Toch zullen wij die invloed ondergaan. Die invloed werkt in op de wereld, waarin wij leven. Voor ons is dit een afwijking van ons normale denken, van ons normale reageren, van ons normale temperament. Indien u daarmee rekening houdt, u houdt verder ook rekening met de mogelijkheid, dat u zich bepaalde situaties ineens voor ogen gaat stellen of dat u bepaalde voorwerpen als belangrijk ziet, dan weet u op welke punten de voor u meest gunstige en ook vaak de meest gevaarlijke uiting ligt.

Ik zou hier iets bij willen vertellen. Je kunt niet leven zonder risico's. Wat gisteren niet mogelijk was, is vandaag misschien mogelijk. Maar het omgekeerde kan evengoed gelden. Je weet nooit zeker, of je zult slagen of falen.

Maar als je het niet probeert, faal je altijd. Als je dus die invloeden, die denkbeelden hebt, dan weet je dat er gevaar aan verbonden is en je houdt er rekening mee. Maar het betekent voor jou toch in de eerste plaats dat je streven en reageren daarop gericht moeten zijn, want daardoor kun je iets bereiken.

Nu wil ik u een paar eenvoudige voorbeelden geven in de hoop, dat die de regels wat verduidelijken.

Ik loop door de stad. Ik kijk toevallig naar boven. Ik zie een wolk. Die wolk doet mij opeens denken aan iets of aan iemand. De keus is u hier gelaten. Nu kan een dergelijke associatie onbelangrijk zijn, maar wanneer mijn stemming ineens verandert, ik word gejaagd of ik was gejaagd en ik denk nu ineens "ach, wat kan het mij schelen", dan heeft dit betekenis. Dan weet ik dus, omdat mijn gedrag plotseling verandert en er een voorstelling in mij is ontstaan, dat die voorstelling een voor mij belangrijke is. Zodra ik in de gelegenheid of de noodzaak kom om die voorstelling te constateren, zal ik de stemming, waarin ik ben, moeten gebruiken om daaruit iets te maken wat ik voor mij goed vind. Ik zie b.v. dat ik een schuldeiser tegenkom - althans daaraan denk ik, terwijl ik naar de wolk kijk. Ik was wat angstig en gejaagd en ik krijg nu plotseling het gevoel: wat kan het mij schelen. Dan zal ik die man ontmoeten of ik zal zo dicht bij hem komen, dat ik naar hem zal kunnen toegaan. Ik dien dan contact met hem op te nemen. En dat gevoel van "wat kan het mij schelen", moet ik natuurlijk niet in woorden omzetten. U kunt niet naar een schuldeiser toegaan en zeggen: "Jan, je krijgt nog fl. 1000,- van mij, wat kan het mij schelen." Maar u kunt wel naar hem toegaan en zeggen. "Zeg, wij zitten nog met die schuld. Kunnen wij daar eens over praten." U zult zien, dat u dan in 9 van de 10 gevallen voorstellen krijgt, die voor u niet prettig zijn en voorstellen, die voor u wel prettig zijn. Leg dan de nadruk op de dingen, die voor u aanvaardbaar zijn en u zult zien, dat de ander plooibaar is. Dan is er een rapport, een contact mogelijk.

Een ander voorbeeld. U loopt door de stad of u zit thuis en ineens denkt u aan een kerk. U bent niet kerks, u bent niet vroom, maar u denkt plotseling aan die bepaalde kerk. U krijgt een gevoel van wijding over u, dat afwijkt van de norm. Wanneer u weer bij die kerk komt, ga eens naar binnen. Loop er eens omheen. Neem er even de tijd voor. In 9 van de 10 gevallen krijgt u plotseling bruikbare denkbeelden of een grotere vitaliteit. Maar als u vandaag aan die kerk denkt, moet u niet wachten tot overmorgen. Als het even kan, moet u zoiets verwezenlijken binnen ongeveer 3 à 4 uur. Dat is de meest gunstige periode.

Met die voorbeelden heb ik misschien duidelijk kunnen maken, dat u zowel ten aanzien van menselijk contact als ook ten aanzien van de mogelijkheid om van elders krachten te krijgen of nieuwe denkbeelden en -inzichten te verwerven toch wel degelijk grote mogelijkheden bezit en dat u rekening houdende met hetgeen ik u heb gezegd vele voordelen kunt vinden.

Nu zijn er andere dingen, die de mensen minder goed begrijpen. Een relatie met de geest kan onder een anders-dimensionale relatie worden begrepen. Het kan zijn dat een geest in een andere wereld, waarin hij voor u geen realiteit meer is, contact met u krijgt. Dat is op één vlak. Dan kunt u niet samen met die geest beleven, maar u kunt het beleven dat die geest inspireert op uw eigen wereld omzetten in iets wat voor u belangrijk is. Dus ook contacten met de geest moeten niet worden beschouwd als een vervanging voor mogelijkheden, maar als een

inspiratie voor het zoeken en gebruiken van mogelijkheden. Ook dit kan voor menig een van belang zijn.

Ik geef nog een drietal korte tips en meen, dat ik daarmee deze bijdrage kan afsluiten.

1. Alle op de vorige drie artikelen slaande veranderingen in uzelf of in uw relatie met uw omgeving vragen een snelle reactie, ook indien u indien u zelf de noodzaak daartoe niet ziet. Wanneer een situatie, overeenkomende met het aangevoelde, alleen maar dichtbij of mogelijk is, moet u reeds reageren. De snelheid van uw reactie geeft u n.l. de mogelijkheid de situatie te domineren. U kunt de baas zijn. U kunt uzelf en vaak de omstandigheden voor een groot gedeelte naar uw hand zetten. Reageert u pas, nadat de zaak zich volledig heeft verwezenlijkt, dan zult u zien dat uw gevoelens en uw aandacht weliswaar feitelijke gevolgen hebben, maar u bent meestal niet meer in staat iets te veranderen. U wordt vaak meegesleept.
2. Probeer niet de invloeden, die bij u optreden te differentiëren. Ga dus niet zeggen: dit is een invloed van de zon, dat van de aarde, dat van de maan, dat is kosmisch en dat komt uit een andere dimensie. Voor u in uw wereld is n.l. de werking van de krachten, hoe verschillend hun bronnen ook moge zijn, praktisch gelijk. Reageer daarom op het effect, dat deze invloed op u heeft en probeer niet na te gaan waar ze vandaan komt. Hierdoor bespaart u zich vele moeilijkheden en teleurstellingen.
3. Niet wat u wenst maar wat mogelijk is wordt waar. Dat betekent, dat u nooit kosmische krachten moet gebruiken om het onmogelijke waar te maken, maar dat u wel uw eigen mogelijkheden binnen een bepaalde tendens of een bepaalde intuïtie zo goed mogelijk moet gebruiken.
4. Probeer nooit anders te zijn dan u bent, maar probeer wel datgene wat u bent zo goed mogelijk te gebruiken in de omstandigheden en invloeden, die op u inwerken. En dat betekent altijd weer, niet het ideaal, maar de feiten; niet het vergeestelijkte of het zuiver materiële, maar eenvoudig datgene wat nu voor mij belangrijk is. Het betekent dat ik, reagerende op de wereld met haar werkingen, de kosmos niet haar werkingen en eventueel zelfs werkingen uit andere dimensies plus mijn besef, eenvoudig uitga van een feitelijke toestand, die ik nog niet ken. En dat is juist het grote voordeel. Want zoals men reeds zei over Fortuna: de mogelijkheid draagt een lok op het voorhoofd, maar het achterhoofd is geschoren. Wie vroeg grijpt, voordat Fortuna bij hem is, kan haar vatten. Wie pas grijpt, als hij haar ziet, grijpt altijd mis.

Misschien dat u deze raadgeving ook zult willen onthouden, hoe oud en versleten ze ook lijkt. Ze kan werkelijk, wanneer andere dimensies op u inwerken of u iets van kosmische en andere krachten erkent en beleeft, zeer belangrijk zijn. Snel besluiten, snel reageren, wanneer die dingen op je inwerken, is van het grootste belang.

LES 3 - AARDE - ZON

Als we zien hoe alle leven op aarde mede door de zon in stand wordt gehouden en in zekere zin ook vernietigd, dan denken we ons altijd weer een relatie in tussen de zon en de aarde. We veronderstellen heel vaak dat - vooral bij de primitieve volkeren - de zon de een of andere godheid is, die aan de hemel hangt. En als we het helemaal zouden willen ontleden, dan zullen we waarschijnlijk tot de conclusie komen, dat vele oude goden, waaronder ook Jehovah, zonnegoden zijn geweest. We willen ons echter niet verdiepen in het geloof, maar trachten iets te begrijpen van hetgeen er op de zon gebeurt en hoe dit de aarde kan beïnvloeden.

De zon is enorm actieve materie, waarin voortdurend een hydrogeen-reactie plaatsvindt. Er is o.a. een zeer complexe helium-waterstof omzetting in het binnenste. Daarnaast hebben we een enorme atmosfeer, die uit oververhitte dampen bestaat. Soms stromen die dampen uit door een te hoge druk en komen dan buiten de eigen zonne-atmosfeer. Die uitschieters kunnen enkele tienduizenden kilometers bedragen; een enkele keer een honderdduizend, maar dat is niet zo vaak.

De zon werkt ongeveer op de volgende manier. In de eerste plaats: ze heeft massa en ze heeft spin (d.w.z. ze roteert). Hierdoor heeft ze een eigen aantrekkingsveld (een zwaartekrachtveld), daarnaast produceert ze een betrekkelijk groot magnetisch veld. Dit magnetisch veld is zo groot, dat al merk je dat niet helemaal - de meeste planeten (uitgezonderd misschien Uranus en verdere planeten) in de uitlopers van dat veld nog hun baan zoeken. Omdat de zon dus zwaartekracht en rotatie heeft, ontstaat er een verschil tussen de eigen werking van de massa (de zwaardere materie) en die oververhitte gassen, die de atmosfeer vormen. Zo zou je kunnen spreken van een enorme storm, die voortdurend in de hogere atmosfeerlagen woedt.

Denkt u niet, dat dat alleen voor de zon geldt, want ook de aarde kent dergelijke grote en permanente stormstromingen, die men dan in de luchtvaart wel eens de Jet-streams noemt.

Nu begrijpt u, dat die oververhitte gassen, wanneer ze naar buiten komen, afkoelen. Wanneer ze afkoelen zakken ze en omdat ze dus een hoeveelheid energie hebben afgegeven, die groter is dan bij de afdaling in de atmosfeer kan worden opgevangen, komen ze op de materie terecht. Ze zijn zelfs kouder dan de bovenlaag (de korst van de zon), ze zakken daar ook doorheen en komen terecht in de actieve kern ongeveer duizend kilometer onder de oppervlakte; er, dat is voor de zon helemaal niet zo veel. Op dat ogenblik echter laden ze zich weer op. Maar omdat ze dus energie onttrekken aan andere deeltjes, worden ze niet alleen zelf warm, maar ze brengen ook een omzettingsproces aan de gang; want die andere deeltjes gaan van vorm en inhoud veranderen. Hierdoor ontstaat er weer een verhitting, het gaat weer naar boven etc. etc.

Het zou allemaal mooi zijn, indien dat volkomen gelijkmatig gebeurde. Maar ook de zon heeft wat je zou kunnen noemen gebergten en dalen. Ze heeft gebieden, die je met oceanen zou kunnen vergelijken, omdat daar een soort zeeën van bepaalde elementen voorkomen. Vreemd genoeg is daar ook een oxigeen-element bij, dat zichzelf overigens voortdurend verteert. Het resultaat is, dat er plaatsen zijn waarin dat indringingsproces veel sneller gebeurt dan elders.

In het begin is dat niet erg. De materie zet zich om; de hitte kan worden uitgestraald. Maar stelt u zich nu voor: een bergtop, die schuin oploopt. Daar valt in verhouding veel meer materie op. Maar door de zwaartekracht en lichte afbuiging komt het meeste samen onder dat massief. En wanneer dat gebeurt, ontstaat er een enorme explosie. Er is teveel omzetting, daardoor zijn er teveel vrije deeltjes, er ontstaat een te snelle verandering van de geaardheid van die deeltjes (de moleculen worden ontbonden, de atomen veranderen van aard) en we zien een enorme explosie. Doch die explosie werpt niet alleen de zonnematerie naar buiten, maar veroorzaakt vaak bij die toch al enigszins voor actie voorbereide zonnematerie bovendien een bijzondere reactie van de atmosfeer. Dat betekent, dat er dan in een deel van die

zonneatmosfeer ineens veel meer straling wordt opgenomen dan normaal en dat gelijktijdig veel kleine deeltjes een bijzonder grote versnelling krijgen. Als je dat op aarde ziet, dan noem je dat zonnevlekken.

Zo'n zonnevlek is dus een soort vulkanische uitbarsting, die echter niet een emissie heeft van as en stof, maar hoofdzakelijk van ultra versnelde kleine deeltjes; dat zijn neutronen, protonen, electronen enz. En omdat die versnelling zo enorm groot is, ziet u dan een donkere trechter. Die energie is dus in staat om het magnetisch veld van de zon tijdelijk te verstoren. En daar zit nu een haakje aan.

Want wanneer dat veld van de zon wordt verstoord (de aarde draait daarin rond), dan zal de aarde dus de veldvariaties van de zon ondergaan. En dit betekent een betrekkelijk klein maar toch belangrijk verschil in b.v. haar verhouding tussen hogere luchtlagen en aardoppervlak. Het is niet alleen een kwestie van potentiaal; het is ook nog iets anders. Ik zou het misschien nog het best kunnen uitdrukken met levenskracht. Het is dus of de od-krachtverhouding - om het nu eens heel esoterisch te zeggen - verandert. Het resultaat is, dat alle levende wezens daardoor eveneens worden getroffen. Was dat alles, dan zouden we zeggen: nou ja, het is een algemeen optredende verandering. De aarde zal daarop misschien wel reageren, maar het is over de gehele oppervlakte bijna gelijk, dat maakt niet veel uit.

Maar wat doet de zon bovendien? Ze emitteert dus deeltjes met een bijzondere versnelling en die komen in de aardatmosfeer terecht. De energie die ze hebben wordt omgezet door de afremming van energie in de aardatmosfeer. We zien wat men noemt ionisatieverschijnselen optreden. We zien - vooral waar het magnetisch veld wat dichter is - zelfs lichtverschijnselen ontstaan. Denkt u maar aan noorderlicht. We zien zelfs dat een aantal van die deeltjes vaak tot op de aarde doordringt.

Men neemt aan dat in het begin, toen de eerste zeeën ontstonden (die hadden een veel hoger mineraalgehalte dan tegenwoordig), een dergelijke uitbarsting ervoor heeft gezorgd dat de eerste halfeiwitten konden ontstaan en dat volgende uitbarstingen (en zeer waarschijnlijk ook de reactie van de aarde) daarvan de eerste eencellige wezens hebben gemaakt. U kunt dus nagaan, dat dat werkelijk wel invloed heeft. Het verandert iets in de existentie. Kleine dingen misschien, maar het kan belangrijk zijn. Men zou zelfs kunnen zeggen: de genen b.v. worden daardoor veranderd; dus de genetische eigenschappen.

De zon reageert op de aarde geestelijk. De aarde reageert op de zon geestelijk. Er is een communicatie en je zou eigenlijk tot op zekere hoogte kunnen spreken van een moeder-kind verhouding. De zon is de oudere, de eerbiedwaardige. De aarde is de jongere, de onderdanige, die van de zon wil leren. Maar nu is ook, deze lichamelijke reactie gaande. En u begrijpt, dat een leerling-verhouding door een pak slaag b.v. ernstig kan worden verstoord. Nu kun je dit natuurlijk niet met een pak slaag vergelijken dat opzettelijk wordt gegeven. Maar de zon kan er nu eenmaal niets aan doen. Zo nu en dan barst ze uit, net als een overbelaste moeder, en het kind zet het dan op een schreeuwen; d.w.z. er ontstaat een afwijzing van bepaalde geestelijke invloeden van de zon.

Als u dat alles gaat begrijpen, dan wordt het ook duidelijk, dat de mens daarvan een sterke invloed zal ondergaan; en niet alleen de mens, waar zelfs het klimaat kan daardoor worden beïnvloed.

Als er een zonne-uitbarsting is geweest, dan ontstaat er na ongeveer 14 tot 30 dagen - het kan verschillen - een verandering in de atmosfeer. Er ontstaat een verandering van veldverhouding, waardoor ook het aardmagnetisch veld kan worden gestoord, welke ongeveer 30 dagen tot ongeveer 140 a 150 dagen daarna optreedt. In die periode kunnen zelfs meer storingen voorkomen als gevolg van een en dezelfde uitbarsting. Dan hebben we dus een zonnevlekken-activiteit.

Wat doet die? Ze verandert o.m. de temperatuurpotentialen en daarmee bepaalt ze gedeeltelijk regen en zonneschijn. Ze betekent een intensifiëren van de warmteweerkaatsing door de aardatmosfeer (een kouder klimaat) ofwel wat veel meer voorkomt, een vermogen om meer van de zonnewarmte en de zonne-activiteit dan normaal te absorberen; en dat ervaren

we dan als een verhoging van de zonnewarmte en daarmee een meer tropisch worden van het klimaat.

Klimaat heeft invloed op de mensen. Mensen, die in een warm klimaat leven, reageren anders. Degenen onder u, die in Indonesië zijn geweest hebben ongetwijfeld gezien dat de mensen daar wel dezelfde mensen zijn als hier in Nederland, maar dat hun gedrag anders is, dat hun temperament een beetje verschilt, dat hun geestelijke activiteiten zelfs een beetje anders liggen, hun vatbaarheid voor bepaalde denkbeelden, voor gedachtenoverdracht e.d. is anders. En als je je dat te binnen brengt, kun je zeggen: een zonnevlek, een zonne-uitbarsting, heeft dus direct invloed op de mensen.

Maar gelijktijdig wijs+ de aarde de geestelijke beïnvloeding van de, zon af. De aarde is dus in een ruzie-achtige stemming, zou je kunnen zeggen. En aangezien haar atmosfeer praktisch haar aura is, kun je ook nog zeggen, dat een ieder, die zich binnen die aura bevindt, eveneens een deel van dit verzet opneemt. Aangezien de aarde in haar geestelijke reactie betrekkelijk snel kan zijn, moeten wij aannemen dat ongeveer 10 dagen na een zonne-uitbarsting de aarde reeds reageert. En omdat zij een ander tijdsniveau heeft dar, u, zal haar reactie ongeveer kunnen duren 1 jaar en 3 maanden tot 1½ jaar.

In die 1½ jaar ondergaat de mens in het begin deze invloed van opstandigheid, van chaotisch-zijn een klein beetje als een zich wat prikkelbaarder voelen en dan gaat het weer voorbij. Maar dat cumuleert.

Dat wil dus zeggen, dat naarmate het langer duurt de uitbarstingen – ook bij de mensen - heftiger worden, de onbeheerstheid toeneemt en de onredelijkheid groter wordt. De aarde zelf voelt dit en reageert ook nog weer eens op die gedachtenuitstralingen van de mensen. Zo krijgen wij dus een toenemende versterking van onredelijkheid, van onbeheerstheid of hartstochtelijkheid als gevolg van een zonne-uitbarsting. En aangezien de aarde meestal begrijpt waar het vandaan komt, duurt een dergelijke top ongeveer 7 tot 35 dagen. In een periode van 1½ jaar hebben we dus zeker één periode van 7 tot 35 dagen, waarin de onredelijkheid bij de mensen maximaal is. Daarna dempt de aarde zelf dat al af.

Nu is de aarde zelf natuurlijk zwakker, ook door haar magnetisch veld en zwaartekrachtsveld dan de zon. Als er nu bijzonder hevige werkingen ontstaan, waarbij de zon niet maar één zonnevlek of een paar zonnevlekken vertoont, maar werkelijk achter elkaar - wat wel gebeurt zo'n 40 à 50 uitbarstingen doormaakt, dan ontstaan zodanige verstoringen van het zonne-magnetisme, dat we het op aarde zien als een plotselinge, algehele verstoring op bepaalde punten van het aardmagnetisch veld. En dat noemen we dan een magnetische storm of een magnetische werveling.

Dat zijn heel vreemde dingen. Wanneer zo'n magnetische werveling van grote kracht aanwezig is, dan blijkt b.v.: op de plaatsen waar die werveling optreedt, is radioverkeer onmogelijk geworden. Televisie uitzendingen zijn praktisch onmogelijk of worden zeer sterk gestoord. Elektrische klokken blijven stilstaan. Elektrische motoren, ja, zelfs explosie-motoren met elektrische ontsteking ondervinden grote moeilijkheden. Het werkt dus ook direct op het milieu in.

Wanneer nu zo'n magnetische storm optreedt, zien we bij de mensen een paar psychische reacties, die ons kunnen helpen om misschien ook iets te begrijpen van de relatie zon - aarde.

Op het ogenblik, dat zo'n werveling optreedt, zijn de mensen niet alleen prikkelbaar en geladen met het gevoel dat ze vlak voor een hevig onweer staan, maar ze hebben bovendien een afwijking van hun visuele waarnemingen. Ze zien een vertroebeling van het beeld. De beeldvorming schijnt trager te zijn, zodat we snelle bewegingen minder nauwkeurig kunnen constateren, daarbij is men vaak niet in staat afstanden juist te schatten. Het lijkt alsof de hoek, waaronder men de weerkaatsing van het voorwerp ontvangt, verandert. Dit betekent een verandering van waarneming maar ook van oriëntatie. De tastzin is meestal betrouwbaar. Auditief hebben ze vaak het gevoel van suizingen en storingen, die geen lichamelijke oorzaak schijnen te hebben.

Wanneer de zon een bijzonder hevige werking vertoont, dan vertoont de aarde hierdoor eveneens een tijdelijk gebrek aan oriëntatie. Want zij kan alleen goed functioneren, indien ze dat doet in het hele zonnestelsel. Op het ogenblik, dat haar relatie met de zon niet meer juist is, is haar relatie ook niet meer gelijk lopend met die van de andere planeten, die zich binnen het veld bevinden. Het resultaat is duidelijk: de arme aarde weet met zichzelf geen raad. En zoals een mens in een dergelijke toestand van paniek en prikkelbaarheid heel vaak dingen doet, die niet redelijk zijn en waarvoor hij zelf geen verklaring heeft, zo zal ook die aarde vaak onredelijk reageren.

De aarde begint allereerst gedachtenbeelden uit te zenden, die niet meer samenhangend zijn en die bovendien veelal niets meer te maken hebben met het bovenbewustzijn van de mens. We zien plotseling waandenkbeelden ontstaan, die overal op de wereld incidenteel (dus niet overal gelijktijdig maar incidenteel) tot stand komen. Soms - en dat is als 't ware verankerd in een deel van de aura - zien we nog iets anders: dat deze plaats zich maakt de rotatie van de aarde a.h.w. schijnt te verschuiven, en wel van oost naar west.

Voor de mens kunnen dergelijke plotselinge afwijkingen van de norm buitengewoon verlichtend werken. Omdat even het normale wegvalt, word je met een nieuwe geestelijke visie op je milieu geconfronteerd. En aangezien de mens dat onthoudt (hij registreert het) kan hij later gaan nadenken. Zo kan een zonne-explosie dus gelijktijdig voor de aarde onaangenaamheden meebrengen, maar voor de mensheid plotseling ook een fabelachtige ontwikkeling in een paar jaren.

Dan moeten we hier niet in de eerste plaats denken aan de stormachtige ontwikkelingen, die de techniek doormaakt in b.v. een oorlog. Dat is tenslotte een kwestie van gebruik van de menselijke behoefte en daardoor de aanpassing van het menselijk streven en denken aan de vereiste gebruiksvoorwerpen.

Maar wat zoudt u nu zeggen van een periode als die van 1600 tot 1615, een vijftien-jarig tijdvak. In deze periode werd, plotseling een groot aantal voor die tijd haast niet bruikbare ontdekkingen gedaan. In die tijd werd de duikboot a.h.w. uitgevonden. In die tijd werd o.m. de drukperspomp uitgevonden. In diezelfde tijd werden bepaalde luchtvoertuigen ontworpen. Al die dingen zijn nooit uitgevoerd. Ja, u heeft ervan overgehouden de brandspuit van Jan van der Heijden. Dat was een ontwikkeling, die al aan de gang was; en toen had men ineens de verbetering waardoor het werkelijk bruikbaar werd. Er is dus in die jaren enorm veel gebeurd. Het zijn de Jaren tussen 1600 - 1615, die de aanleiding-zijn geweest voor de gehele technische revolutie, die later mogelijk werd. Dat is typerend.

Overigens is er ook van 1495 tot 1517 een dergelijke periode geweest van bijzondere zonne-activiteit. En ook daar zien we dat plotseling geheel nieuwe, benaderingen van problemen werden gevonden. Er is een totaal nieuw iets.

Voor de mensheid betekent de werking van de zon dus niet alleen maar onrust. Het betekent ook vaak een totale vernieuwing van denken en een nieuwe benadering van haar milieu. Zeker, als er kosmische invloeden zijn, dan kunnen ze de zonnewerking - voor zover de mens die ondergaat - verminderen of versterken, omdat de aarde en de zon tezamen reageren op wat uit de kosmos komt en de mens daardoor weer veel sterker reageert op de kosmische invloed - vreemd aan zijn normaal milieu - dan aan de in feite toch tamelijk normale veranderingen in het eigen milieu. Maar zoals ik zeg: er zijn dus werkelijk wel in de relatie aarde - zon dingen aan te duiden, die voor de mensheid van het grootste belang kunnen zijn.

Vreemd genoeg ook voor de overgang. U zoudt denken, dat het sterven van mensen een geestelijke kwestie is en dat het altijd onder gelijke omstandigheden plaatsvindt. Maar dat is niet helemaal waar. Je gebruikt kort na de overgang veelal nog een astraal voertuig. In ieder geval gebruik je nog enige tijd - meestal enkele dagen - de energie van je levenslichaam. Nu wordt de energie van het levenslichaam - maar ook de lading en de vormhoudbaarheid van de astrale sfeer - voor een deel mede bepaald door de krachten-relaties, die er bestaan in de aarde en rond de aarde. Als je nu overgaat in wen tijd van een zonnestorm, dan vervallen astrale vormen veel gemakkelijker; er zijn geen storende invloeden meer. Een levenslichaam daarentegen zal daaruit extra vitaliteit kunnen putten, zodat je een langere tijd zou kunnen

besteden aan het beschouwen van je aardse leven dan normaal. Dat zijn dus heel eigenaardige verschijnselen.

Ik geloof, dat je, de praktijk er ook bij moet halen. Dan wil ik allereerst opmerken, dat u nu weer in een zon-actieve periode komt. Er zijn bepaalde cycli. Daar is een 3-jaar-cyclus, daar is een 9-jaarcyclus, daar is vooral een 27-jaar-cyclus. Deze cycli geven dus een bijzondere beïnvloeding vanuit de zon aan.

Nu bent u op het ogenblik bezig aan een opkomende beïnvloeding, die tot een 27-jaar-cyclus behoort. De invloeden daarvan zijn op aarde enigszins merkbaar. Maar er bestaat gelijktijdig een kosmische stroming, van tamelijk grote intensiteit zelfs, waarop de aarde al een tijdlang reageert. Dat is n.l. de wisseling van invloedssfeer, doordat de Aquariustijd meer en meer vat krijgt op de wereld. En juist daarom kun je zeggen, Wanneer nu de zonne-explosies komen, dan zou de aarde wel eens heel sterk pro Aquarius kunnen reageren. Zij zal haar tijdelijke woede tegen moeder zon kunnen omzetten in een tijdelijke super-grote verering voor de Aquariussstromingen die zij ontvangt. En wat krijgt je dan? Dan krijg je een te plotselinge en schoksgewijze ontwikkeling van principes, die tot de Aquariuseriode behoren en die normalerwijze misschien drie- of vierhonderd jaar vergen, maar die nu onder deze invloed tijdelijk optreden binnen 4 à 5 jaar.

Nu denkt u natuurlijk weer dat het onheil wordt. Dat is heel eigenaardig. Als je een mens over verandering spreekt, dan denkt hij ofwel dat het paradijs op korst is, dan wel dat de wereld vergaat. Geen van beide is natuurlijk het geval. Onheil is iets wat de mens tenslotte grotendeels voor zichzelf veroorzaakt. Een paradijs kan er pas komen, indien de mensen leren om menswaardig te zijn; en dat gebeurt ook nog niet zo vlug. Maar wat er wel gebeurt, is een enorme versnelling van de nu bestaande tendensen, waarbij de onzelfzuchtigheid bijna karikaturaal toeneemt, want de rest van de wereld blijft gelijk.

Als ik Minister Luns neem en ik vergroot alleen zijn neus tienmaal, dan krijgen we een karikatuur, waarop de heer Luns misschien prijs stelt, maar wat toch niet meer in overeenstemming is met zijn werkelijke mogelijkheden en verhoudingen. Indien ik een bepaald iets verander of alleen een bepaalde geestelijke tendens in een gebeuren op aarde, dan ontstaat er a.h.w. een eenzijdige vergroting van werking of invloed. Een bepaald zintuig van de aarde a.h.w. gaat supergevoelig functioneren en daardoor wordt de rest vaak verwaarloosd. Maar om~ dat de rest belangrijk is wil dat vergrote, dat sensitief geworden orgaan goed kunnen blijven functioneren, ontstaat er wanorde.

Wanorde is nooit een ramp. Ze wordt voor een mens pas een ramp, indien hij probeert de wanorde tot orde te maken. Wanneer je nl. een wanorde beschouwt als een ontwikkelings- een groeiproses, dan rem je haar niet af, maar probeer je alleen te zien wat ze aan positieve mogelijkheden biedt; en dan kun je heel veel bereiken.

De zon heeft onze aarde in de afgelopen tijd een paar aaitjes gegeven, waardoor de zelfvoldaanheid bij de mensen in de afgelopen periode nogal groot is geweest. Ik vermoed, dat de aarde zelf ook het gevoel had, dat ze het er toch nog niet zo slecht had afgebracht,. al waren er een paar oorlogjes. Maar nu krijgt ze een paar tikken. Ze zal ongetwijfeld daarop reageren met een afwijzing van zonne-invloeden. Als we nu nog het oude natuurgeloof zouden hebben, dan zouden we moeten zeggen, dat er een tijd komt voor de demonen. Dat is helemaal niet waar. Maar je zou dat zo moeten zeggen. Omdat invloeden uit de kosmos, die normaliterwijze door de zon worden overschaduwd, nu ineens op aarde veel sterker merkbaar worden.

Voor een astroloog zou dit b.v. betekenen dat in de periode vanaf het tweede kwartaal van 1970 tot ongeveer einde 1975 de invloed van de z.g. vaste sterren bijna verzesvoudigd is, zodat hun invloed en inwerking toch eigenlijk wel te vergelijken valt met die van een kleine planeet. Men zal dat natuurlijk niet berekenen en dientengevolge moeten de horoscopen wat vager worden in de komende jaren, zoals dat gebruikelijk is, als je niet precies meer weet waar je aan toe bent.

Hiermee wil ik zeggen, dat de kosmos tijdelijk dus meer zeggenschap krijgt. Maar de zon neemt dat niet, want zij zal elke reactie van de aarde als geheel, die t.a.v. haar persoonlijkheid

disharmonisch is, moeten compenseren. Het resultaat is, dat we meer onregelmatige werkingen van de zon krijgen met zeer grote stralingsvariaties en waarschijnlijk een zeer uitzonderlijk groot aantal explosies in de corona van de zon, in de zonne-atmosfeer. Dit betekent o.m. een vergroting van gamma- en betastraling en dat zou voor het leven op aarde wel eens kunnen leiden tot een aantal mutaties. Nu is de mens op het ogenblik toch al bezig met mutaties te vormen via D.D.T. e.d. stoffen. Dus erg zal het niet opvallen.

Deze mutaties zullen naar ik meen vooral het plantenleven betreffen, omdat ze incidenteel zijn: Op een veld met 50.000 korenhalmen zijn er misschien twee die afwijken. Het zal een tijd duren, voordat de mens daaruit kan selecteren. Toch meen ik, dat je na ongeveer 50 jaar selectiewerk daardoor o.m. zult kunnen beschikken over bepaalde graansoorten, die veel minder water-behoefte hebben, die dus in woestijngebieden kunnen worden verbouwd. Dat je daarnaast zult kunnen beschikken over bepaalde planten, die veel meer mineraal opnemen dan tot nu toe. Dat zou wel eens interessant kunnen zijn. Misschien dat je vandaag of morgen een ijzermijntje krijgt door een bepaalde soort aardappelen te poten en dan eenvoudig het opgenomen ijzeroxyde daaruit af te scheiden. Dat is heel goed denkbaar.

Deze reacties van de zon op de aarde zullen natuurlijk ook weer zijn: een geestelijk in het gareel roepen. Dat zou voor de mensheid wel interessant kunnen zijn, omdat we te maken hebben gehad - zoals u weet - met de wereldleraar.

Deze wereldleraar heeft een vernieuwing gebracht van de moreel ethische leerstellingen op deze wereld. Hij heeft ze ontdaan van allerhande menselijke taboe's en daarvoor in de plaats heeft hij geprobeerd een voor de mens van heden logische benadering te brengen op grond van de feiten, maar ook op grond van zijn eigen persoonlijkheid en waardigheid. En wanneer nu de zon een geestelijke uitstraling of lessen gaat uitdelen, dan zou de vatbaarheid voor dergelijke voor de mens hooggeestelijke Leringen wel eens heel sterk kunnen toenemen. Gebeurt dat, dan ontstaat er in het bovenbewustzijn van de mensheid een soort zédingsboodschap om het nu maar zo te noemen. En dit zou misschien kunnen leiden tot een versneld verval van de religieuze organisaties, zoals ze er nu zijn, met een gelijktijdig daarvoor in de plaats komen van een communie op geloofsbasis; religieuze basis durf ik niet te zeggen.

We krijgen dan een methode van samenwerking, die niet alleen materieel is (een soort vakbond) of niet alleen geestelijk (gezellig het hemeltje verdienen in het kapelletje), maar echt iets van: wij werken samen in de materie op basis van een geestelijk besef, waarbij we elkaar aanvullen zowel in materie als in geestelijk opzicht en zo tot een synthese van mens-zijn komen. Ik neem aan, dat de verschijnselen daarvan waarschijnlijk in 1977 kenbaar zullen worden.

Ik wijk misschien even van het onderwerp af, maar u begrijpt wel dat als er mensen komen, die plotseling helemaal geen interesse meer hebben voor de producten van de groot-industrie en die maar heel weinig belangstelling hebben voor hetgeen de dominee, de pastoor, de rechter zeggen, dat dan de orthodoxe garde in het geweer komt; degenen, die niet hebben kunnen reageren. En het zou wel eens kunnen uitlopen op een poging hen te vervolgen. Nero heeft toch ook geprobeerd om de christenen te vervolgen. Niet omdat hij nu zo'n hekel had aan de christenen, maar omdat hun weigering om de goden te aanvaarden en daarmee de bestaande orde een bedreiging was voor het gezag en voor de heerschappij van Rome. Iets wat de meeste mensen vergeten.

Ik meen dus dat ' we mogen stellen, dat de relatie aarde-zon, zon-aarde voor de mensheid en voor alle leven op deze wereld van veel groter belang is dan over het algemeen wordt beseft. Zelfs de zwaartekrachtverhoudingen kunnen worden veranderd, door een wijziging van de zonnewerking. Uw zon is nu eenmaal wat men noemt een betrekkelijk instabiele zon. Dat betekent dus, dat haar massa bijna kritiek is.. In dien ze veel massa tot zich zou nemen, zou zij exploderen en nova worden. Indien ze daarentegen iets meer materie zou uitstralen dan ze terug ontvangt (ze krijgt uit de ruimte door haar aantrekkingskracht ook enorm veel materie terug), dan zou ze gaan doven en zou ze als een kleine rode zon waarschijnlijk de zaak steeds kouder laten worden, totdat de laatste mens op de laatste gletscher op aarde zit te rillen, bij het vuurtje van het laatste hoopje kameeldrek, dat hij bij een stervende kameel heeft

weggehaald. Er is dus door de instabiliteit van de zon in de eerste plaats een veel grotere wisselwerking en reactie-mogelijkheid tussen zon en aarde dan normaal.

Maar er zit ook nog iets anders aan vast: Een instabiele zon is ook een zon, waarvan het eigen veld voortdurend fluctueert. Dat wil zeggen, dat dat veld in dichtheid en, in intensiteit tijdelijk afneemt en dan weer toeneemt. Die veld-variaties vinden voor de aarde plaats met een periodiciteit van ongeveer 900 jaar.

Precies is het volgens de huidige rekening 912 jaar, 2 dertig-daagse maanden plus 16 dagen en een paar uur.

Dit fluctueren van de veld dichtheid betekent ook een voortdurend veranderen van de energieverhouding op aarde. En dat is heel curieus. Want indien de aardveldverhouding verandert, verandert niet alleen het menselijk gedrag maar ook de inwerking op het menselijk voorstellingsvermogen.

De meesten van u realiseren zich te weinig hoe uw voorstellingsvermogen wordt beïnvloed door de wereld waarin u leeft. Wij weten b.v. dat iemand, die leeft in een wereld, waarin veel elektrische werkingen zijn (elke elektrische geleider produceert een magnetisch veld en is de wisselstroom zelfs een fluctuerend magnetisch veld) een afdemping krijgt van een aantal gevoeligheden en van het voorstellingsvermogen. Leeft hij in een wereld waar absoluut geen elektriciteit is, dan blijkt dat die mens een veel levendiger voorstellingsvermogen heeft, dat hij een grotere inventiviteit heeft, maar dat hij een veel kleinere behoefte heeft aan verandering en aanpassing aan zijn milieu. Dat zou kunnen betekenen, dat een minder-worden van de veld dichtheid van de zon gelijktijdig voert tot een grotere bezinning bij de mensen. En als we daar even willen kijken hoe het in elkaar zit, dan vinden we ook weer een heel eigenaardig verschijnsel in het verleden.

Er is een betrekkelijk onstuimige reeks ontwikkelingen geweest over de gehele wereld tot ongeveer 700, 800 n. Chr. We weten, dat die periode van onstuimige ontwikkeling inderdaad bijna 900 jaar heeft geduurd. Maar wat gebeurt er nu? Vanaf dat ogenblik komen we tot een stabilisatie. Er gebeurt nog wel wat, maar er verandert eigenlijk niets meer. Het blijft gelijk en dat duurt, als u het goed uitrekent, tot het jaar 1500, toen de gehele cyclus van de middeleeuwen eigenlijk is beëindigd en een nieuwe tijd gaat beginnen. Vanaf dat ogenblik zien we machtsconcentraties, machtsverhoudingen veranderen. We zien totaal nieuwe economische ontwikkelingen; een verandering van de verhouding tussen de standen.

Dan verandert die wereld. En als je dat ziet als een teken, dan zul je moeten aannemen dat het ongeveer wederom 900 jaar zal duren, voordat de huidige periode van steeds onstuimiger wordende ontwikkelingen ten einde loopt. En aangezien we zijn begonnen in ongeveer 1500, duurt het tot het jaar 2200. Het spijt mij voor u. U zult de rustiger periode, de periode van bezinning waarschijnlijk niet meemaken; althans niet in de stof. Van bovenaf moogt u wel eens gluren, maar ongeveer de helft van de aanwezigen zal een dergelijk klimaat geestelijk niet al te aantrekkelijk vinden, vrees ik.

Nu blijkt, dat deze verandering in veldproductie en veld dichtheid van de zon voor de aardbewoners van invloed is. Maar dan moet het ook invloed hebben op de aarde. Wij proberen wel een vergelijking te maken door te zeggen: Wanneer de zon volle veld dichtheid heeft, dan is het voor de aarde dag. Zij is actief. Haar reacties zijn iets sneller dan normaal en haar processen, vooral haar materiële processen, lopen betrekkelijk hard van stapel.

Wanneer ze daarentegen in de periode van vermindering van veld dichtheid zit (dat is natuurlijk een vloeiend proces; het gaat niet ineens alsof er een schakelaar omdraait), dan spreken we van een z.g. nacht of bezinningsperiode. De aarde komt tot rust. Haar reacties worden veel trager en ook haar klimatologische veranderingen zijn veel trager. Er is een veel grotere permanentie in b.v. zomer-winterverhouding op een bepaalde breedtegraad gemeten. Hier blijkt weer: zon en aarde zijn met elkaar verbonden geestelijk, elektrisch-mechanisch misschien materieel. De mens heeft ermee te leven.

Een mens, die van de zon een God maakt, beseft misschien ergens hoe groot de invloed van die God is. Maar hij beseft niet, dat die invloed mede wordt bepaald door de aarde zelf. En

daar is een factor, die men tot nu toe altijd heeft verwaarloosd in dit verband, n.l. dat het gemeenschappelijk denken en besef van de mensheid mede bepalend is voor de wijze, waarop de aarde reageert.

Indien de mensen hun voorstellingen en denken veranderen, dan kunnen ze daardoor tot op zekere hoogte de reactie van de aarde beperken en daarmee in zekere mate zelfs de aarde-zon verhouding (dat is een invloed van ongeveer 23 a 24 % bepalen. Dat wil dan niet zeggen, dat je alles kunt bestemmen, maar je kunt toch heel veel van hetgeen voor de mens belangrijk is daardoor bedwingen.

Zo moet ik als eindconclusie van dit betoogje stellen: de menselijke gedachtenkracht speelt ten aanzien van de aarde, vooral wanneer de gedachtenkracht massaal wordt aangewend, een veel grotere rol dan men over het algemeen beseft. En de reacties, die men heeft t.a.v. de zon en de werking die de zon t.a.v. de aarde vertoont, kunnen dus door de mens voor een gedeelte worden opgevangen en worden aangepast aan de eigen behoeften en mogelijkheden.

De mensheid zal ten ondergaan, indien ze geen voldoende geestelijke eenheid en aanpassingsvermogen weet op te brengen. Dan komt er een ogenblik, dat de verhouding zon - aarde zo machtig wordt, dat er ondanks materiële bestaansmogelijkheden een geestelijk gedomineerde vernietigingsdrang komt bij de mensen; een soort lemming-drang.

Maar aan de andere kant: indien de mensen hun denken weer kunnen losmaken uit het religieus-emotioneel idealistische patroon en daarvoor in de plaats kunnen komen tot een werkelijk besef en een bewust richten niet alleen van hun leven maar ook van hun denken, dan zouden zij daardoor de bestaansmogelijkheid van de mens wellicht kunnen rekken tot het ogenblik, waarop organisch bestaan op aarde bijna niet mogelijk is. En zelfs dan behoeft de mens de aarde nog niet te verlaten. Want aangezien dat een betrekkelijk lange periode is, zou het voor hem mogelijk zijn om zijn lichaam aan te passen. Hij zou dan waarschijnlijk in een astraal lichaam kunnen leven, dat - zoals u misschien weet veel minder door condities van warmte, koude e.d. wordt beïnvloed en aan energie nog altijd voldoende levensmogelijkheid aan de zon kunnen ontleen.

De mens bepaalt zelf voor een deel mee wat er met hem gebeurt. De zon is een enorm machtige factor. De aarde zelf is aan haar in vele opzichten onderworpen, zelfs als ze soms in verzet komt. Maar de mensheid, die bewust heeft leren reageren en die een voldoende eenheid heeft kunnen vinden op basis van geestelijke vrijheid, zou in staat zijn om de relatie aarde - zon althans te bepalen. En daarmee waarschijnlijk ook grote invloed kunnen uitoefenen op de wezenlijk bezielende kracht van de zon.

HARMONIE MET DE AARDE

U heeft de aarde leren kennen als een levend, denkend en reagerend wezen. U heeft ongetwijfeld ook reeds in de vorige onderwerpen bemerkt, dat de mens door die aarde wordt beïnvloed en op zijn beurt de aarde beïnvloedt.

Nu kun je in harmonie zijn met die aarde, als je eenvoudig de natuurlijke invloeden van de aarde volgt. Maar voor een mens is dat niet prettig, want dan houdt je geen zelfbestemmingsrecht meer over. Dan leef je de natuur zoals dat in het verleden is gebeurd, toen de mensen door instinct gedreven alle functies vervulden en maar heel aarzelend na-ar groepsgeesten en geestelijke leiders luisterden, zonder dat hierdoor hun gedragspatroon werd beïnvloed. De mens heeft zijn gedragspatroon losgemaakt van de ritmen van de aarde. Ze noemen dat de natuur, maar het zijn in feite de aardritmen. En daarom moet ie dus proberen om het op een andere manier te stellen.

In de eerste plaats weten we, dat de aarde een klimaatritme heeft, dat voor u althans wordt bepaald door de stand van de zon. De zonnestand kan ons dus helpen om bepaalde dingen goed te regelen. En nu onthouden we dit: wanneer de zon aan de horizon rijst, dan betekent

dit dat het deel van de wereld waar we ons bevinden een toenemende stroom van vitaliteit te verwerken krijgt. Dit is de tijd voor positieve ' acties. Dit is ook de tijd om ons te uiten. Op het ogenblik dat de zon gaat verdwijnen, dat ze dus de dagen korter laat worden, vermindert het proces van energie (van groei), maar gelijktijdig krijgen we de periode van vruchtdragen en reiniging. En daarvan kunt u ook iets leren.

Als we de winter tegemoet gaan, dan moet er een tijd zijn dat we ons bezighouden niet zozeer meer met grootse activiteiten en nieuwe dingen, maar met de overweging: wat hebben we eigenlijk tot stand gebracht? Inventaris opmaken. Met dat inventaris opmaken krijg je dan een inzicht in de wenselijkheden van morgen en gelijktijdig weet je wat je hebt bereikt; en dat is het punt waarvan je kunt vertrekken.

Zodra de zon weer gaat rijzen, weer definitief naar boven gaat en het naar de zonnewende loopt (die is op het ogenblik weer dichtbij) dan kun je dus je voornemens weer vormen en langzaam in de daad gaan omzetten. Daarmee bereik je dan dat je - in je streven althans in het energieritme van de aarde past.

Iets lastiger wordt het, wanneer je wilt uitgaan van de gedachtenprocessen van de wereld. Want de aarde denkt wel, maar één gedachte van de aarde kan onder omstandigheden vele jaren omspannen. Een schrikreactie van de aarde duurt voor de mens altijd nog 4, 5 soms 6 maanden. Hier kunt u dus alleen maar constateren.

Ontdekt u dat er in de wereld een bepaalde tendens is, dan moet u zich afvragen: Is deze aangepast aan de natuur zoals ik haar ken? De natuur is voor u de manifestatie van de aarde. En als u ziet dat er b.v. een zekere drang naar anarchie is, dan denken we aan de zwermtijd bij de bijen of de mieren. Er is een tijd, dat de zaak even uit de oude orde moet loskomen. We moeten dan niet proberen de oude orde te bewaren, maar we moeten juist proberen te bevorderen dat zich een nieuwe visie (eer, nieuwe werking) gaat vestigen op de wereld. We kunnen dat oude dan voor onszelf desnoods behouden, maar we mogen nooit de ontwikkeling van het nieuwe belemmeren. Voor de meeste mensen een van de lastigste dingen.

De harmonie kun je dus alleen bereiken, indien je eerst aanvaardt wat de tendens is. Maar omdat je mens bent en graag je eigen gedragspatroon en levenspatroon wilt beheersen, zul je er verstandig aan doen ook na te gaan wat je voor jezelf juist vindt.

Nu ontstaat er iets heel vreemds: Op het ogenblik, dat ik aanvaard wat de tendens in de wereld op dit moment is, terwijl ik gelijktijdig mijzelf blijf, kan mijn persoonlijk handelen misschien afwijken van wat de aarde in haar geheel denkt of is, maar omdat ik haar aanvaard, kan ik toch harmonisch zijn. Ik heb dus geen weerstand tegen de wereld; ik heb doodgewoon alleen een persoonlijke waardebepaling.

Hier zou je het er eigenlijk al bij moeten laten, ware het niet dat er nog zoveel andere dingen op de aarde inwerken en van belang zijn dat je daar toch gebruik van zou moeten kunnen maken.

De aarde correspondeert - zoals u weet - met sterren. In de eerste plaats met de zon, maar daarnaast ook met andere sterren en planeten. Nu zouden we via een horoscoop kunnen uitrekenen wat het ongeveer zou moeten zijn. Maar aan een horoscoop hebben we weinig, als we willen weten wat wij moeten doen. Maar we kunnen wel via de horoscopie bepalen wat de sfeer van het jaar zal zijn; dus wat voor soort ontwikkelingen zo'n jaar vooral zal brengen.

Het komende jaar weten we zal hoofdzakelijk heroriëntaties brengen op economisch, politiek en religieus gebied en wel in de volgorde genoemd volgens belangrijkheid. Als ik dat weet, zal ik dus zeggen: Wat is er voor mij in de economie waarin ik mij kan heroriënteren en op welke manier kan ik mij binnen die oriëntatie handhaven? Ben ik harmonisch? Is er een politieke omwenteling, dan kan ik zeggen. Ik trek mij terug uit de politieke belijdenis (de partij is een politieke, belijdenis, zoals u weet) en ik stel daarvoor in de plaats mijn eigen overtuiging van juistheid. Dan kunt u ook harmonisch blijven. Zo is dan het aantal eigenschappen van een jaar eigenlijk beslist door uw houding. Religieus ook. U behoeft de kerk waartoe u behoort niet over boord te gooien. U moet alleen de vernieuwing, de verandering in die kerk accepteren en daarbij voor uzelf uw eigen geloof constateren.

Omdat je op die manier de tendens van een jaar ongeveer kunt nagaan, is ook hier de oriëntatie wel gemakkelijk. Maar vergeet niet dat een horoscoop de externe invloeden weergeeft. Dat betekent dus: het houdt wel de relatie met de kosmos in, maar niet het wezen van de aarde zelf. En dat wezen van de -aarde en verder haar relaties met zon en maan zijn via de horoscopie niet geheel vast te stellen, omdat daar nu eenmaal invloeden bij komen, die afhankelijk zijn van reacties op de maan en in de zon. Ik zal dus moeten uitgaan van het standpunt:

1. De algemene sfeer en tendens van het jaar is voor mij aanvaardbaar. Daarbinnen zoek ik zo goed mogelijk mijzelf te zijn.
2. Ik behoef mij niet uit te schakelen uit de processen van de aarde. Dat is heel belangrijk.

Want wanneer ik kom met een opgelegde moraal b.v., dan kan die moraal voor mij wel erg goed zijn volgens mijn denken, maar ze kan volledig strijdig zijn met wat de natuur eigenlijk is en doet. Om u een voorbeeld te geven.

De mensen hebben een hele tijd verteld: voortplanting is het enige doel van sex. Nou, ik geloof niet dat je dat een konijn moet wijsmaken, ook al is onwillekeurig voortplanting daar wel het gevolg van; zelfs zeer frequent bij konijnen. Voor mij is het belangrijk dat ik de gevolgen, die natuurlijk bestaan, kan scheiden van de intentie die vanuit de aarde bestaat. En dan kan ik t.a.v. de gevolgen mijn eigen houding bepalen, maar nooit t.a.v. de tendentie. Zodra ik een aarde-tendens afwijs - op welke manier en om welke reden dan ook - ben ik niet meer in harmonie met de aarde. Je hebt je dus te houden aan wat de aarde algemeen naar voren brengt. En dat betekent, dat je zeer modern moet zijn, zonder dat je zo progressief bent dat je op de feiten en ontwikkelingen vooruit loopt. Dat is de beste methode om in eenheid te blijven.

Er is u vanavond ook gesproken over alles wat de zon op de aarde kan betekenen. Die dingen kunt u natuurlijk niet allemaal-overzien. Dat is heel erg moeilijk. Daarnaast zijn er nog kosmische stralen. Daarover zult u nog wel horen. Die hebben ook een zekere invloed, waaraan we nu niet direct kunnen ontsnappen. We kunnen ze echter moeilijk bepalen. Daarom gaan we uit van het standpunt, dat we ons voortdurend aanpassen aan de wijzigingen in het milieu. Ik pas mij voortdurend aan aan elke verandering van mentaliteit, van stoffelijke mogelijkheid, van humeur zelfs, zoals die rond mij optreedt en daarbij blijf ik mijzelf.

De meeste mensen denken, dat je jezelf bent door hetgeen je uit. Als dat waar is, kunnen wij uit de uiting van de doorsnee-mens constateren, dat de mens de aarde en zichzelf voor huichelaars houdt. Wanneer je echter zegt: de uiting staat los van mijn wezen, dan kom je veel dichterbij de waarheid. Je kunt nooit helemaal ontsnappen aan je milieu. Als er een kosmische invloed komt, dan kunt u er misschien gebruik van maken, maar u kunt er nooit aan ontsnappen. Daarom moet u dus zeggen: de uiterlijkheden staan los van mijn innerlijk. Mijn innerlijk bepaalt voor mij de waarde van het leven en de waardevolle dingen. En dan maak ik van de omstandigheden buiten mij gebruik voor zover dat mogelijk is in de richting van wat ik innerlijk als juist erken, zonder dat ik nu ook gelijktijdig ga proberen die uiterlijke omstandigheden te veranderen. Dat is dus de methode om met de aarde harmonisch te zijn.

Aangezien ik nog tijd over heb, zou ik daar toch wel even op willen ingaan, al heb ik de hoofdzaken genoemd

Er zijn perioden, dat er veel van u genomen wordt. Soms wordt er zelfs "gepikt", zoals dat heet. Dan kunt u zeggen: ja, die mensen zijn slecht. Maar dat is niet waar. Er zijn tendenties aan het werk in uw milieu, waardoor dit gebeurt; waardoor die mensen, die al wat labiel zijn t.a.v. eigendom, zich nu ineens aan eigendommen gaan vergrijpen. Nu is het dwaas om u te verzetten tegen het feit, dat die anderen worden beïnvloed, want dat helpt u niet. Het enige wat u kunt doen is zorgen dat datgene, wat voor u werkelijk belangrijk is, niet "gepikt" of genomen kan worden. En als je nu erg verstandig bent, ga je zelfs iets verder dan dat en zeg je: Ik zal de dingen, die voor mij onbelangrijk zijn, zo situeren, dat ze gemakkelijk genomen kunnen worden door degene, die er belangstelling voor heeft. Voor u is het een opruiming en voor die ander is het de vervulling van een tendens, waaraan hij niet kan ontsnappen.

Zo heb je ook mensen, die zeggen: we moeten braaf zijn. Nu weet ik nog niet precies wat "braaf" is. Ik heb zo het gevoel - misschien ben ik achter bij de tijd - dat braaf voornamelijk een synoniem is voor vervelend. Het kan een vergissing zijn.

We moeten dus braaf zijn. Maar als de hele wereld nu zegt: je moet je verzetten tegen al die bestaande ordeningen, dan heeft braaf-zijn alleen maar ten gevolge, dat je nog meer op je duvel-krijgt dan anders. Dan moet je dus in zekere mate minder braaf zijn. Wat je bent, bepaal je zelf. Maar als je nu voortdurend blijft beantwoorden aan hetgeen ze buiten je vertellen dat goed is, dan gaat het precies verkeerd.

Zo zit er, op het ogenblik een stel mensen te confereren, die het onderling eens zijn dat ze naar buiten toe het beste voor iedereen willen, terwijl ze naar binnen toe alleen het beste voor zichzelf willen. Dat is begrijpelijk. Nu moeten wij niet afgaan op die uiterlijke verklaringen en we moeten ze ook niet verwerpen, omdat we de innerlijke waarde, de innerlijke motivering begrijpen. We moeten ons alleen afvragen: op welke manier kunnen we deze innerlijke motivering gebruiken om naar buiten toe werkelijk iets goeds tot stand te brengen? Gebruik maken van de zaak.

Het is allemaal zo mooi, als je precies doet wat de gemeente je voorschrijft. Wij deden dat vroeger altijd. Ik kom uit een dorpsamenleving. In het dorp deden wij wat er van ons werd verwacht. We konden per slot van rekening naar de stad gaan om anders te doen. Dat was het voorrecht van de notabelen. Maar de praktijk wees uit, dat alleen degenen, die buiten het dorp konden doen wat niet hoorde, zich behoorlijk gedroegen binnen het dorp. Dat is wel heel erg veelzeggend, vind u niet? Toch waren er perioden, dat de mensen veel braver waren en perioden dat ze veel ondeugender waren; en dat lag helemaal niet alleen aan het klimaat. De geboorteregisters b.v. in het dorp toonden lang niet altijd de bekende september/oktober pieken. Maar in sommige gevallen vertoonden ze ook - laten we zeggen - juni of juli pieken. Dan waren er aanmeldingen. Het varieerde dat je een maximum aan geboorten had. Je had maanden lang geen geboorten gehad en ineens binnen één, twee maanden kreeg je een heel stel nieuwe wereldburgers. Je kunt dan zeggen: Dat moeten de weersomstandigheden zijn geweest. Het gekke is, dat we hebben meegemaakt dat er een heel mooie hooitijd was (normaal iets wat de bevolkingsaanwas bevorderde in mijn tijd) en je na de beruchte periode van 9 maanden heel weinig aanmeldingen zag. Terwijl we het ook hebben gehad, dat er slecht weer was, dat het ontzettend vervelend was, de mensen moesten heel hard werken, ze hadden veel minder te eten dan anders en dat we dan ineens wel een piek kregen na 9 maanden. Je kunt dat dus nooit met zekerheid zeggen.

Nu is het heel aardig om te zeggen: Dan moet je die dingen maar verwerpen. Dat moet allemaal gereguleerd worden. Dat is natuurlijk erg goed, maar het is ook wel eens vervelend. Want als we begrijpen wat die invloeden zijn, dan veroordelen wij ze niet meer. Als wij ze niet veroordelen, dan kunnen wij ze over het algemeen nog wel in een voor ons aanvaardbaar patroon onderbrengen. Maar op het ogenblik dat wij a-priori afwijzen, zullen we niet alleen het natuurlijk ritme voor onszelf verstoren, maar we gaan eigenlijk in tegen de gemeenschap en de hele aarde. Er, dan krijg je het volgende resultaat:

Als er eens een kleinigheid is - b.v. als een boer dronken is dan is het niet erg. Als de notaris dronken is en hij heeft zich verzet tegen de tendens van de gemeenschap, dan hoort hij het 7 jaar later nog. Ik spreek uit persoonlijke ervaring.

Dit zijn allemaal verhaaltjes, die misschien niet ter zake doen. Maar je kunt zoveel dwaasheid voorkomen, als je begint niet de feiten te accepteren. Dat heeft trouwens die moeder ervaren. Het was een moderne moeder. Ze had geen man, maar ze had wel een kindje. Het kindje had eens gevraagd. "Waar kom ik vandaan?" "De ooievaar heeft je gebracht." Laatst kwam dat kind thuis en zei: "Ik heb nou, mijn vader op de televisie gezien: juffrouw ooievaar."

Dat zijn dus van die gevallen, waarvan je zegt: Had je niet beter de zaak kunnen zien en zeggen zoals het was. Want nu kom je in moeilijkheden. Dat kind maakt niet alleen zichzelf voor een ogenblik belachelijk of het zegt iets leuks. Neen, dat kind komt in conflict met een wereld, die anders denkt en anders weet. En de moeder komt daardoor veel sterker in conflict met de wereld dan ze uit een aanvaarding van de feiten zou zijn gekomen.

Wanneer wij op aarde de feiten aanvaarden, dan blijft de harmonie wel redelijk bestaan. Maar op het ogenblik, dat wij een beetje verder gaan dan dat en we willen die feiten wat meer naar onze hand zetten, we gaan onze eigen denkbeelden en fantasietjes in de plaats van de feiten zetten, ja, dan komen we in het nauw. Dan zijn we n.l. niet meer in harmonie met de werkelijkheid.

Nu zult u denken dat werkelijkheid en aarde iets verschillends zijn. Neen. De aarde is uw wereld; en de waarden, die op die wereld bestaan, worden door het wezen aarde mede bepaald. Zelfs rassengeesten, die werkzaam zijn op de aarde, worden mede bepaald door het karakter, door de uitstraling van die aarde. Een mogelijkheid tot werken wordt mede bepaald door de aarde en haar relatie met de kosmos, met andere planeten en sterren. Als u dit begrijpt, dan zult u ook begrijpen dat de werkelijkheid, zoals die in feite rond u voortdurend kenbaar wordt, mede een deel is van datgene wat de aarde is.

Die aarde denkt. Goed. Dat denken zien we als een verandering misschien niet onmiddellijk in feiten, maar in de tendens, in de samenhang van de feiten rond ons. Laten we dit dan erkennen. Laten we ons afvragen: hoe kunnen we daarvan gebruik maken om eerlijker en meer onszelf te zijn? Waarom, zou je je eigenlijk gaan terugtrekken en zeggen: Dit is niet meer voor mij; of: dat past niet; of: dat mag niet; of: dat hoort anders. Begin met de zaak te aanvaarden en probeer het dan zo om te buigen, dat het voor jou persoonlijk - zoals je jezelf innerlijk ziet - een aanvaardbare en juiste uitingsmogelijkheid is. Dat is de methode, die je moet volgen.

De aarde waarop je leeft is n.l. niet alleen iets wat je met verhaaltjes kunt illustreren. Het is een enorm complex iets. Er zijn rassengeesten. Er zijn entiteiten, die gebonden zijn aan wat we de oude elementen noemen. In de atmosfeer leven er dus wezens, die zich met de aarde of met vloeistoffen hebben verbonden. Ze hebben ook een bewustzijn en reageren heel sterk op de aarde. Het resultaat is, dat de stemming van de wateren, van de lucht en de relatie van de wateren, de lucht, de aarde en natuurlijk het vuur met de mens eigenlijk weer voor een deel mede wordt bepaald door de manier, waarop die mens tegenover de aarde in haar geheel staat.

Als u ontdekt, dat elk plasje dat er ligt speciaal u bespat, dan is er iets niet in orde met uw relatie met de aarde. Als u zich overal stoot aan stenen, moet u zich eens afvragen op welke manier u in disharmonie bent gekomen met de aarde, met uw milieu enz. enz. Het is allemaal heel leuk om te zeggen: dat is alleen de aarde. Maar het is niet alleen de aarde. Het is eigenlijk alles wat er leeft in de uitstraling van die aarde.

De persoonlijkheid van de aarde gaat een behoorlijk eind weg; die is een paar duizend kilometer hoog bij wijze van spreken. En omdat die uitstraling alles bepaalt wat er in is, de samenhangen daarvan beïnvloedt, zult u begrijpen dat de gedachtenprocessen en de levensprocessen van de aarde dus ook al die dingen beïnvloeden; ook de entiteiten die erin leven, ook de stof die erin bestaat, en niet alleen uzelf. Dan moet u dus proberen om met de stroom mee te gaan voor zo ver dat mogelijk is. En wilt u met alle geweld de andere kant op, probeer nooit tegen de stroom op te zwemmen, want dan zal die stroom u aanvallen. Ga dan zolang op het droge zitten, zelfs al is er geen kans tot zonnebaden. Op die manier kun je dus zelf zien, gewoon aan de reacties van de eenvoudige dingen rond je, of je met die aarde in harmonie bent of niet.

Als je een periode hebt van voortdurend breken en kapotmaken van allerhande dingen, van ongelukken, van tegenslagen, ook als er geen mensen bij betrokken zijn, als planten opeens verwelken, zelfs als je ze goed verzorgt, zonder dat je er ook maar iets bijzonders mee doet dan moet je je eens afvragen: wat is er eigenlijk verkeerd in mijn relatie met het leven, met de wereld? Want dan is in 9 van de 10 gevallen je eigen instelling verkeerd.

Daarmee heb ik misschien niet opgelost hoe je nu wel in harmonie moet zijn met de wereld. Maar het is ook zo moeilijk. Want wat voor de een een harmonie met de wereld mogelijk maakt, is voor de ander juist storend. Zoals het nonnetje zei: "Voor de bruid kan het heel erg prettig zijn om te huwen, maar ik ben de bruid van de Heer." Ze heeft wel lang op de bruiloft moeten wachten; bijna 60 jaar. Voor haar was, het alleen maar op die manier aanvaardbaar;

en dan moet je dat respecteren. Maar dan moet dat nonnetje op haar manier proberen in het geheel toch te functioneren met de wereld mee, zoals de bruid dat op een heel andere manier doet.

Zo gaat het met u ook. U heeft een eigen persoonlijkheid. Voor u zijn bepaalde dingen wel of niet belangrijk. Dat ligt aan uw geest, dat ligt aan uw temperament, aan uw wijze van denken, van leven. Ik kan niet bepalen hoe u die moet veranderen, want veranderen doet u ze toch niet. Ik kan alleen zeggen: erken die dingen. Kijk dan wat er rond je gebeurt en probeer met alles rond je harmonisch te zijn. Als het je niet lukt, dan slaat de zaak vanzelf terug en gaan de dingen als vanzelf verkeerd. Zeg dan niet: de hele wereld is tegen mij. Maar zeg: Ik heb mij kennelijk tegen de tendens van de wereld gericht. Hoe moet ik dit herstellen? Dat is de beste raad, die ik u kan geven.

LES 4 - DE ZEVEN STRALEN

Dit is een bekende uitdrukking, die wij in verschillende esoterische werken aantreffen. Het is een begrip, waarmee de meeste mensen niet helemaal raad weten. Er bestaan verschillende versies over, o.a. van Alice Bailey, maar de essentie van de kwestie van de 7 stralen is eigenlijk nooit helemaal goed begrepen. Als ik vandaag probeer u iets over die 7 stralen te vertellen, dan is dat natuurlijk ook over de beïnvloeding, die men daarvan op aarde zal ondergaan; maar toch wel in de eerste plaats over de origine, de werking en ook de diversiteit van die stralen. Want wij gebruiken nu wel het getal 7, een heilig getal, maar eigenlijk zijn er veel meer dan 7, als wij alle werkingen afzonderlijk willen bezien. En als wij het willen terugbrengen tot de hoofdwervingen, dan komen wij altijd weer terecht op een en dezelfde kracht in verschillende variaties.

Wij hebben geestelijk gezien de goddelijk Kracht. De goddelijke dat Kracht valt uiteen in een aantal eigenschappen (zo beschouwen wij dat dan maar) die dan weer kunnen worden ontleed in zeer specifieke waarden, welke zich aan ons als persoonlijkheden kunnen voordoen. Wij noemen dergelijke persoonlijkheden dan meestal Heren van het een of ander. In het geval waarover wij nu spreken zijn het de Heren der Stralen, ook wel de 7 Heren der Stralen.

Ik probeer dit zo duidelijk mogelijk te zeggen, opdat u zult begrijpen dat er helemaal geen sprake is van werkelijke omschreven persoonlijkheden, zoals men b.v. een mens ziet. Het zijn wezens, die veel sterker verbonden zijn met de oerkracht dan wij; althans meer bewust daarmee verbonden zijn. Ik heb wel eens het gevoel, dat zij eigenlijk eerder het brandpunt zijn van een bepaalde projectie van de goddelijke Gedachte. Dezen zijn dan de originators van de geestelijke krachten, die wij de 7 Stralen noemen.

Maar op aarde heb je nog met andere stralen te maken. Wij hebben een zonnestelsel aan de buitenkant van een sterrennevel. Daarin is een enorm grote dichtheid van sterren. Deze sterren hebben vaak een massa, die het miljoenvoudige is van de massa van uw eigen zon en die is al onmetelijk. Van deze zeer grote centrale sterren zijn er een aantal, die elkaar onderling beïnvloeden. Zij spelen een spel, een soort dans door de kleinere sterren heen, die wij ongeveer kunnen vergelijken met de dans van de planeten. Er is geen vaste beweging; er is een voortdurend schijnbaar weer op de baan terugkeren en schijnbaar weer verder gaan. Zouden wij vanuit het centrum de zaak beschouwen, dan is het waarschijnlijk wel een zeer regelmatige beweging. Maar wij hebben nu eenmaal te maken met het zonnestelsel en de invloed, die daar wordt ontvangen.

Nu hebben die grote sterren in de eerste plaats een voortdurend ander evenwicht; en dit betekent dat de straling, die daarvan naar buiten doordringt, op een bepaald punt en op een bepaald moment kan variëren. De variaties van deze straling noemen wij ook stralen en duiden ze met dezelfde kleuren aan als de 7 Stralen.

De werking echter is niet continu. Dat kunt u zich ook wel voorstellen. Er zijn onnoemelijk veel sterren, planeten, kometen, stofwolken en andere verschijnselen in dit Melkwegstelsel en vele daarvan absorberen licht of buigen licht af, vangen straling op of reflecteren die.

Wanneer een grote massa sterren tussen de baan van de zon en haar planeten en dat kernstuk staat, dan zal er dus een zeer diffuse of zachte straling ontstaan. Is er een ogenblik - wat zo nu en dan voorkomt - dat er even een directe straling optreedt, dan heeft die straling ineens minstens een tienduizendvoudige intensiteit. (Het zal waarschijnlijk nog iets meer zijn.) Ze komt bovendien sterker gericht aan en dan krijgen wij te maken met iets, wat doet denken aan een stralenbundel.

U kunt het zich misschien zo voorstellen: Als wij een spleet hebben tussen de gordijnen en er komt een auto voorbij, dan trekt het licht van de koplampen door de kamer heen en beroert achtereenvolgens de verschillende voorwerpen. Op dezelfde manier beroert een dergelijke straal de delen van het zonnestelsel, ook de aarde afzonderlijk. Als die periode van lange duur

is, dan kan de aarde misschien vier, vijf of tien omwentelingen maken, misschien wel honderd, terwijl die kracht blijft voortduren.

Maar het kan ook voorkomen, dat er maar een zeer korte flits is, zodat slechts één continent daardoor wordt getroffen. Dit betekent, dat die stoffelijke stralen eigenlijk onregelmatig en moeilijk bepaalbaar zijn.

Hetzelfde geldt voor de geestelijke werkingen, die van de Heren der Stralen uitgaan. Wij hebben bepaalde dingen kunnen opmerken en ik zal trachten die puntsgewijs vast te leggen.

Er is een zekere overeenkomst te vinden tussen geestelijke werkingen en de inwerking van de straling, die uit het centrum van het Melk-wegstelsel de aarde bereikt. Wij nemen dus aan, dat er ergens op de één of andere manier ofwel een synchroniteit bestaat (dus dat een geestelijk geheel en een materieel geheel gelijktijdig draaien en zich ontwikkelen), dan wel - en dat lijkt ons waarschijnlijker - dat de stoffelijke straling de receptiviteit van de aarde voor de geestelijke straling verandert.

U heeft hier dan al een kleine voorstelling van wat die stralen zijn.

Zoals ik reeds heb gezegd: de differentiatie, die wij van de 7 Stralen maken, is eigenlijk meer mythologisch dan reëel. Want je kunt werken - zoals wij dat heel graag doen - met 3 Stralen, die wij dan afzonderlijk positief en negatief uitdrukken plus één hoofdstraling of witte straling; dan hebben wij n.l. ook 7 Stralen. Andere systemen geven er de voorkeur aan om de kleuren van de regenboog ervoor te gebruiken. Er zijn alchemistische systemen, waarin men de 7 oude planeten gebruikt om deze stralen weer te geven. U ziet, keuze te over voor de aanduiding. Maar de aanduiding zegt eigenlijk helemaal niets over de straling zelf. Als ik hier dan het systeem van de Orde aanhoud, dan doe ik dit om een zekere eenheid te krijgen met alle andere lezingen, die door ons zijn gegeven. Ik ga proberen u in de eerste plaats het mechanisme uit te leggen.

Er is in het centrale deel van het melkwegstelsel een zodanige situatie ontstaan, dat een zeer hoog-frequente straling op de aarde wordt gericht. Zij treft de aarde vol, maar ze wordt daarbij voor een deel mede beïnvloed door de zon; ze gaat vlak langs de zon. Het resultaat is, dat de onregelmatigheden van de protuberansen van de zon inwerken op die straling. Zoals een rooster in een radiolamp a.h.w. de fluctuatie bepaalt van de elektronenstroom, die door de positieve pool wordt uitgestoten.

Die regeling betekent, dat de frequentie van de zon zelf in versterkte mate wordt overgebracht op de aarde, doordat hier de zonnekracht eigenlijk moduleert wat op zich een veel sterkere straling is. Het resultaat is, dat wij op aarde te maken krijgen met een invloed, die vooral psychisch is (fysiek merk je er heel weinig van) en een enorme vitaliteit veroorzaakt. Als de zon erbij betrokken is, dan spreken wij - misschien wel verkeerd - van levenskracht; en dat vertalen wij dan als geel of gouden licht. Deze fysieke verandering, die wij ondergaan is dus ook een openstaan voor vitaliteit. Wij zijn receptief geworden voor alle krachten, die met leven, met intensiteit van leven te maken hebben. En dat impliceert, dat alle geestelijke krachten, die op dat gebied werkzaam zijn, nu plotseling de mogelijkheid met ons te communiceren.

Nu stel ik het mij als volgt voor: Er is een continue uitstraling - van de goddelijke Gedachte in de verschillende sferen. Deze wordt onderscheiden volgens de normen van de Heren der Stralen. Maar dit overal aanwezige is in rusttoestand, zoals het water in uw kraan ook pas begint te stromen, als de belemmering is weggehaald. Op dezelfde manier wordt nu plotseling in een groot gedeelte van de mensheid die behoefte aan levenskracht, maar ook het openstaan voor levenskracht en levensvreugde groter. Het resultaat is, dat de werking van deze geestelijke Heer (Heer van het gele licht) op de mensheid inwerkt.

Dan moeten wij ons nog afvragen: op welke wijze werkt zij in? Want wij zouden ons kunnen voorstellen, dat dat gele licht hoofdzakelijk groeikracht, betekent. Maar we kunnen ons ook voorstellen, dat het hoofdzakelijk geestelijke groei, geestelijke ontwikkeling betekent. In beide gevallen is, diezelfde levenskracht noodzakelijk; is dezelfde werking aanwezig.

Als de krachten op de aarde zelf materieel gebonden zijn, zal juist de mate van materiële bezigheid bepalen dat er een geestelijk vacuüm bestaat. Ik wil niet zeggen, dat er helemaal niets is, maar er is een ruimte die gevuld kan worden. Daar bij de mens de instelling zeer sterk op de materie is gericht, kan hij onbeperkt de geestelijke energie opnemen. Draaien wij het om: Is iemand zeer intens geestelijk bezig, dan kan hij deze kracht nooit in haar positief geestelijke, haar totale vorm accepteren. Hij is daarvoor door zijn bezigheden -afgesloten. Hij krijgt dus de meer materiële vorm. De mens zal misschien meer kracht krijgen, meer levensenergie, die dan op den duur natuurlijk het geestelijk werk gaan frustreren. Dat is meestal het gevolg daarvan.

Hier blijkt dus, dat positief en negatief hoofdzakelijk worden bepaald, door de ontvanger en dat de kracht van de straling in ieder geval mede wordt bepaald door een materiële stralingsbron in het Melkwegstelsel.

De Stralen, zoals wij ze onderscheiden kent u. Ik zal ze eenvoudigheidshalve nog even opsommen. Wij spreken over:

- Blauw:** indien wij alle stralen of krachten bedoelen, die met geestelijke of mentale activiteiten te maken hebben;
- Rood:** alle gevoelswaarden, hartstochtwaarden, geestelijk zowel als stoffelijk;
- Geel:** levenskracht;
- Wit:** indien we onversneden kosmische kracht krijgen, die in feite alleen de dingen scherper accentueert.

Daartussen liggen heel veel kleurmogelijkheden.

Wij kunnen spreken over het groene licht. Maar dit is altijd een menging van twee werkingen; vanuit ons standpunt dan. Eigenlijk is het groene licht ook wel afzonderlijk te beschrijven, maar het zou te omslachtig worden. Want dan zouden wij aan elke denkbare kleur of tint, die kan worden vertaald in een mentale reactie of in een bepaald proces op aarde, een afzonderlijke Heer moeten toekennen en dan zou het de heirscharen der Heren worden. Om het dus eenvoudig te houden blijven wij bij de 7 Stralen.

Stel nu, dat wij te maken hebben met een kracht, die ook weer uit het centrale stelsel komt en die een carambole maakt. Ze raakt b.v. Mars (die staat t.o.v. de aarde bijna aan de andere kant van de zon), weerkaatst vandaar naar Mercurius en van Mercurius uit raakt die kracht de aarde. Wat is er dan gebeurt? Dan hebben wij te maken met een straal, waarin een dubbele modulatie aanwezig is. En deze dubbele modulatie zal zeer waarschijnlijk ten gevolge hebben: een sterke materialistische bewogenheid van de mens. Zijn driftleven in hogere en lagere zin ligt in de modulatie, die wij van Mars verwachten.

Al de kwesties van zakelijkheid, bezit en kleingeestigheid moeten wij bij Mercurius zoeken. Mercurius is nu eenmaal de Heer van de dieven zowel als van de handelaren. (Vroeger konden ze dat verschil kennelijk niet precies zo vinden als tegenwoordig nu daarvoor een Burgerlijk Wetboek bestaat. Die invloed zal dus laagrood zijn.

Dan moeten wij proberen duidelijk te maken wat er nog meer bij kan komen. Wij zeggen dan in zo'n geval: dit is eigenlijk geen rood meer, dit is vies-rood ofwel bruin-rood. Dat zegt niets van de kleur of de werking, maar alleen dat wij die rode invloed ervaren als onaardig, onprettig, een beetje gemeen. Zoiets van laten wij nu maar in de goot gaan liggen.

De kwestie van groen (geloof) zouden wij op die manier ook kunnen ontleden. Nu is er bij geloof - dat is vreemd - altijd een zonnestraling mede in het geding. Maar hier blijkt iets anders. Dat geloofswaarden, ook zonder dat die krachten uit het centrum van dat nevelstelsel optreden, afzonderlijk als geestelijke waarde kunnen werken. Het geloof kan dan in de mens wonderen tot stand brengen. Je kunt dus iets zo sterk geloven, dat je het voor jezelf waar maakt. Dat je zegt: Ik ben niet ziek, ik ben gezond. En dat je zo jezelf gezond maakt. Maar je kunt ook niet geloven: ik heb hier een mangopit en dat wordt nu een boompje.

Stel nu, dat dit geloof gepaard gaat met een kracht, die via de zon komt uit de kosmos, uit het Melkwegstelsel en dat daarbij een zeer sterke weerkaatsing of reflex komt van bij voorkeur Saturnus en Jupiter.

Wat heb ik dan? Dan heb ik een uitdrukking: van diezelfde kracht, die ook de materie oriënteert.

En nu het vreemde, op het ogenblik, dat die afzonderlijke geestelijke werking, die alleen in en voor mij werkt, en deze materiële conditionering, die voor de hele aarde werkt beide op eenzelfde moment actief zijn, kan mijn geloof dingen buiten mij waar maken. Daarmede weet u misschien niet veel van de Heren der Stralen, maar het zal u misschien toch wel beginnen te dagen. Er is kennelijk in dit geheel toch wel een regel te vinden en ik zou die als volgt willen stellen:

1. Als een stoffelijke werking, komende over het algemeen uit het centrum van het Melkwegstelsel, de aarde beroert gelijktijdig met de in de mens reeds aanwezige harmonie met een geestelijke straling, dan zal er - mits de waardering voor beide gelijk zijn - een wisselwerking tussen buitenwereld en mens ontstaan, die niet meer alleen is gebaseerd op de zuiver materiële wetten, maar waarin de scheppende of vormende kracht van de geest plotseling in de materie zeggenschap heeft. Dat is dus een magisch element.

2. Op het ogenblik, dat ik opensta voor een geestelijke kracht, zal deze kracht, zich in mij ontwikkelen. Dit heeft niets te maken met de vraag, of deze straling voor de gehele aarde op dit ogenblik actief is. Slechts waar het de meer materiële stralingen of werkingen aangaat, ben ik afhankelijk van datgene, wat de aarde bereikt.

Ik kan dus voor mijn geestelijk leven te allen tijde met alle stralen werken. Maar als de aarde wordt beroerd door een straal, die in mij actief is, dan ontstaat er pas de mogelijkheid daarmee wat op de wereld tot stand te brengen.

Nu heb ik te maken met de Heren der Stralen. Hoe moeten wij ons die voorstellen? Het zijn in elk geval geen persoonlijkheden, Maar je zou het je misschien als volgt kunnen voorstellen: wanneer je een oude koolspitsbooglamp hebt, dan zitten daar twee heel normale koolstaafjes op een bepaalde afstand van elkaar. Als er elektrische stroom op staat, dan beginnen die staafjes een vonkenboog te trekken. Tussen de koolstaafjes staat dus een vonkenboog, die je tot een bepaalde grootte uiteen kunt schroeven, zodat ze een bepaalde intensiteit heeft. Stel u nu eens voor, dat de Heren der Schepping (zoals wij hen aan noemen), de Heren van de Stralen, de Heren van Wijsheid en alle andere Heren eigenlijk niets anders zijn dan gefixeerde delen van de eeuwigheid. Ze zijn dus delen, die in de eeuwigheid, in het goddelijk Totaal bestaan. Wanneer tussen delen van die bestaande eeuwigheid, iets - wat wij dan tijd of goddelijke Scheppingsdrang of goddelijke Gedachte kunnen noemen - actief wordt, dan trekken ook zij een soort vonkenboog. Dat wil zeggen: het onkenbare verschijnsel "tijd" of het onkenbare verschijnsel "goddelijke Kracht" wordt plotseling een soort lichtbron.

Indien wij voorts daarbij zouden kunnen aannemen dat je met verschillende soorten elektroden een beïnvloeding van de kleur van dit licht kunt krijgen, dan zou je daaruit kunnen concluderen: verschillende delen van een goddelijke werkelijkheid zijn t.o.v. elkaar zo georiënteerd dat voor ons, die leven in de tijdstroom, het tijdsverschil daarin - plotseling tot een licht wordt, dat ons in feite niet de eeuwigheid weergeeft maar slechts duidelijk maakt waarin die eeuwigheid voor ons een bepaalde gaping, een hiaat bestaat.

Dan wordt het dus ook een filosofische kwestie. Iemand, die werkelijk helemaal bewust is, is niet afhankelijk van de stralen die de aarde beroeren. Duidelijk. Hij kan zich daar zo gemakkelijk op instellen of bij aanpassen, dat zij hem niets doen. Het is als een zwemmer die zo goed kan zwemmen dat hij eenvoudig zijn slag en beweging regelt naar de stroom, de golfslag.

Als hij dat nu maar doet, kan hij rustig doorzwemmen. Er gebeurt niets. Maar iemand, die slecht kan zwemmen, wordt door elk stroompje en elke kabbeling in moeilijkheden gebracht. Hij moet vaak zijn koers wijzigen om toch nog te kunnen doorzwemmen. Zo gaat het met degenen, die minder bewust zijn. Zij worden in een bepaalde richting gedreven.

De waarde van de straling voor de aarde kun je dan als volgt definiëren: In de straling, die wij blauw noemen hebben wij het technisch denken. Een technisch denken, dat de mensheid beheerst, bepaalt de wijze waarop de mensheid haar problemen oplost en daarmee ook het uitgangspunt voor alle verdere bereiking.

Een geestelijk blauw (ook wel eens heel vriendelijk violet of paars genoemd) betekent echter een filosofisch, een emotioneel veranderen van standpunt. Een constructie dus, die in de mens plaatsvindt, waardoor zijn levensbeschouwing verandert. Wij noemen dit geestelijk, omdat daarin kennelijk de waarde van onze, eigen geest ook een grote rol kan spelen.

Het rode licht. Wanneer dit materieel is (ik heb het zo even in het voorbeeld) dan krijgen wij te maken met hartstochtelijkheid. Maar het typerende ervan is: in zijn lagere vorm betekent het onbeheerstheid. Dus niet alleen hartstocht maar ook onbeheerstheid. Krijgen wij hetzelfde, in de hogere vorm, in het lichtend rood - dat men ook wel eens als moed e.d. probeert te omschrijven - dan hebben wij te maken met dezelfde emotionaliteit, maar nu beheerst en geleid door een innerlijk principe.

Hebben wij te maken met het gele licht, dan is het precies hetzelfde. Het werkelijk felle, gele licht (het gouden licht) is geestelijk. Het werkt in de eerste plaats via de geest. De beïnvloedingen daarvan gaan verder via het zenuwstelsel. We zouden het dus kunnen zien als een energie van geestelijke gaardheid, die in de mens ten dele kan worden veranderd in zenuwenergie.

Hebben we te maken met het z.g. vaal gele licht, dan heeft dit een materiële werking. Deze toont zich dus niet in de eerste plaats als iets wat in ons plaatsvindt, maar b.v. als een verandering van de hoeveelheid prana in de lucht, die ons omringt. Prana is ook levensadem; het heeft iets te maken met geladen ozon. Dus een kleine wijziging in de zuurstof, daarop komt het neer. Daardoor krijgen wij lichamelijk een grotere levenskracht.

Hebben wij een geestelijke levenskracht, dan moeten wij allereerst weer een verheldering verwachten van alles, wat er voor ons aanwezig is. Hebben wij te maken met de stoffelijke

Levenskracht, dan hebben wij niet alleen veel meer energie, maar wij weten lang niet altijd wat wij ermee mee moeten doen. En als we denken dat wij het weten, doen we meestal het verkeerde ermee. Dat ook nog.

Blijft ons over het witte licht. Het witte licht wordt, vreemd genoeg in deze theorieën nooit in tweeën gedeeld. Je spreekt dus niet over het diamanten of verblindende licht en het witte licht, omdat de hoogste werking van het witte licht voor de mens onaanvaardbaar is.

Je kunt er eenvoudig niet in doordringen; het zegt je niets.

We spreken daarom gewoon over het witte licht als een eenheid, ofschoon het eigenlijk materieel is. Het is dus sterk met de materie verknoopt. Wanneer het optreedt, zien wij de dingen helderder, maar gelijktijdig worden tegenstellingen ook scherper.

Dieren b.v., die elkaar's vijanden zijn onder normale condities, zullen tot extra vijandigheid komen in de periode, dat het witte licht werkzaam is. Dieren, die normalerwijze elkaar tolereren, kunnen onder diezelfde invloed misschien vriendschappelijk worden. U kunt dit zelfs in de dierentuinen zien. Als we gaan kijken in de kooi van de primaten (apen), dan zult u zien dat er perioden zijn dat bavianen hun soortgenoten en vooral anderen hevig willen aanvallen. Ze klimmen tegen hun kooien op, ze schreeuwen, ze dreigen, ze laten de tanden zien. Gaat u gelijktijdig eens kijken naar b.v. de chimpansee die een intensief stamleven heeft, dan ziet u dat die chimpansee onder invloed van het witte licht tegen alles wat chimpansee is en vaak ook nog tegen een gorilla heel vriendelijk gaat doen. Het is net of hij zegt: hier ben ik. Mag ik mij even voorstellen, ik zou ook graag bij de club horen. Dan zitten ze vriendelijke signalen uit te wisselen. Hoe komt dat? Kennelijk is er iets, wat op het gehele organisme van die dieren inwerkt.

Nu hebben wij daartussen allerlei mengkleuren: laten wij het maar heel eenvoudig maken en aannemen dat een mengkleur ontstaat, wanneer twee van de hoofdwaarden actief zijn. Dat is natuurlijk niet helemaal juist, maar het is de eenvoudigste voorstelling. Dan kunnen wij ons

voorstellen, dat we op een gegeven ogenblik een blauw licht krijgen dat gemengd is met een sterke emotionaliteit; dus lichtend rood. Wanneer die twee krachten gelijktijdig optreden, krijgen wij een mystieke werking. Wij krijgen dan te maken met mensen, die door hun emoties tot een totaal nieuw besef komen, een -totaal nieuw wereldbegrip en vaak ook tot belevingen; want het rood houdt ook beleving in. Dan wordt het ook duidelijk waarom de mysticus nooit zijn mystiek volkomen duidelijk kan verklaren. Je kunt wel over vele dingen mystiek spreken, maar je kunt het nooit helemaal verklaren, om de doodeenvoudige reden dat een groot deel van de mystiek in feite een gevoelswaarde is.

Dan hebben wij geloof. Dat kunnen ook twee kleuren zijn. Laten, we zeggen blauw en geel: levenskracht. Er is een zodanige hoeveelheid levenskracht in mijn denken binnengedrongen, dat voor mijn denken die levenskracht een aparte persoonlijkheid krijgt, primair wordt. En in dit primair zijn van de levenskracht ervaar ik dan a.h.w. God. Het Onkenbare krijgt dus voor mij in de vorm van energie, van levenskracht, gestalte. Ik kan er vaak ook veel mee doen.' En zo kun je alle kleuren mengen, die je maar wilt.

Deze tussenkleuren zijn eigenlijk niet te gebruiken om een Heer van een bepaalde straal aan te geven. Ze zijn ook niet te gebruiken om te zeggen wat er precies aan de gang is. Wij kunnen wel aannemen, dat er sprake is van tenminste twee verschillende hoofdkrachten of werkingen daarop gelijkend, die op aarde actief zijn.

Nu kunt u zich misschien voorstellen, dat er gelijktijdig twee bundels licht (dus twee verschillende stralingen) van die sterrenmassa komen en de aarde bereiken. Wat gebeurt er dan? Er kan dan door de mens vaak niet zo gereageerd worden, dat er een absolute harmonie met één van die kosmische principes, één van die Heren ontstaat. Het resultaat zal zijn, dat de geestelijke beleving van de mens aanmerkelijk lager komt te liggen. Hierdoor zal hij met beperkte en vaak primitieve voorstellingen

stoffelijk heel grote resultaten kunnen bereiken, maar alleen onder die omstandigheden. En aangezien hij dat niet begrijpt, vraagt hij zich later altijd af, hoe het komt dat het de ene keer wel ging en de tweede keer niet.

Draai het nu om. Zeg, dat twee geestelijke krachten op de een of andere manier zo actief zijn, dat u ze beide kunt ontvangen. Dan zullen de waarden van die twee bepalen op welke manier u met de stoffelijke kracht, die de aarde beroert, kunt werken. Laten we zeggen: de aarde wordt beroerd door de rode kracht. Heel veel opwinding en heel veel trammelant. Nu is hier het blauwe licht en het gele licht werkzaam.

Wat is het resultaat? Voor u is het resultaat, dat u juist uit die verwarring een nieuw ideaal put, een nieuw denken, en vanuit dit denken voor u het brandpunt van de geestelijke werkingen en daardoor het middel om ze uit te stralen - domineert over de hartstochten. U kunt die hartstochten niet bedwingen, maar u kunt, ze wel kanaliseren.

Hier heeft u een heel typisch voorbeeld. Ik kan dus kennelijk te maken hebben met meer geestelijke waarden, die in mij actief zijn en daardoor verandert het totaal van mijn mogelijkheden en mijn instelling tegenover de stralen, die de aarde beroeren.

Om de zaak af te sluiten zou ik u willen vertellen hoe dat zit met een Heer van een Straal.

Ik heb al gezegd: het is geen persoonlijkheid. Het is eigenlijk meer een hiaat in een gefixeerde eeuwigheid, die door ons beleven in tijd voor ons bestaat.

Wanneer een Heer van een Straal actief is in ons leven (dat zou kunnen door een bepaalde verwantschap), dan zal de gehele tijd dat wij in de materie bestaan alles, wat met die straal te maken heeft ons bijzonder sterk beroeren. Alles, wat uit een andere kracht uit de kosmos wordt geprojecteerd, uit een andere Heer van een Straal voortkomt, wordt door ons geïnterpreteerd volgens de waarde van de straal, waartoe wij behoren. Daarom zeggen wij wel eens dat een straal onze straal is. Dan zegt men: Ik zit op de eerste, de tweede enz. straal. Ik vind dat geen prettige formulering. Want het is helemaal niet belangrijk tot welke straal je behoort. Het is alleen belangrijk wat je ermee doet.

Ik behoor dus tot een bepaalde straal. Hoe kan dat? Wel, die straal is een geestelijke waarde. Die geestelijke waarde kan overeenstemmen met een harmonie, die ik geestelijk in een sfeer heb gevonden. Nu incarneer ik terwijl ik in harmonie ben met die straal. Dan zal dit invloed hebben op mijn karakter op aarde. Het zal zelfs de genetische keuze, bepaalde patronen van het lichaam mede helpen bepalen, al domineert het niet.

Het betekent verder, dat die geest een intentie heeft, welke door die straal wordt bepaald. Die mens leeft dus op aarde eigenlijk helemaal afgestemd op alles wat met die straal te maken heeft.

Elke straal - stoffelijk of geestelijk - van dezelfde geaardheid wordt door die mens bijzonder intens ervaren. Als iemand dus behoort tot de rode straal en hij krijgt de rode invloed uit de kosmos hier op aarde, dan is dat iemand, die veel gemakkelijker explodeert. Kortom, die mens is op dat ogenblik vergeleken bij een zevenklapper een soort Krakatau van temperament. Hij zal alles wat in zijn leven komt - of het nu geloof is, wetenschap of iets anders beschouwen vanuit het principe van die, rode straal; en dat is iets wat wij vooral moed kunnen noemen. Het is dus een vermogen om werkelijkheden onder ogen te zien. Die mens zal heel vaak een vrijdenker zijn. Maar als hij gelooft, dan zal zijn geloof een vrij geloof zijn; en niet alleen innerlijk een vrij geloof, maar ook naar buiten toe. Op deze manier is onze verwantschap met de Heren der Stralen dus nog wel interessant.

Nu zitten er al enkelen hier te popelen: welke straal heb ik? U weet heus zelf wel op welke manier u leeft en denkt, hoe u reageert op uw medemensen.

Als u b.v. zeer scherp bent in uw beoordelingen, dan zult u tot de rode straal behoren. Want dat is wel moed, maar het is gelijktijdig een zeker conservatisme; je gaat alleen van jezelf uit.

Bent u bijzonder geneigd alle standpunten wel te accepteren en gaat u toch een beetje uw eigen weg - ongeacht wat u van anderen accepteert? Waarschijnlijk behoort u tot een blauwe straal.

Bent u vooral zeer geïnteresseerd in alles wat met leven te maken heeft? Zijn planten, dieren en mensen voor u belangrijk, veel meer dan dode dingen? Heel waarschijnlijk heeft u de gele straal.

Bent u zo'n beetje een cynisch type? Bekijkt u alles wel kritisch maar aan de andere kant bijzonder eerlijk en bent u gelijktijdig nogal tot hulp bereid? U bent dan waarschijnlijk een van de gelukkigen, die het witte licht tot straal hebben. Op deze manier kunt u dat wel overzien.

Heeft u contact met een Heer van een Straal en weet u dat eenmaal (u moet het eerst maar eens te weten komen - zelfonderzoek schaadt niemand), dan kunt u erop rekenen dat elke kosmische golf van meer materiële aard, die de aarde beroert door u beoordeeld kan worden op mogelijkheden aan de hand van hetgeen u weet te zijn. Alles, waarmee u een harmonie heeft die gelijk is aan uw geestelijke instelling, kunt u gebruiken om de aarde te domineren.

Heeft u te maken met andere kleuren, dan ontstaat er tussen uw kleur en de kleur van de invloed die de aarde bereikt een soort componentkleur. (Blauw en geel kali groen worden.) Als ik nu behoor tot de blauwe straal én er komt een levenskracht-invloed, dan weet ik: ik heb niet alleen de vitaliteit die mij toch wel bereikt, maar de uiting van mijn besef, van mijn denken moet ik in deze tijd doen geschieden op geloofsbasis. En dan kan ik wel iets bereiken.

U ziet, het is zeer interessant om dit allemaal eens na te gaan. Voor de mens zelf zitten er heel veel mogelijkheden in.

Als een kleine appendix bij dit alles:

U leeft op het ogenblik in een tijd, waarin het witte licht tamelijk fel aanwezig is geweest. Nu hebben wij te, maken met de oplaaiende rode golf, die vooral in februari heel fel is. Het witte Licht blijft doorwerken. En wat krijgen wij dus? Wij krijgen een lichtend rood; d.w.z. dat een groot gedeelte van de hervormingen mede mentale en geestelijke waarden zullen bevatten, ook al zullen er gewelddadigheden en ongelukken bij de vleet zijn.

Dan krijgen we een zeer interessante invloed in mei - juni. Wij hebben dan wel het afflaauwen van het witte licht, maar gelijktijdig een zeer sterk blauw licht (stoffelijk blauw) en dat zou niet alleen de wetenschap moeten stimuleren en een aantal nieuwe ontdekkingen mogelijk moeten maken, maar omdat het witte licht erbij is, zou het ook moeten betekenen dat men bepaalde aanvaarde doctrines opzij gaat zetten. Wij zouden in de wetenschap en misschien ook op andere terreinen als politiek en geloof - dingen, die niet veel van elkaar verschillen - moeten verwachten dat er bepaalde nieuwe inzichten komen, dat oude dingen ongedaan worden gemaakt of op de een of andere manier terzijde worden geschoven.

Kijken wij naar de maand augustus, dan is die voor de meeste mensen een wat trage maand. Dat is ook wel begrijpelijk. Er is een lichte blauwe invloed en nog een schimmetje rood. Maar om nu te zeggen, dat het heel veel is, neen. Pas tegen het einde van de maand komt er een wit licht. En dat witte licht met die flauwe invloeden erbij gaat het idee, dat het niet gaat, dat eigenlijk overal alles tegenzit langzaam maar zeker omzetten in een besef waarom het tegenzit, waarom het niet helemaal gaat. Het is dus een periode voor zelferkenning, indien u daarvoor gevoelig bent.

Van daaruit krijgen wij een zeer felle rode invloed, terwijl het witte licht aanmerkelijk afneemt. Wij moeten dus vanaf eind september tot oktober, november rekening houden met sterke hartstochtelijkheden en daarbij met het feit, dat juist in die periode veel mensen met een enorme moed hun principes zullen verdedigen. Dat is een tijd van principieel zijn; niet met woorden, maar met daad. Het zou gewelddadigheden met zich kunnen brengen. Aan de andere kant, geloof ik dat de mens, die gevoelig is voor deze tendensen, juist in die periode enorm veel voor anderen kan doen. Je bereikt den anderen veel gemakkelijker.

De daarna volgende periode brengt gelijktijdig paars licht (een mengsel van rood en blauw) en een toenemend wit licht. We zouden aan het einde van het jaar rekening moeten houden met grote moeilijkheden voor alle mensen, die zuiver materialistisch willen reageren, Maar tevens met een grote verinnerlijking en een grote innerlijke rust voor de mensen, die gevoelig zijn voor die invloeden.

Ik geef u dit kleine schema - summier als het is - opdat u als u eenmaal weet wat uw eigen kleur ongeveer is ook volgens die kleur kunt reageren. Alle gebeuren op uw aarde wordt door die, kosmische invloeden mede bepaald. Die kosmische invloeden uit het Melkwegstelsel kunnen echter worden beheerst en gebruikt, indien wij de geestelijke krachten waartoe wij behoren of waarmee wij voldoende harmonisch zijn erkennen en vanuit het standpunt van die krachten werkzaam zijn. Dat is heel erg belangrijk.

En daarmee ben ik praktisch aan het eind van mijn betoog gekomen. Ik heb getracht u in deze les een paar nuttige raadgevingen te verschaffen. Daarnaast een zeker inzicht. Het zou eenvoudig zijn u nog te vertellen over wat de kosmos aan invloeden heeft. Maar wat heeft u aan een kosmos vol invloeden, indien u niets ermee kunt doen? Als u op dieet bent, is een plaats in een gebakwinkel eigenlijk meer pijnlijk dan wat anders. Daarom zou ik zeggen: Leer eerst maar eens een klein beetje werken met de krachten van de 7 Stralen. Werk ermee en u zult ontdekken, dat u zeer veel kunt volbrengen. En als u het heeft volbracht, dan heeft u verdere lessen over de kosmos niet nodig. Want het kosmisch begrip is toegankelijk voor een ieder, die met de kracht van de Heren der Stralen weet te werken, en die de werking van de 7 Stralen op aarde heeft leren erkennen.

KLEUREN

Als je spreekt over kleuren, dan bedoel je daarmee eigenlijk datgene wat niet aanwezig is. Een kleur is n.l. zoals u weet de enige frequentie, die niet wordt geabsorbeerd door het voorwerp, waaraan u de kleur toekent. Dus de kleuren die u ziet zijn er in geen geval. Het zijn weerkaatsingen. Zo zouden wij kunnen zeggen, dat alles wat wij zien als kleur en als

verschijnsel eigenlijk een weerkaatsing is; het is dus wat niet wordt geabsorbeerd. En als je zo gaat redeneren, kun je een aardig eind komen.

Maar als wij het hebben over kleuren en de Heren van Kleuren, dan proberen wij een principe duidelijk te maken, wat wij beschouwen als positief. Maar is het wel werkelijk Positief? Onbewust heeft de mens - geloof ik - de vergelijking kleur hier gevonden voor de verschillende stralen, omdat hij beseft dat die stralen de werkingen zijn, ontstaan door de absorptie van al het andere dat uit het kosmische aanwezig is. En als ik daar toch bezig ben: Wat zijn dan zo ongeveer de eigenschappen, die wij aan de stralen kunnen toekennen?

Als wij behoren tot een bepaalde straal, hebben wij een bepaalde kleur. Deze kleur hebben wij, omdat wij alle waarden uit de kosmos in onszelf kunnen verwerken, maar alleen kunnen terugkaatsen of uiten wat tot onze kleur behoort. Want een mens brengt eigenlijk alleen tot uiting datgene, wat hij niet is. Ik zal trachten het u duidelijk te maken.

Een mens, die in zichzelf alle dingen is, heeft geen behoefte ze te uiten. Om u een voorbeeld te geven: iemand, die overtuigd is van zijn eigen kracht, heeft maar zelden de behoefte om een ander met die kracht te onderwerpen. Op het ogenblik, dat hij aan zijn eigen kracht twijfelt echter, brengt hij die kracht tot uiting.

De kleine mannetjes op deze wereld hebben de neiging zichzelf tot grote mannen te verklaren. Waarom? Omdat zij van hun kleinheid overtuigd zijn. Nu kunt u zeggen: dat is een toeval. Maar overal waar u gaat kijken, vindt u precies hetzelfde.

De mensen, die innerlijk vol liefde zijn, hebben geen behoefte aan een demonstratieve uiting van liefde. Maar de moderne jeugd, die in een wereld leeft die nogal liefdeloos is, begint - uiterlijk althans - lief te zijn voor elkaar. Nu wil ik er meteen aan toevoegen, dat hun uiterlijkheden van lief zijn voor elkaar wel wijzen op enkele innerlijke defecten, volgens mij tenminste. Met deze voorbeelden wordt u duidelijk wat ik bedoel: wat u tot uiting brengt is datgene wat u niet bezit.

Er zijn mensen, die zich uiterlijk buitengewoon vriendelijk, lijsig en loom gedragen. In wezen zijn dat hatelijke driftkopjes. Maar ze, zijn zo overtuigd dat die energie er is, als het nodig is, dat ze geen behoefte hebben om dit tot uiting te brengen. Wij uiten vaak precies het tegendeel van wat wij zijn

Als wij daarvan uitgaan, kunnen wij ook beter begrijpen wat de stralen met die kleuren betekenen. Als wij het hebben over een groene straal en ik behoor daartoe, dan is er voor mij geen straal, dan ben ik identiek met die kracht. Maar op het ogenblik dat ik b.v. geel ben of grijs of blauw of wat anders, gaat groen voor mij iets anders betekenen.

Dan is het voor mij iets, wat ik niet ben. Op hetgeen ik niet ben, reageer ik veel scherper dan op hetgeen ik ben, want daarmee voel ik mij één.

Het is een principe, waarmee, u toch wel rekening moet houden, omdat elke eigenschap, die wij aan de hand van de kleuren bepalen, in feite een uiting is; dus iets wat wij reflecteren, niet iets wat wij zijn. Het is geloof ik wel belangrijk, dat we dit begrijpen.

Als u zegt: ik behoor tot b.v. de blauwe straal, dan kunt u ervan verzekerd zijn, dat uw behoefte is: verstand, wijsheid, begrip, een zekere ontleding. Al het andere kunt u accepteren, maar dit niet. Het facet, dat wij dus onze straal noemen, is in feite het facet, dat wij tot uiting brengen. Maar wij zijn over het algemeen geneigd onszelf te omschrijven aan de hand van onze uitingen; d.w.z. de uitingen, waarover wij durven praten. Wij weten wel dat wij anders zijn, maar dat kunnen wij zelf toch niet geloven.

Het resultaat is dat de mens, ook in zijn theorie over de Heren der Stralen, eigenlijk op de uiterlijkheden afgaat. En nu u dat heeft gehoord, zult u begrijpen dat het minder belangrijk is de eigenschappen te, omschrijven, want het zijn uiterlijkheden.

Er zijn wel enkele dingen, waarover je wat neer kunt zeggen. En dan denk ik b.v. aan het witte licht. Het is gemakkelijk te zeggen: het maakt de dingen zichtbaar, de tegenstellingen scherper. Iemand, die behoort tot het witte licht is aan de ene kant erg behulpzaam, maar aan de andere kant nuchter en kritisch.

Ik heb mij wel eens afgevraagd, of ik er soms ook toe behoer. Maar dat zal wel vleierij zijn, denk ik, tegenover mijzelf, van anderen neem ik het niet zo gauw.

Het witte licht moet je dus zien als iets, waarin alles tot uiting komt. Dat is heel wat anders, dan u misschien denkt. Het is dus niet iets, dat je de zaken scherper laat zien. Het is iets, waarin alles tot uiting komt. Een wit licht betekent een weerkaatsing van alle kleuren. En aangezien het witte licht in een mens leeft, moet dus die mens zodanig met de eeuwigheid verbonden zijn dat hij niets absorbeert uit die eeuwigheid. Hij is er voldoende één mee. En dan weerkaatst hij dus wit, want hij heeft niets meer nodig om te absorberen.

De meeste mensen hebben heel veel om te absorberen. Als je dat witte licht weerkaatst, dan heb je dus ook alle krachten, die er in de kosmos zijn als een uitingsmogelijkheid. De meeste mensen hebben er maar één.

Zij kunnen niet alle dingen tegelijk doen. Iemand, die werkelijk maar één. tot het witte licht behoort, is misschien een wijsgeer, maar hij is gelijktijdig nuchter genoeg om te begrijpen dat hij met wijsgerigheden geen feiten kan oplossen. Hij is mysticus, want hij beleeft zijn God wel, maar hij begrijpt tevens dat de mystiek geen rechtvaardiging is van zijn handelingen op aarde. Zo iemand begrijpt de techniek. Maar hij is gelijktijdig voldoende één met de techniek om te beseffen, dat de techniek nooit het leven kan domineren, omdat het leven meer is dan techniek. Zo is het een van de belangrijkste typen.

Iemand, die werkelijk behoort tot de hoge witte straal, daarvan kun je zeggen: dat is een ingewijde. En daar zitten wij met een vervelend woord. Een ingewijde is iemand, die meer weet dan wij. Weet hij meer? Neen. Maar hij is meer. In dat is het hele eieren eten, als u over de eigenschappen van de verschillende stralen gaat praten. Het witte licht is alomvattend, omdat het het totaal in zich draagt en niets meer absorbeert. Het heeft het niet meer in zich op te nemen; het kan het vanuit zich reflecteren.

Kijken wij naar rood. Dat is emotioneel. Maar de emotionaliteit, de gevoelswereld die je naar buiten weergeeft, komt voort uit het feit, dat je al het andere in jezelf moet verwerken.

Er zijn mensen, die tot de blauwe straal behoren. Dezen kunnen dus alles verwerken. Zij hebben een absorptie-vermogen voor alles wat liefde, emotie is, wat hartstocht is, wat wijsheid is. Al die dingen kunnen ze in zich opnemen; die vragen zij ook van het leven, Maar in hun denken zijn ze systematisch. Ze hebben geen systeem meer nodig, daarom is hun uiting erg verstandelijk en is hun uiterlijke benadering van de problemen eveneens heel erg systematisch.

Iemand, die behoort tot de blauwe straal, zal waarschijnlijk wetenschappelijk denken op de een of andere manier. Maar hij zal dat wetenschappelijk denken gebruiken om zijn voortdurende behoefte aan geloof, aan zekerheid, aan verbondenheid met de wereld te rechtvaardigen. De straal, waartoe wij behoren betekent eigenlijk datgene, waardoor wij ons zijn voor onszelf rechtvaardigen.

Ik probeer zo'n beetje de kant van het witte licht uit te gaan. Op het ogenblik zweef ik tussen blauw en purper. Dat is begrijpelijk, want ik heb nog steeds behoefte aan een rechtvaardiging van wat ik ben geweest en van wat ik wil zijn; en juist daarom probeer ik ontledend te denken, kritisch te zijn Ik ben heel wat kritischer dan de meeste van u.

Als u vraagt: wat is er eigenlijk in dat blauw? Dan zegt het: Ik heb behoefte aan een rechtvaardiging van alle dingen, die er in mij bestaan. Ik heb er nog geen voldoende samenhang mee. Dat kun je ook zeggen voor iemand, die enorm vitaal is. Die behoort dan tot de gele straal.

Nu is het gele gevaar op het ogenblik acuut. Er zijn veel mensen, die niet voor een gele straal voelen; en dat is dan kennelijk weer de angst voor levenskracht, vitaliteit. Iemand, die de levenskracht voortdurend moet uiten is iemand, die aan zichzelf nog moet bewijzen dat hij leeft. Dat klinkt gek. Er is een groot verschil tussen tevredenheid en levensvreugde. Iemand, die tevreden is, heeft geen behoefte meer zijn aanvaarding van het bestaan te bewijzen. Iemand, die levensvreugde heeft, is eigenlijk iemand, die niet tevreden is, maar voortdurend

bezig is zichzelf ervan te overtuigen dat hij tevreden zou moeten zijn. Op die manier kun je al die tussenfasen bekijken.

Neem nu b.v. groen. Dat is een heel treurig geval tegenwoordig. Groen zijn de gelovigen. Het zijn mensen, die b.v. priester worden. Hun behoefte is dus alleen maar om een synthese van besef en levenskracht ergens tot uitdrukking te brengen. Maar ja, de arme zielen, zitten gekluisterd aan een celibaat. Voor bepaalde uitingen staat het licht nog steeds op rood! En dat is erg beroerd voor hen, omdat het komt uit een geel-witte autoriteit. Deze geel-witte autoriteit is zodanig rood, dat er eigenlijk te weinig plaats voor het groen overblijft. Wat ik weer duidelijk moet maken.

Wanneer ik behoefte heb aan een samenhang, die ik verstandelijk niet helemaal kan vatten en waardoor mijn leven en levenskracht bewezen wordt, kom ik tot geloof. Maar als ik geloof, dan kan dat alleen op basis van vrijheid en vrijwilligheid. Op het ogenblik echter, dat iemand dat geloof niet meer beschouwt als een poging om zichzelf te vinden, maar als een mogelijkheid om gezag uit te oefenen, wordt voor hem de weerkaatsing eigenlijk hoofdzakelijk rood: hartstocht, bezitacht. Dus een duistere emotionaliteit. En omdat die duistere emotionaliteit nu eenmaal op de een of andere manier moet worden aangeduid, heeft men daarvoor geel en wit gekozen. Wit zou openbaring, rechtvaardigheid moeten zijn, en geel levenskracht. Maar het blijkt, dat naarmate men de openbaringen meer probeert vast te leggen in de woorden van mensen, de levenskracht van het geloof steeds verder ten onder gaat. Daardoor worden de autoriteiten steeds driftiger, zodat in feite de autoriteit van het geel-wit rood is; wat misschien voor de kerkelijken niet zo prettig is.

Wij moeten begrijpen dat iemand, die er behoefte aan heeft om Gods Woord te verkondigen dit eigenlijk doet, opdat hij een verbondenheid met God wil vinden, die hij niet bezit. Iemand, die zich onbewust verbonden weet met het leven, heeft niet de behoefte een boodschap te brengen. Als je probeert contact te maken met een medemens, dan kan dat vaak een mystieke achtergrond hebben, zoals in mijn geval.

Bij mij ligt de mystiek op de achtergrond van mijn overigens tamelijk mentaal uitgedrukte communicaties. Waarom? Ik weet in mijn gevoelswereld dat er een hogere waarde bestaat. Maar ik heb haar nog niet waar gemaakt. Dus ben ik voortdurend bezig om haar waar te maken. Gelijktijdig voel ik wel dat ik vroeger te weinig heb geweten. In verschillende incarnaties als priester wist ik b.v. te weinig over het bedrog, dat ik zelf pleegde. Als kastelein wist ik waarschijnlijk teveel van het versnijden van wijn en te weinig van de eerlijkheid. Dus het resultaat is voor mij, dat ik zoek naar een uitdrukbaar beeld van mijn wereld (een soort ontleding, een zekere techniek) en dat ik gelijktijdig toch weer zoek naar die mystieke eenheid niet het hogere, waardoor mijn redelijkheid toch weer tot in het onredelijke kan worden voortgezet. Dat is dus iets, wat uit zo'n kleur voortkomt. Dan kunnen wij wel zeggen: dat ligt aan de een of andere hoge kosmische ambtenaar, die daar met zijn kleur zit. Het is geen kwestie van ambtenaar. Het is: wat ik ben in de kosmos.

Als je het hebt over tussenkleuren, dan kun je op een gegeven ogenblik zeggen: ik heb hier een heel licht teer groen, of een citroengeel. Dat betekent dan dat mijn houding tegenover de kosmos is gebaseerd op iets wat ik voor mijzelf moet bewijzen.

Als je denkt, dat je eigenlijk geen liefde kunt vinden of dat je geen liefde waard bent, dan ben je er juist op gesteld om op de een of andere manier die liefde te vinden of af te dwingen.

Als je meent, dat je altijd dom zult blijven, dan heb je nog wel eens de neiging om te leren of je een ander soort kennis of wijsheid eigen te maken, waardoor je méér lijkt dan een ander. Het is eigenlijk een schijnvertoning.

Als wij zeggen: wij willen levenskracht, maar die moet op een bepaald manier worden geuit, dan kan het citroen-geel zijn of eidooiergeel en het kan misschien zelfs schoorsteen-zwart, roetzwart zijn. Alles wat ik zoek is niets anders dan een bevestiging van datgene, wat ik in mijzelf nog niet heb gevonden. Dat is mijn kleur. En daaruit zou je een eigenaardige conclusie kunnen trekken.

Wij horen zo vaak spreken over duistere werelden. Duistere werelden zijn dus geen werelden, waarin het licht niet aanwezig is, maar het zijn werelden waarin men de uiting van het licht niet kent of niet kan bereiken, omdat men dit helemaal absorbeert. En dat zou betekenen, dat de duistere werelden misschien gelijktijdig weer zeer lichte werelden zouden kunnen zijn, omdat zij potentieel in zich moeten dragen alles wat ze absorberen.

De werkelijkheid is, dat er een kosmos is, dat er een God is, dat er een goddelijke Gedachte is. Absoluut waar. Maar mijn relatie daarmee is gebaseerd op wat ik reeds ben en wat ik nog niet ben, althans niet bewust ben. Zodra ik mij bewust word van wat ik ben, is er voor mij geen noodzaak meer om dit tot uiting te brengen. Het feit, dat ik het ben is op zich genoeg. Slechts daar, waar ik onzeker ben, waar ik moet zoeken naar een nieuwe mogelijkheid, naar een nieuwe uiting, daar grijp ik naar een kleur, daar reflecteer ik iets van de kosmos. Omdat ik in deze reflectie van de kosmos een contact zoek, waaruit ik mij ook dit kan eigen maken.

VOORGEVOELENS

Ik voel, en weet neg niet waarom dat nu gebeurt en ik weet niet wat. Een ogenblik ben ik de toekomst ingetreden, maar heb vergeten wat ik zag. En nu vermag ik niet op andere wijze dan door aan te voelen wat komt, mijzelf te omschrijven. Daarom zullen de gebeurtenissen, die ik verwacht, vaag blijven en niet worden tot de werkelijkheid waarin ik besta, omdat ik mijn dromen niet kon vertalen.

Mensenzielen dwalen door de tijd. Mensenzielen spelen met momenten. Ze lezen gisteren en morgen af en tonen die vandaag, maar weten niet meer wat werd beleefd en gezien. En vaag voorvoelen zij wat komen moet en toch niet komt, wat is geweest en eigenlijk niet meer bestaat, of wat eerst eeuwen later werkelijkheid wordt.

Het "ik", dat deze dingen ondergaat in voorgevoelens zeer gekweld, meent steeds: nu komt het ogenblik dat het gevreesde, het vreugdig ook verwachte eindelijk zal aanbreken.

Slechts wie in zich onthouden kan, wat de kracht, die het voorgevoel hem deed ontstaan, die - al is het maar met een enkel woord de, boodschap geven kan, de naam desnoods, verborgen in het voorgevoel, de werkelijkheid die in het dagbesef allang weer werd vergeten - kan méér dan slechts voorvoelen. Hij kan tevoren weten, al kent hij ook niet alles en weet hij niet wat werkelijk al geschiedt. Maar met het deel reeds dat hij kent, ontwijkt hij vaak de schijnbaar onvermijdelijke noodzaak van morgen en bereikt zo iets wat deel is van der mensen werkelijkheid, bewust bepalend je eigen zijn door allen tijde, niet meer aan tijd gebonden.

Het bepalen van je eigen lot. Niet door het gebod en door alle zonden, die wreken zich in karma's spel. Niet door een hemel of een hel, maar slechts door het besef: in al wat is heb ik mijn plaats. En vaag voorvoelend dit op elk moment, maak ik tot waarheid wat mijn ware "ik" in eeuwigheid omtrent mijzelf voor eeuwig heeft erkend.

Wie de spanningen van vandaag kent, weet dat ze eens tot ontlading zullen komen. Maar hij weet niet waar of hoe. Wie daaraan een denkbeeld verbindt, zonder daarvoor enige werkelijke reden te hebben, maakt zichzelf tot slachtoffer van hetgeen hij voorvoelt.

Beschouw uw voorgevoelens als een waarschuwing dat iets mogelijk is. Maar eerst indien u een zeer definitief beeld heeft, kunt u er werkelijk rekening mee houden.

Daarom hoop ik maar voor u, dat u niet te veel voorgevoelens heeft. Want hoe meer u voorvoelt zonder te preciseren, des te meer u lijdt onder de spanningen, die u onnodig bij uzelf opwekt. Immers, als u iets voorvoelt, verbindt u daaraan onmiddellijk uw diepste angsten of uw hoogste verwachtingen; en dat wat u voorvoelt is - zoals uw gehele leven - eigenlijk voor u een middelmatigheid.

Definities:

Een **politieke crisis** is niets anders dan een koortsdroom. van fantasten, die hun dromen zozeer voor werkelijkheid houden, dat zij anderen hun angstdromen opleggen als een onverteerbare werkelijkheid en in het ontwaken wanhopig 't bed omgooien dat zij zo schoon met hun dromen hadden opgemaakt.

Je hebt mensen, die zo geestelijk zijn, dat ze altijd in de politiek zitten. En per slot van rekening is politiek een menselijke geestesziekte.

Een **bisschoppensynode** is de armzalige samenkomst van het angstige gezag dat ontdekt, dat het niet werkelijk bestaat en daardoor de schijn zoveel te meer wil handhaven.

Provo. Het bijna overleden woord, gebruikt om aan te duiden hoe iemand, door zijn wereld tot reactie te prikkelen hoopt, juiste reacties te verwekken. Tot zijn spijt ontdekt hij meestal dat de reacties, die hij verwekt reacties zijn, die hij zelf liever niet zou verwekken, omdat zij te zeer gelijk zijn aan zijn reacties om voor hen aanvaardbaar te zijn.

Maxi en mini. Dit is een mode-omschrijving van datgene wat vaak gelijk komt aan de geestelijke toestand van de mens. Op het ogenblik, dat de mens in zijn geestelijk zoeken naar werkelijkheid maxi is, is hij over het algemeen op lichamelijk terrein meer mini. Maar aangezien de meeste mensen lichamelijk de maxi-mode willen voorschrijven, blijkt heel vaak dat hun geestelijk besef zeer minimaal is.

LES 5 - VREEMDE INVLOEDEN

Er zijn op aarde heel wat dingen bekend en vaak verworpen, zoals b.v. aardstralen, ongeluksplaatsen en dergelijke. In deze les wil ik proberen een korte analyse te geven van deze verschillende verschijnselen en ook van de oorzaken die zij hebben, want die zijn vaak zeer interessant.

Als wij spreken over aardstralen, dan hebben wij het over iets dat als zodanig eigenlijk niet helemaal bestaat. Wij spreken n.l. over een versterking van de invloed van de eigen activiteit van de aardkern op bepaalde breuklijnen. Deze dingen zijn zeer moeilijk meetbaar. Ze kunnen soms worden gevonden als een zeer geringe variatie in het aardmagnetisch veld ter plaatse, in andere gevallen blijkt het te meten te zijn door kleine temperatuurs- en vochtigheidsverschillen op die plaats.

De aardstraal wordt voor allerlei dingen aansprakelijk gesteld - zoals u weet - en wordt genoemd als veroorzaker van ziekten b.v. Nu is dit ten dele bijgeloof. Een aardstraal kan n.l. geen ziekte veroorzaken. Wat hij wel kan doen, is rond de mens een milieu scheppen, waardoor zijn potentiaal van levenskracht enigszins wordt afgetapt. Dan ontstaat een vermindering van levenskracht, waardoor ziekten uit de aard der zaak gemakkelijker toegang krijgen.

Hetzelfde kunnen wij zien bij sommige akkers. Zeer sterk komen deze effecten soms ook naar voren in bepaalde grotten in bergen, die zelf in de steen bepaalde breukvlakken hebben. Wij vinden in deze bergen heel vaak sterke kalksteen-afzettingen en in de ondergrond veel leisteen, dal deels gelaagd, deels gebroken is.

De aardstraal als zodanig is dus een verschijnsel - ik probeer daarop de nadruk te leggen - dat wetenschappelijk niet bestaat. Gelijktijdig is er een invloed, die misschien helaas de naam aardstraal heeft gekregen, die kan inwerken op vitaliteit, levenskracht.

Nu zult u begrijpen, dat als een dergelijke aantasting van vitaliteit traag maar voortdurend geschiedt hierdoor een verslapping optreedt, een zekere ongezonderheid of lusteloosheid. Maar stel nu, dat iemand in een betrekkelijk sterk veld van deze geaardheid komt op een ogenblik, dat zijn zenuwen tamelijk gespannen zijn en dat hij snel moet reageren.

Dan ontstaat er door de hoge spanning een betrekkelijk groot lek van energie en gelijktijdig een aanmerkelijke verslapping zowel van het waarnemingsvermogen als ook van het eigen reactievermogen. En als wij nu horen dat op zekere punten op bepaalde wegen (In Duitsland zijn er enkele en ook in Nederland) aardstralen aanwezig zijn, zodat daar meer ongelukken gebeuren, dan moeten wij niet denken aan een invloed, die zo maar eens even auto's tegen elkaar laat botsen, of aan een kwaad bewustzijn dat probeert ongelukken te veroorzaken. Wij moeten gewoon rekening houden met een situatie, waarin de mens over het algemeen een maximum aan concentratie nodig heeft, maar gelijktijdig op een van de kritieke momenten in een veld komt, waardoor hem die concentratie en snelle reactie onmogelijk wordt gemaakt. En een vermindering van reactievermogen met een honderdste seconde kan vaak beslissend zijn voor een ongeluk, als u in een auto rijdt met een snelheid van 80 - 120 km/uur. Als wij een vertraging krijgen - zoals heel vaak voorkomt - van ongeveer 1/20 sec., dan betekent dit dus dat zelfs wagens met een snelheid van 40 - 60 km/uur door de trage reactie ongevallen kunnen maken. Het zijn dingen, die helaas niet altijd worden erkend.

Wij moeten deze natuurlijke kracht dan ook onderscheiden van bepaalde z.g. magische krachten en daarnaast ook - wat men wel eens zegt - van natuurkrachten of krachten van natuurgeesten. De uitleg, die de mens geeft, is in 9 van de 10 gevallen een rationalisatie.

Als wij spreken over de Hoge Karst of over de Karpater en wij proberen duidelijk te maken hoe juist hier allerhande wezens kunnen ronddolen, dan zitten wij in de Dracula-sfeer. En bevinden ons op het gebied van de op zich zinloze theorie met volksgeloof gekruid à la Bram Stoker.

Hier krijgen wij te maken met zeer verschillende werkingen; deze werkingen kunnen voor een deel ook in de materie zijn vastgelegd.

Gaan wij naar het een of ander terrein, waar vroeger grote plechtigheden zijn geweest (dat kan een verlaten christelijke kathedraal zijn, een Egyptische of Keltische tempel, het kan een offerplaats van de Druïden zijn geweest ergens in de bossen), dan zal het geheel van de krachten, die daar is aangeroepen een deel van zijn vibratie en ook een deel van de vibraties van de mensen, die daar zijn overgegaan (indien er mensenoffers werden gebracht) hebben geabsorbeerd.

Nu is de vraag: Is men daarvoor gevoelig? Het vreemde is, dat de meeste mensen erg gevoelig zijn voor onbestemde angsten. Bevinden wij ons op een plaats waar grote mensenoffers zijn gebracht, waarbij de slachtoffers in zeer grote angst en doodsnood hebben verkeerd (en dat is misschien 100 a 200 jaar achtereen daar gebeurd), dan hebben wij het gevoel dat wij worden bedreigd. Er, wie zich bedreigd voelt, is schichtig. Wie schichtig is, reageert onoverlegd. Wie onoverlegd reageert, kan ongelukken maken. Een voorbeeld daarvan is een weg in Engeland, waar een oude heilige plaats in een vroeger heilig bos van de Druïden door een snelweg wordt doorsneden. Het aantal ongelukken daar is ondanks alle voorzorgsmaatregelen nog steeds zo ver boven de norm, dat men zich begint af te vragen waaraan het ligt.

De verklaring is heel eenvoudig. Van nuchtere mensen als militairen die over die weg rijden, vrachtrijders die de gehele dag achter het stuur zitten, horen wij dat zij op deze weg een gevoel van onbehagen krijgen. Dat onbehagen behoort verder niet beziel te zijn. Er zijn hier geen boze demonen, die hen achtervolgen. Het gebeurt in hen zelf. Maar doordat het in hen zelf gebeurt, reageren zij anders.

Typerend is ook dat dieren voor deze uitstraling zeer gevoelig zijn. Het is bij de weg, waarover ik sprak opvallend dat zeer weinig vogels hier een woongebied kiezen. Er zijn wel een aantal jagers en insecteneters, die hier hun jachtterrein hebben, maar die dan genoeg nemen met een aanvluchtcorridor van vele mijlen, ofschoon zij normaal gewend zijn op niet meer dan 1000 tot 1200m. vanaf hun jachtgebied te nestelen.

De reden is duidelijk, hier kan gejaagd worden, hier heeft men wel de kans iets te verschalken, maar als men er woont, voelt men zich voortdurend bedreigd, Het gevoel van onzekerheid drijft de dieren weg.

Rood wild in die buurt voorkomend, blijkt wel een wissel (een trekpad) te hebben, dat door dit gedeelte van het woud voort, naar vreemd genoeg: de dieren houden er zich zelden op. Wanneer zij hierlangs gaan, trekker, zij in zeer snel tempo verder. Ze zijn bovendien zeer schichtig. Een eigenaardig verschijnsel, maar dat ons de ogen kan openen voor zeer vele mogelijkheden op deze wereld. Er is hier geen sprake van directe magie. Er is alleen maar sprake van absorptie van sfeer, van stemming, die de daarvoor gevoelige mensen kunnen aantasten.

Iets anders is het als wij terechtkomen in het een of ander gebied waar werkelijke magie beoefend is. De werkelijke magie n.l. bestaat o.m. uit een vorm van chemie: het gebruiken van stoffen in bepaalde samenstellingen, het veroorzaken van bepaalde reacties. Wij weten o.m. dat in de Dalmatische Karst gebieden zijn waarvoor de bevolking bang is. Zij zien daar spoken en demonen. Het vreemde is, dat in deze omgeving ook zekere vormen van bezetenheid voorkomen, ofschoon de wetenschap het natuurlijk beschouwt als "grand mal" en "petit mal", omdat men denkt aan vallende ziekte. De oorzaak is eenvoudig:

In dit gebied hebben eens zeer vroege alchemisten en magiërs geopereerd en hebben getracht gebruik te maken van bepaalde radioactieve bronnen. In deze bronnen komen zouten voor, die een zekere radio-activiteit bezitten en een betrekkelijk laag gehalte aan röntgen - het is eigenlijk te verwaarlozen - maar toch nog sterk genoeg om geneeskundig te kunnen worden gebruikt. Wij zien dan ook dat men er bepaalde badplaatsen (Kurörter) voor heeft gesticht. Maar ook daar - weer typerend - zijn veel mensen betrekkelijk ongelukkig. Zij reageren niet prettig en velen van hen voelen het als een opluchting, wanneer zij naar de kustgebieden

kunnen gaan waar zij de zee en de open lucht hebben en zij het gevoel hebben, dat de beklemming van hen afvalt,

Deze magiërs hebben daar allerlei voorraden aangelegd. Voorraden van stoffen in een zekere menging bedoeld misschien om demonen op te roepen of om bepaalde wonderen tot stand te brengen. Het merendeel daarvan is langzamerhand in de grond gedrongen.

Nu is het typerende: omdat wij hier in een kalksteengebergte zijn, waarin zeer veel grotten voorkomen, is het mogelijk dat zich stalactieten en stalagmieten vormen waar deze oplossing in de kalk aanwezig is. Dit betekent, dat wij te maken hebben met een uitstralend lichaam, dat vaak heel moeilijk kan worden opgespoord. Het bevindt zich in de bodem in een holte, die misschien nog helemaal niet bekend is. Die radiatie is wederom voldoende om zekere geestelijke, vooral astrale krachten aan te trekken. De magiër werkt nu eenmaal vaak met het astraal gebied. Het resultaat is, dat de mensen zich daar onwennig en onprettig voelen.

Precies het tegenovergestelde bijna kunnen wij zien bij bepaalde bergen in Centraal Afrika. Hier n.l. zijn magiërs aan het werk geweest om weldoende natuurgeesten aan te trekken. En wat is het wonderlijke geval? Die magiërs zijn vergeten. Een deel van hun overlevering bestaat misschien nog wel bij de toverdokters van de verschillende stammen, maar de rijkdom aan wild in deze omgeving was ontstellend groot. Zo groot, dat men daar later één der grootste natuurreservaten heeft gemaakt. Niet omdat het gebied er zo mooi voor was, maar omdat dit gebied zo onnoemelijk veel meer wild wist vast te houden dan andere gebieden in de omgeving met gelijke mogelijkheden.

Het is natuurlijk aardig te zeggen, dat dit een selectieproces is geweest. Maar dan moeten wij ons toch afvragen, hoe het komt dat vlakten, die nu vallen onder Serangeti omstreeks 1600 niet wildrijk waren, rond 1800-beperkt wildrijk, maar tegen het einde van de 19e eeuw ineens een toevloed van kuddes en wild van alle kanten hadden. Een toename van vruchtbaarheid, die bijna ontstellend is.

Hier is gewerkt met het aanroepen van natuurgeesten. En ook hier hebben de magiërs bepaalde processen en producten gebruikt, die niet zo gemakkelijk vergaan. Er is geen sprake van geestelijke waarde; er is sprake van materiële magie. Die materiële magie heeft het voor natuurgeesten zeer gemakkelijk gemaakt om zich daar te vestigen. Het gebied zelf is bovendien tamelijk onberoerd, ook voor natuurgeesten vaak zeer belangrijk. En zo hebben de dieren het gevoel, dat zij daar meer leiding en bescherming kunnen krijgen dan elders. Soortgelijke gebieden komen over de hele wereld voor.

Er zijn daarnaast gebieden waar men met wat wij noemen demonische magie of duivelmagie heeft gewerkt. Ik denk dan aan de Karpaten waar één van de eerste grote zwart-magische scholen van het Europese continent gevestigd is geweest; en wel gedurende bijna 1200 jaar. In deze school werd geleerd hoe men bepaalde geesten en demonen kan oproepen. Verder werd er geleerd hoe men bepaalde gedachtenkrachten kan gebruiken. Het is een vorm van magie waarvoor men tegenwoordig in de blanke wereld weinig begrip zal hebben, maar die bij de vele inboorlingen in gewijzigde vorm nog steeds voorkomt.

Ik kan mijn gedachten uitzenden naar een bepaalde persoon en vaststellen waar deze zich bevindt. Ik kan mij richten op wild. Ik kan mij richten op water. Ik kan mij zelfs richten op bepaalde stoffen, die voor mij belangrijk zijn en b.v. richting en afstand vaststellen. Daarnaast kan ik geesten uitzenden. Nu is dit inderdaad een kwestie van opbouw van astrale dubbels. Wanneer dit gebeurt, zullen vooral de dieren die bijzonder gevoelig zijn voor het astraal terrein daarop reageren.

Nu kunt u misschien begrijpen hoe men komt aan de wolven- en weerwolvenverhalen van Transsylvanië. Hier is de vampier (de weerwolf) eigenlijk niet belangrijk. Belangrijker is naast deze gefantaseerde figuur (de lijder misschien aan lycanthropie) de jacht van de wolven, die op bepaalde tijden bijzonder verschilt van een normale jacht.

Het is n.l. voor wolven niet gebruikelijk dat zij werken met een net van waarnemers. De coyote doet dat tot op zekere hoogte, maar de wolf zal dat nooit doen. De wolf werkt met een roedel en vanuit het centrale punt (het gebied waar het roedel zijn tijdelijke huisvesting vindt)

jagen de wolven in stralen naar buiten toe. Wanneer één van hen een prooi heeft, dan roept hij en komen allen die in de buurt zijn zo snel mogelijk om mede op de prooi te jagen. Dat is normaal.

Nu blijkt echter, dat in Transsylvanië en in delen van Roemenië en Hongarije de wolven tot voor kort - zelfs nu nog wel eens - de gewoonte hebben, om niet te werken volgens het straalstelsel, maar te werken met waarnemers. Deze waarnemers reageren op een prooi, die zij niet kunnen zien. Het is bewezen door Sovjet-waarnemers (en die zijn niet bijgelovig; ze mogen nl. niet bijgelovig zijn, anders zijn ze geen Sovjet-waarnemers), dat een dergelijk roedel op grond van een waarschuwing van een waarnemer, die theoretisch toch niet zou kunnen zien wat er gebeurt, een afstand aflegt met het hele roedel van ongeveer 13 tot 14 km luchtafstand om een aantal hulpeloze prooien te overvallen.

Dit is dus niet te verklaren met te zeggen: dat is instinct.

Dat is alleen maar een uitvlucht. Als u zich echter realiseert, dat de magiërs daar uit de aard der zaak vele demonen of astrale schillen hebben opgebouwd en dat de hondachtigen op dit terrein toch een andere en vaak grotere gevoeligheid hebben dan de mens (ook de katachtigen hebben dat), dan kunt u misschien begrijpen, dat de behoefte om slachtoffers te maken ingelegd in deze astrale schillen hun de mogelijkheid geeft de richting aan te duiden aan wolven, die een zelfde behoefte hebben. De jachtlust van de wolven is de voeding voor de astrale schil.

Op deze wijze zou men bepaalde trekverschijnselen op een ander deel van de wereld, n.l. in de zuidelijke taiga van Siberië en Noord-China kunnen verklaren. Hier blijkt, dat de verscheurende dieren van de steppen vaak over zeer grote afstanden, zonder dat er enige reden voor schijnt te bestaan, een trek beginnen, maar dan altijd terechtkomen in een gebied waar nood is of waar kudde niet uit de voeten kunnen. Daar maken zij dan veel slachtoffers. De Siberische tijger is wat dat betreft zeer gevreesd.

Ook hier hebben wij te maken met een volk, dat - al leeft het grotendeels zwervend - oorspronkelijk gebruik heeft gemaakt van de magie der sjamanen. En deze sjamanen hadden o.a. weer-magie, natuurgoden-magie maar daarnaast ook de opbouw van astrale boden, die dood, ziekte of een waarschuwing konden overbrengen. Dit systeem is later geperfectioneerd door de natuurmagiërs van Tibet en overgenomen door de wat zwart-magisch ingestelde Lama's. Er is dus reden om aan te nemen, dat dergelijke invloeden kunnen bestaan.

Als ik mij nu eens ga afvragen wat een grote rol kan spelen in de wereld, dan moet ik mij dus baseren op de volgende punten:

- a. De sfeer, die is gecreëerd in het verleden en is vastgelegd meestal in gesteenten, soms in oude bomen.
- b. De eventuele chemische samenstellingen, die door toeval of anderszins zijn samen gekomen en die activiteit kunnen vertonen t.a.v. de astrale sfeer.
- c. Het feit van bewust opgebouwde gestalten uit de astrale sfeer, die een wisselwerking hebben met degenen, die voor hen gevoelig zijn.

Uit deze drie punten redenerend kunnen wij heel wat eigenaardige invloeden in deze wereld verklaren. Want als de mensen geloven aan b.v. een toernige en een rechtvaardige God, dan zullen zij -naarmate zij zich die God reëler en onmiddellijk ingrijpend gaan voorstellen - ook door hun eigen schuldbesef de uitwerking van die astrale kracht veel meer tot zich trekken. Een voorbeeld hiervan is de overstroming die u in Zeeland heeft gehad.

Wij hadden hier te maken met een over het algemeen zeer rechtzinnig denkende bevolking zowel van protestantse als van katholieke gaardheid. In beide gevallen geloofde men sterk aan een wrekende God en had men een zeker zondegevoel. Er was een dergelijke ramp geweest (de overstroming van Walcheren in de laatste- periode van de bezetting), zodat ook dit beeld van de ramp bestond. En nu het typerende: op het ogenblik, dat de vrijzinnigheid toeneemt, zonder dat het religieus besef zich wijzigt, zien wij deze ramp zich herhalen.

Het kan geen toeval meer zijn.

Natuurlijk, de wetenschap zal die terzijde leggen als toevalligheid en spreken van het samentreffen van vele ongunstige condities. Maar ik vraag mij dan wel af: hoe het komt, dat een dergelijke ramp in deze omvang - ongeacht de bestaande middelen om zich daartegen te beschermen kan optreden juist in een gemeenschap, die daarop is ingesteld?

Nu blijkt, dat wij dergelijke dingen meer zien. Wij zien dat bepaalde ziekteverschijnselen van endemische en zelfs epidemische aard gaan optreden in gemeenschappen, die in een eigen voorstellingsleven daarbij betrokken zijn. Wanneer wij denken aan b.v. de cholera, dan denken wij tegenwoordig hoofdzakelijk aan het Verre Oosten. Wij realiseren ons niet, dat het nog niet zo lang geleden is dat die cholera als een soort pest ook in Italië is voorgekomen en heel wat slachtoffers heeft geëist, voornamelijk in de omgeving van Napels. In Italië is n.l. de gedachte aan de pest nog zeer levendig. En de gevoeligheid bij een schuldgevoel of verzet, dat men religieus niet kan aanvaarden, leidt tot de ziekte. Dat wil niet zeggen, dat de ziekte tot stand wordt gebracht, anders zou het pest geweest zijn. Maar het wil wel zeggen, dat de neiging van eventueel aanwezige ziekten van besmettelijke aard om zeer snel epidemisch te worden daardoor wordt bevorderd. Andere voorbeelden zijn er te over.

Ik stel nu om het zo eenvoudig mogelijk te houden: ofschoon de aarde een algemene invloed heeft, waarin varianten kunnen voorkomen als b.v. aardstralen en in sommige gevallen zelfs diffusie-projecties door de aanwezigheid van bepaalde stoffen in de bodem, moet er worden aangenomen dat de algemene aura, de atmosfeer en de eigen stralingsverwerking van de aarde betrekkelijk gelijkmatig kan zijn. In deze gelijkmatigheid kunnen van buitenaf storingen worden ingebracht, uit de aard der zaak. Maar de mens, levende binnen dit milieu, zal dat niet zo gemakkelijk bemerken tot het ogenblik, dat hij, zelf geestelijk actief wordt en daardoor gebruik maakt van de krachten in de aardaura om voor zich –iets te creëren. Deze creatie wordt voor een deel gevoed door de krachten der natuur, ook al wordt zij gevormd door het denken of de verwachting van de mens. Deze verwachting kan dan zover doorwerken, dat zij zelfs natuurgeesten (elementalen) betreft bij de vervulling van de bestaande verwachting. Daarnaast hebben wij te maken met zeer veel astrale invloeden van hoog gehalte.

Nu zou ik willen wijzen op een paar vreemde verschijnselen. In een aantal landen, waarin onlustverschijnselen van zeer differente aard voorkomen heeft het in de laatste tijd in toenemende mate, zelfs geleid tot zelfverbranding van enkele individuen. Wij hebben dit gezien in Vietnam, en Thailand. We hebben dit gezien in Hongarije en in Zuid-Frankrijk en we zullen dit op meer plaatsen op aarde zien. Typerend is verder, dat als wij berekenen wanneer die gebeurtenissen optreden, wij een zeer sterke Uranus-invloed hebben met meestal daarbij een voor de personen in kwestie negatief werkende Saturnus.

Dit zijn invloeden, die men alleen astrologisch kan aanduiden, maar die misschien beter kunnen worden geduid als een bepaalde evenwichtsverstoring, waarbij Uranus oriëntatie t.o.v. milieu en element betekent en Saturnus rechtvaardigingsdrang of uitingsdrang kan bepalen.

Dan zien wij dat degenen, die het centrum worden van de onlust van een gehele omgeving (Zuid - Frankrijk b.v., zeer grote onlust van boeren en wijnbouwers, een zeer grote sociale revolutie eigenlijk) hun onlust tot brandpunt maken; onder bepaalde omstandigheden kan een individu daarop reageren. De reactie wordt dan bepaald door invloeden ook van buitenaf, maar de zelfverbranding is het product van de omgeving, van de haat, de ontsteldenis en machteloosheidsgedachten van de omgeving; omgezet in de daadbehoefte, (Saturnus, de rechtérlijke macht, versterkt in de richting van het element vuur vanuit de op zich eigenaardig genoeg wat koude Uranus.)

Hiermede wordt duidelijk dat dergelijke dingen zich meer zullen herhalen naarmate onlustgevoelens in een milieu meer voorkomen zonder dat een positieve uitingsmogelijkheid daarvoor is gevonden.

Dit brengt mij tot enkele kleine definities over uw wereld.

Wij weten dat er sprake is van sterk geuite onlustgevoelens in een groot gedeelte van Japan, terwijl daarnaast een aantal gedachte ontsporingen plaats vinden. De meest positieve factor in Japan is op dit ogenblik een aantal denkbeelden van broederschap, maar ook van een zekere discipline, een geestelijke samenwerking. Wij vinden deze zowel materialistisch als zelfs ook

geestelijk-esoterisch georiënteerd. Dan kunnen wij daaruit de conclusie trekken, dat het onmiddellijk optreden van deze vormen van zelfopoffering in Japan minder waarschijnlijk is. Gelijktijdig weten wij, dat de beïnvloeding vanuit de aarde in bepaalde delen van Japan zeer groot is o.a. in de omgeving van Jamuda (?), van Akiwedo (?) en in bepaalde wijken van Tokio. In deze gebieden zullen zich dus onlusten moeten manifesteren. Deze kunnen echter een rampzalig karakter krijgen, omdat het reactievermogen van de mensen in deze omgevingen niet meer voldoende is om een eenmaal begonnen opzet of taak te volbrengen. Dit zou o.m. kunnen voeren tot een aantal heel eigenaardige gebeurtenissen tijdens de wereldtentoonstelling daar.

Een mooi voorbeeld zou men ook kunnen vinden hier in Nederland. De meesten van u realiseren zich niet waarom Amsterdam juist het brandpunt is van de onrust op uw eigen gebied. Men zou van orthodoxe zijde zeggen: een infectiehaard. Realiseer u:

- a. de ligging in moerasgebied;
- b. veenlagen, waarin - al weet men dat misschien niet helemaal - zeer veel wateroffers zijn gebracht in vroegere tijd, in de tijd dat de Kaninefaten er nog rustig hun konijntjes vingen.

Hierdoor is daar altijd een zekere onrust geweest. Amsterdam was altijd een onrustige stad, zelfs in de tijd dat het nog Amstelodamum heette. Deze stad trekt daardoor mensen met een zekere instabiliteit veel meer aan dan stabiele mensen. Waarmee ik niets slechts wil zeggen over de bewoners van deze op zich zeer mooie en grote stad. Er blijken wederom een aantal brandpunten te zijn, waarin deze neiging tot uitleving zeer sterk is en dat is hoofdzakelijk do zuidelijke IJ-oever in de richting van de vroegere Zuiderzeehaven.

De binnenstad zelf ontkomt daaraan ook niet helemaal.

Mensen, die op deze punten samenkomen, voelen zich door de onrust beroerd en reageren daarop. Zij creëren daarop voor zichzelf een verdere verstoring van onrust. Een revolutionaire gedachte uitgesproken in Amsterdam zal voeren tot een resonantie-effect, waardoor de werkelijke betekenis voortdurend sterk wordt overtrokken, maar gelijktijdig de uiting van de onlust onbeheerst en niet meer geheel overlegd geschiedt.

Alle revolutionaire acties, die in het verleden en ook in de huidige tijd in uw hoofdstad hebben plaatsgevonden, blijken dan ook te beginnen met een overlegd protest maar uit te lopen op een onbeheersbaar pandemonium.

Rond de heldenlimbus van deze grote stad heeft zich de laatste tijd dan ook wel de onrust geconcentreerd. Dat is begrijpelijk. Men heeft nu practisch in het centrum van het feitelijke onrustgebied ook nog een teken aangebracht, dat deze onrust voor velen kan symboliseren. Men heeft een brandpunt geschapen, Het resultaat is begrijpelijk. Zeer grote en felle acties kunnen in de nazomer worden verwacht. De invloeden zijn deels nu al gecreëerd. Zij worden echter pas actief, wanneer de denkers zelf in contact komen met de speciale sfeer, de uitwaseming a.h.w. van Amsterdam.

Maar dat is niet alleen zo in Amsterdam. Er zijn kleine gebieden in Groot-Londen waar, eveneens een dergelijke rumoerigheid wordt aangemoedigd, alleen al doordat bepaalde fouten aanwezig zijn en veelal ook omdat daar vroeger offerplaatsen zijn geweest, Men noemt deze: hatch of the heathen (?) Hier zullen wij ook in de komende tijd jeugdbenden zien optreden, die op een uiterst eigenaardige manier gaan manipuleren, z.g. ten gunste van bepaalde arbeiders en andere groepen, maar die daarbij vooral hun behoefte om onlusten te ontketen gaan uitleven.

Wanneer zij dan komen op plaatsen waar vroeger piraten hebben geopereerd, zoals Blackpool (tegenwoordig een stad van veel genoegens voor de Engelsman, vroeger een stad vanwaar nogal veel smokkelaars en zeerovers manschappen uittrekken en die daar ook weer -terugkeerden), dan kan men erop rekenen dat deze onbeheerstheid door de sfeer van die plaatsen nog eens extreem wordt gestimuleerd. ik vermoed, dat wij in de buurt van Blackpool dan ook te maken krijgen met een veldslag tussen jongeren en politie; en dat terwijl de jongeren proberen kalmer te zijn.

Dit zijn voorbeelden. Laat ons nu proberen na te gaan, welke bijzondere geestelijke invloeden op aarde kunnen worden vastgelegd.

Ingewijden hadden vroeger de gewoonte, om meestal in grotten of op bergtoppen door meditatie een bijzonder patroon te verankeren. Een van deze patronen is - ik geloof haast per ongeluk - ook vastgelegd in een bepaald deel van de grote piramide van Kefren. Deze patronen hebben ten doel het stimuleren van een menselijk brein. Het is in feite een invloed, die in de omgeving verankerd is, maar die een suggestief-hypnotisch effect heeft dat bij de mens, die daarvoor vatbaar is, ingebracht via het onderbewustzijn, voor hen een aantal hallucinatieve belevingen tengevolge kan hebben, maar gelijktijdig daardoor zijn vermogen om de verschijnselen rond hen te coördineren en te doorgronden aanmerkelijk vergroot.

Wij kennen ook in de Ver. Staten, een aantal van die punten.

Vroeger waren ze vaak heilige plaatsen van Indianenstammen. Typerend is daarbij dat enkele typisch joodse vakantie plaatsen (vacantiefarms) die daar gesticht zijn grote invloed kunnen hebben op een geestelijke reveille van de joodse gemeenten, gezien de mensen die er komen, voornamelijk uit Baltimore en uit New York. Zo beïnvloeden deze dingen elkaar. Dit zijn op zich geen wonderen.

Deze bewustwordingsplaatsen bevinden zich ook in Griekenland. Opvallend is, dat één van deze plaatsen de laatste tijd als een soort isolatiekamp wordt gebruikt voor niet al te, ernstige politieke misdadigers.

Dat zou kunnen betekenen, dat deze mensen op deze plaats ondanks alle ontberingen, die zij ongetwijfeld meten lijden en zelfs mishandelingen, die zij moeten dulden, een totaal nieuw inzicht krijgen in hun eigen situatie als in hun mogelijkheden. En aangezien heel wat lichtere gevallen betreft, zou hun vrijlating ook wel eens zeer eigenaardige reacties in Griekenland kunnen veroorzaken, waarbij niet meer sprake is van een direct gewapend verzet of een terreur-verzet tegen een regering, die men niet wil hebben, maar een directe aantasting van mentaliteit op de meest kritieke punten; b.v. suggestieve inwerking op leden van leger en politie. Indien dat gebeurt kunt u ook daar heel wonderlijke dingen verwachten.

De U.S.A. heeft een aantal van deze plaatsen iets zuidelijk van San Diego. Hier verwacht ik een opleving van cultussen, omdat de laatste tijd mensen zich daar hebben verzameld, die eigenlijk wat losgeslagen zijn. Denkers, die in de vaagheid weg denken, maar die rustend en enigszins geconcentreerd gedurende 1 à 2 weken samenlevend rond deze plaatsen, allen een zekere vorming ondergaan. Het op hen afgedrukte patroon coördineert n.l. een groot gedeelte van hun denkbeelden tot een passend geheel. En deze coördinatie zou eveneens op de reactie van jeugdige minderheidsgroepen grote invloed kunnen hebben aan het einde van het volgend jaar en waarschijnlijk de daarop volgende jaren.

Opvallend is ook dat in de buurt van Tsjoetsjou in China een collectieve boerderij is gesticht met kleine industrieën, o.a. een ijzersmelterij, waarin plotseling de mensen een hele verandering bezig zijn te ondergaan. En dat is gebeurd sedert men het oorspronkelijke dorp heeft vernietigd en ongeveer 10 Km verder tegen een helling een kamp heeft gebouwd voor deze mensen. Een nieuw dorp, zoals, dat heet. U zou waarschijnlijk van een barakkenkamp spreken. Deze mensen ondergaan eveneens een filosofische invloed, die daar in de loop der tijden is neergelegd. Het resultaat is, dat zij op het ogenblik behoren tot de beste uitleggers van Mao's theorieën. Maar het is, dat Mao in de uitleg waarschijnlijk zichzelf niet meer zou herkennen.

U begrijpt, dat die invloeden altijd aanwezig zijn. Sommige daarvan zijn vele duizenden, anderen tienduizenden jaren oud. Maar er kunnen omstandigheden optreden, waardoor zij geactiveerd worden.

Stelt u zich nu voor, dat uit de kosmos een kracht komt, die harmonisch is met zo'n bestaand, op zich nog flauw krachtpatroon. Dan wordt dat geactiveerd door deze uit de kosmos binnendringende kracht zoals bij wijze van spreken een foto-elektrische cel kan worden geactiveerd door het invallen van licht. Er ontstaat een eigen actie, het patroon laadt zich op en de verspreidingsmogelijkheid van de daarin vastgelegde straling (suggestieve beïnvloeding,

van het onderbewustzijn) wordt aanmerkelijk groter. Een dergelijke invloed is op het ogenblik aan de gang.

Nu heeft u voorlopig nog wel te maken met enkele, - zullen we zeggen - meer op dierlijk-menselijke invloeden afgestemde tendensen, met veel woede en veel drift. Maar op de achtergrond werkt nu een verre kosmische kracht, die je in kleur eigenlijk niet eens goed kunt omschrijven, maar die veel gelijkenis vertoont met een bepaald deel van het witte licht. Het activeert n.l. zeer sterk bestaande waarden en tegenstellingen.

En als u begrijpt hoe dit overal gebeurt en hoe daarmee niet alleen maar werken van geestelijke invloeden maar ook bepaalde zwart-magische werken worden versterkt, dan zal het u niet verbazen te horen dat dit jaar en het volgend jaar ook nog wel veel onregelmatigheden en strijd zullen geven. De grote moeilijkheid daarbij is, dat het meest heldere denken hierdoor ontstaat bij mensen die eigenlijk niets meer te maken hebben met de leiding van hun volk of zelfs maar de organisatie daarvan.

Een zeer kritieke geschiedenis, die o.m. kan leiden tot een aantal onverwachte gewelddadigheden in China, een kleine revolte en meer van die dingen. Het is mogelijk, dat de oorlogsdreiging groter wordt dan de politici zich op het ogenblik kunnen voorstellen. Er gaat iets aan hun beperkingen ontsnappen.

Ik heb hiermede een groot gedeelte weergegeven van de vreemde invloeden, die voor u actueel zijn. Maar u begrijpt, dat er veel meer is dan dat. Er bestaan entiteiten, voor u niet zichtbaar, die kunnen reageren ongeveer als een Poltergeist; d.w.z. dat zij in staat zijn voorwerpen te verplaatsen. Het intellect van dergelijke wezens kan vanuit menselijk standpunt niet zeer hoog worden aangeslagen; misschien als van een redelijk intelligente hond, iets beter dan de doorsnee rashond. Deze intelligentie is genoeg om een reactie te veroorzaken in het menselijk leven.

Nu schijnt er in de buurt van Yucatan een dergelijke verplaatsing aan de gang te zijn. Het resultaat zou wel eens kunnen zijn dat verschijnselen als wandelende stenen, zich vormende dampwolken boven een meer e.d. de bevolking in de omgeving wat in oproer zullen brengen. En de primitieve mens heeft altijd het gevoel dat dergelijke dingen door denkende en bewuste wezens gewild tot stand worden gebracht. Die wezens zullen daarbij weer heel vaak reageren op de gevoelens van de mensen in de omgeving. Als er iemand wanhopig is en hij bidt tot God, dan kan dat zo'n wezen zodanig beïnvloeden, dat het tegen de avond, als de nevel opstijgt, uit die nevel een paar biddende handen boetseert. En dan zegt iemand: "Kijk, daar is een groot wonder gebeurd." Dit zijn invloeden van telekinetische aard. Ik meen zelfs, dat men daar in enkele, de z.g. beschaafde landen meer van zal horen.

Daarnaast is zich een andere werking op dit moment aan het verstevigen. Er zijn wat men noemt breuklijnen in de tijd. Dat betekent, dat in bepaalde gebieden a.h.w. het tweede gezicht veel gemakkelijker is en de mens gemakkelijker tot een soort helderziendheid kan brengen, vooral in de tijd.

Er zijn b.v. in het hoogland van Schotland enkele gebieden waar helderziendheid altijd is voorgekomen en ook nu nog voorkomt. Er is in de omgeving van Kaapstad een terrein (het wordt de laatste tijd door inboorlingen bewoond) waar een zekere breuklijn aanwezig is. Daar is het gemakkelijker contact te krijgen met verleden en toekomst. Zelfs een begraafplaats heeft daardoor grote roem verworven, omdat veel mensen er visioenen hebben. Een aantal van dergelijke plaatsen zou ik natuurlijk kunnen opsommen, maar belangrijker is het verschijnsel op zichzelf.

Tijd is een reeks mogelijkheden; maar de consolidatie van die mogelijkheden geschiedt in het menselijk brein. Als wij op een plaats zijn waar het totaal van die mogelijkheden gelijkwaardig aanwezig is, zal de mens toekomstige mogelijkheden voor zich a.h.w. bewust consolideren.

Hij ziet wat er gaat gebeuren. Hij ziet wat uit zijn mogelijkheden waar wordt. Voorspellingen uit dergelijke plaatsen zullen vooral primitieve volken in oproer kunnen brengen en een grote rol kunnen spelen in bepaalde bewegingen in Zuid-Amerika, Canada en in het Noorden van Afrika. Ik neem aan ook zelfs bewegingen in de buurt van Cambodja.

Deze invloeden worden eveneens versterkt door elke straling, die de eigen sensitiviteit van de mens tijdelijk versterkt. Is er een invloed, die tegenstellingen op aarde vergroot, dan wordt de tegenstelling tussen de aanwezige mogelijkheden op zo'n plaats ook groter. En dat betekent, dat men in vele gevallen keuze-mogelijkheden kan waarnemen.

Mensen, die zoiets zien weten dat meestal niet te formuleren. Wij mogen rekenen op vele profetieën en naar ik meen ook bij de primitievere landen (die dicht bij de natuur staan) op een ontstaat van kleine religieuze groepen, die bijzonder grote zeggenschap hebben en vooral zeer revolutionair zijn, omdat zij één van de mogelijkheden willen uitschakelen. Een interessante wereld met zeer veel ongewone invloeden en inwerkingen. Ik zou hier gevoeglijk kunnen eindigen, indien in de mens Zelf niet een beïnvloedingsmogelijkheid aanwezig was, waarmee hij meestal geen rekening houdt.

Mensen, die op dit moment leven, zijn voor een aanmerkelijk deel gereïncarneerden. Zij hebben dus vorige bestaanswaarden op aarde gehad en hebben in hun geestelijk ik-bewustzijn relaties aangeknoopt met die wereld en met mensen op die wereld, die op dit ogenblik in hun eigen wereld niet bestaan of zo zouden kunnen bestaan. Het resultaat hiervan is dus, dat een geestelijke versterking van gevoeligheid kan optreden in een lichaam dat genetisch eveneens door het voorgeslacht is gepredisponeerd. En dat houdt in, dat in heel veel mensen in deze tijd overeenkomstig hun eigen geestelijke incarnatie gevoeligheden en zelfs eigenschappen wakker worden, die eigenlijk behoren tot hun voorgeslacht. Een zekere terugval misschien in gedrag, waarneming, karakter en reactie naar tijden van misschien 1500 of vroeger. Daarbij zijn geestelijke invloeden, die misschien kunnen teruggaan naar 20.000 jaar van leven.

Het resultaat zou kunnen zijn: een zeer sterke afwijking in de gedragspatronen van mensen en ook vaak een terugkeer tot zeer primitieve reacties bij veel mensen, waarbij hun uit incarnaties beseft en niet eens redelijk gerealiseerde verbondenheid met mensen en ook instellingen een veel grotere rol gaat spelen dan hun eigen besef én bewustzijn. Ik meen, dat dit vooral in de jaren 1971 tot 1974 een zeer belangrijke rol zal kunnen spelen in de reacties van de massa. Mensen zullen reverteren tot een type, dat zij niet eens in zichzelf kenden en gelijktijdig daarbij uitgaan van verhoudingen en relaties, die zij zich nooit hadden gerealiseerd, maar die in een vroeger geestelijk bestaan hun achtergronden vinden.

Dit zou een zeer plotselinge ommekeer kunnen betekenen bij veel personen, die staatslieden zijn. Dat zou - om een klein voorbeeld te geven - kunnen betekenen dat bepaalde mensen, die op dit moment zichzelf als onmisbaar zien (ik denk b.v. aan Willy Brandt, aan de huidige Paus, aan een figuur als Bresniew of Agnew) het gevoel krijgen in de komende paar jaren "ik pas hier niet". We zullen zien dat ze vaak vrijwillig en voortijdig uit het openbare leven verdwijnen of een plotselinge en totale verandering van houding ondergaan. Het is interessant ook deze dingen na te gaan.

Er zijn op aarde zeer veel buitengewone werkingen en invloeden waar de doorsnee-mens te weinig op let. Indien hij ertoe zou kunnen komen meer begrip te tonen voor deze misschien niet alle redelijk wetenschappelijk bewijsbare, waarin gebeurtenissen voortdurend aantoonbare invloeden, dan zou hij een beter begrip voor zichzelf kunnen krijgen. Daarnaast zou hij een beter gebruik kunnen maken van de vele waarden, invloeden en beïnvloedingen, die op deze wereld bestaan. Laat mij van dit laatste een voorbeeld geven voor ik sluit.

Indien uw zenuwstelsel overspannen is en u kunt niet rusten, dan zou het misschien mogelijk zijn u enkele dagen op te houden op een plaats waar de z.g. aardstralen actief zijn. Weet u wat het resultaat is, wanneer u daar niet te lang blijft? U ontspant u, u kunt weer slapen, u voelt zich zelfs wat mat. U bent niet meer zo gespannen en geïnteresseerd. Met die houding naar buiten gaande én uw levenskracht opladende, zou u zich beter kunnen herstellen dan in de vele tehuizen waar men degenen, die overspannen zijn opneemt: een soort gekkenhuis voor degenen, die alleen sociaal verzorgd worden en instituten voor psychiatrische bijstand voor hen, die het zelf betalen.

Met dit voorbeeld alleen hoop ik u duidelijk te hebben gemaakt, dat de buitengewone invloeden en beïnvloedingen van deze wereld belangrijk genoeg zijn. Wie weet dat hij met een

dergelijke invloed leeft, kan indien hij met de aard van de invloed voldoende rekening houdt - heel vaak een methode vinden om daarvan een voor zich gunstig gebruik te maken.

Ik hoop, dat mijn betoog voor de enkelen, die dit aangaat een bijdrage zal zijn tot een bewuster hanteren van de invloeden rond hen.

DE WERELD GEZIEN VANUIT DE GEEST

De dichter sprak met ontroering over de wentelende aardkloot in donzen wolken gehuld, die de astronauten uit de verte hadden gezien.

Ofschoon ik de betekenis van het woord te veelzijdig vindt om daaraan zelf een conclusie te verbinden, geloof ik toch dat wat wij uit de geest zien wel enigszins anders is. De gevoelens van de mensen, de emoties welke zich op de wereld afspelen, zien wij vaak als een lichtschijnsel.

Als je naar de wereld kijkt, dan lijkt het wel of je in een drukke, moderne stad bent en voortdurend aan- en uitflitsende neonreclames aan je, voorbij ziet trekken. Soms zie je een felrood licht; u weet wel, dat licht dat aan de nachtelijke hemel schrijft "Bar". En dat betekent dan inderdaad dat het er op dat punt bar toegaat. In andere gevallen zie je een licht dat doet denken aan blauw-zilveren maanlicht. Soms verbreidt het zich over een betrekkelijk groot gebied. En dan zeg je: hé, daar zijn mensen werkelijk rustig aan het denken. Daar komen ze tot besef. Soms zie je een spel van pijlen, alsof het een uurwerk is. Dan zeg je: nou, dat zal wel carnaval zijn. Uitbarstingen van wisselende lust en levensvreugde, die voortdurend worden afgewisseld door de duisternis van een verwachting van het volgend evenement. Zo is die wereld voor ons dus wel wat anders dan voor u.

Als wij naar de aarde schouwen, zien wij toch wel wat anders dan een astronaut. Maar wij ontdekken heel vaak in die wereld verschijnselen, die ons bijzonder treffen. Zo zie je soms hoe op een bepaald terrein twee golven van rood als een soort opkomende vloed naar elkaar toestromen. En dan weten we, indien die werkelijk elkaar beroeren, dan komen er die felle schichten van bruin en oranje in en dan zal er een enorme strijd zijn. Op andere ogenblikken zie je ineens alsof iemand alle lichten uitdraait. Er is een wereld van berusting onder je, waarin de zelfstandige gedachte bijna gedoofd is en waarin het moeilijk is nog enige reactie te wekken.

Zo de wereld beziende, probeer je vanuit de geest toch wat te bereiken. En ofschoon ik gaarne toegeef, dat er ook bij ons velen zijn die zich eerder aangetrokken voelen tot iets wat doet denken aan Bar of Lido, soms zelfs aan Bardo dan tot de meer serene uitstralingen, ze zoeken wij overal weer de mensen te vinden, die een zekere sereniteit bezitten en dezen te helpen en te beïnvloeden. Want de kleuren die wij zien zijn voor een deel de weerkaatsing van ons eigen wezen. Wij spiegelen ons a.h.w. in de voorbijrazende mensheid en onszelf daarin terugvindende proberen wij ons in die wereld kenbaar te maken en ons denken te doen herbeleven op de wereld, die wij hebben verlaten.

De totaliteit van die wereld is natuurlijk belangrijk. Maar zoals je gaande door zo'n drukke straat met neonreclames een keuze moet doen, zo zal het eens uit de geest ook steeds weer gebeuren. Onder omstandigheden concentreren wij ons op betrekkelijk kleine, vanuit stoffelijk standpunt misschien zelfs onaanzienlijke punten of groepen. Wat wij daarmee trachten te bereiken, blijft de mensen kennelijk duister. Zij hebben geen begrip voor de mogelijkheid van een lont. En toch, wie de lont aansteekt, kan vaak een kruitvat doen ontploffen. Wie een enkele gedachte in een betrekkelijk kleine groep brengt, een kleine wijziging in mentaliteit, die kan daarmee de kleurbeïnvloeding, de totale sfeer van een tamelijk grote omgeving veranderen.

De geest werkt dan ook heel vaak uit schijnbaar onaanzienlijke punten en probeert zo de omgeving te wijzigen of daar iets nieuws in te brengen. Als wij het vurige rood van haat en hartstocht zien pulseren, dan weten wij dat het niet mogelijk is deze dingen stop te zetten.

Je kunt een dergelijke invloed soms evenmin tegenhouden als een kind met een schopje het opkomen van de vloed op het strand kan verhinderen. Maar je kunt soms de kleur veranderen. Je kunt iets veranderen in die mentaliteit. Je kunt uit de vurige haat misschien iets distilleren dat nog wel hartstochtelijk is, maar dat respect heeft voor het leven, dat een zeker eerbied heeft dat helder en lichtend wordt als heldenmoed en dat in zich de belofte draagt van nieuwe tijden als een morgenrood.

Zo werk je overal, gaande naar die invloeden waarmee je harmonisch kunt zijn en waarin je je kunt herkennen.

De mensen zullen vaak daarvan niet veel begrijpen. Zij begrijpen niet hoe plotseling op één bepaald punt in de wereld de reactie dat kleine beetje is veranderd, waardoor alle getroffen regelingen en overeenkomsten eigenlijk niet meer van kracht zijn. Ze begrijpen niet meer hoe in het denken van wetenschapsmensen die ene kleine afwijking tot stand kan komen, waardoor ze hun product plotseling een geheel andere inhoud geven en misschien uit een potentieel wapen een geneesmiddel maken. Toch zijn ook dit dingen, die de geest probeert te bereiken.

Het werken in kringen als deze is een van de vele en ongetwijfeld aangename taken, die wij te verrichten hebben. Maar daarnaast blijft voortdurend weer het beschouwen van uw wereld en het pogen met die wereld iets te bereiken. Daarbij staan wij gelukkig los van de vele opvattingen, die in uw wereld nog heilig zijn, zoals de heiligheid van het systeem, de religie, de openbare zedelijkheid, de publiekrechtelijke ordening- en al die dingen meer. Wij zien alleen maar wat er kan gebeuren.

De aura van een mens geeft in vlammen en schichten aan wat er in hem bestaat op dat ogenblik. Maar daarmee maakt de mens ook in vele gevallen duidelijk wat hij zo dadelijk zal doen. Als je naar de mensheid kijkt en je vindt daar in die vele kleuren een enkel punt waar je je voor een ogenblik aan bindt, dan zie je daarin schakeringen die niet alleen duidelijk raken wat er nu is, maar ook wat voor mogelijkheden erin schuilen. En dit is belangrijk voor dit werk dat wij proberen te doen.

Voor u is het misschien een vreemde invloed waarmee u geen raad weet, als ineens uw hele gevoelsleven overhoop wordt gegooid of uw verwachtingen plotseling of ten dele worden beschaamd. Toch kan dat belangrijk zijn. Hierdoor kan er een verandering tot stand worden gebracht, die nieuwe inzichten in de mens schept of die de emoties van de mens een wat andere richting geeft, die beter is voor het geheel van geestelijk en stoffelijk bestaan.

Zo werk je met kleine dingen. Zo werk je vaak met beperkte groepen en ben je voortdurend bezig om in het totaalbeeld dat die wereld uitstraalt je eigen ideaal te herscheppen. Het is, alsof wij in de geest neerziende op al die flitsende kleuren, die vreemde, vaak giftige kleurvlammen, die uitslaan uit het menselijk denken en het gemeenschappelijk bewustzijn, voor onszelf trachten de schemering te creëren voor de komst van de zon. Een verrijzing misschien in zekere zin, een affluwen, maar dan één die in fijne, voortdurend verlopende tinten de geboorte van een werkelijk licht en van een werkelijke nieuwe vreugde van leven mogelijk maakt.

Ik geloof, dat het zoeken van de geest naar de levensvreugde voor de mens en daarmee naar de positieve aanvaarding van het totale bestaan - geestelijk en stoffelijk - voor velen niet hele maal begrijpelijk zal zijn. Ze worden te zeer gebonden door de beperkingen van denken, door hun gevoelens die ze zelf hebben misvormd of verkeerd interpreteren. Toch heeft de geest een grote invloed en zal ze in kritieke tijden, zoals die er op komst zijn, alles doen om de mensheid te helpen aan een beter besef, maar vooral aan een betere uitstraling, een betere reactie.

Misschien dat dan eens een helderziende astronaut - neerschouwende op een aardkloot, omringd door wattenwolken - ook ziet en zegt: Hier is het patroon van het mens-zijn geweest als een tapijt van verbluffende schoonheid.

Als de geest daartoe mag bijdragen, is ze dankbaar, Als ze daardoor dingen moet doen of moet nalaten, moet beïnvloeden of afremmen op een voor de mens onbegrijpelijke wijze, is dat jammer maar onvermijdelijk. Want de opbouw, ook in uw materie, moet er één zijn naar harmonie. En harmonie kan slechts worden gevormd door de samenwerking van geest en materie, door een voortdurend harmonische afstemming van de aanwezige waarden tot de lichtende geest in de wereld zichzelf kan erkennen. En de wereld zelve, schouwende in zich de lichtende geest gewaar wordt.

VOORUITGANG

Het vooruitgaan is het verlaten van wat is; niet slechts het groeien naar dat wat nog moet komen.

Als wij vooruitgang zoeken - geestelijk of stoffelijk – dan zullen wij voortdurend iets achter ons moeten laten. Een kuiken, dat zijn ei verlaat, moet de schaal doorbreken, daarmee ook de beperking en veiligheid verlaten voor een wereld, die het ongetwijfeld vijandig en groot toeschijnt. Dat is vooruitgang voor ons. De ontmoeting van het onbekende vol gevaren. Het zoeken naar nieuwe gedragsregels en mogelijkheden, die het ons mogelijk maken het nieuwe te ervaren, te beleven en toch onszelf te blijven. Maar vooruitgang betekent wel degelijk ook afscheid nemen van iets van jezelf.

Vooruitgang ligt voor de mens in het denken; voor de geest in het concept dat, hij van zijn wereld heeft. Een mens, die afscheid kan nemen van zijn lievelingsideeën en andere groter denkbeelden voor zich te aanvaarden en te hanteren, gaat ongetwijfeld geestelijk zowel als stoffelijk vooruit. Hij, die wil behouden wat hem dierbaar is,

Sluit zichzelf op, in wat eens misschien een ruim vertrek leek, maar dat langzaam maar zeker een duffe stoffige cel werd.

De geest, die zich wil afsluiten van grote nieuwe onoverzienbare en vaak ontstellend gevaarlijke werelden, zal blijven in zijn eigen klein domein, tot ook dit zo klein en bedempt is geworden, dat men alles zou willen offeren om te vluchten. Je kunt vooruitgang niet ontlopen. Je kunt haar voor jezelf tegenhouden, maar dan komt het ogenblik dat je voor jezelf moet vluchten. Daarom is het noodzakelijk, dat wij innerlijk anderszins trachten voortdurend te groeien. Te groeien vooral in wijsheid van denken. Te groeien in wijsheid van gevoelen. Te groeien vooral in aanvaarding van mogelijkheden. Want slechts degene, die voortdurend anders en meer wil zijn, meer wil beleven en in zichzelf wil erkennen, zal de vooruitgang vinden die hij begeert. Hij, die door anderen tracht vooruitgang te verwerven, verstart in de onmacht die hij zichzelf oplegt door zijn daden te staken en ondergeschikt te maken aan anderen.

Gij zijt uzelve. Uit uzelve leeft gij. Uit uzelve moet, gij leren. Uit uzelve zult gij leven en denken, totdat gij beseft wie gij zijt. En beseffende wie gij zijt, zult ge de tijdloze waarheid van uw wezen neerschrijven in het wezen van de Onveranderlijke, waaruit alles voortkomt.

WIE VAN DE DRIE?

Daar staan ze getekend aan de altaarwand: de Vader, de Zoon en de Geest. Maar wie van Hen is werkelijk God? Wie van Hen moet ik het meest vrezen, eren of begrijpen? Wie van de drie gestalten, die mensen aan de waarheid geven is de werkelijkheid, de bron van leven, de realiteit, waaruit heel het bestaan is opgebouwd?

Zo op zichzelf beschouwd, zou het de Vader kunnen zijn. De Vader, machtig, groot en Schepper van het Al, drukt uit al wat er bestaat. Het is Zijn denken, waaruit een wereld leeft en later ondergaat. Dus God is wel één van de drie, die het toch schijnbaar heeft.

Maar dan de Zoon. De Zoon, die als een mens op aarde heeft geleefd, heeft aan de mensen 's Vaders Woord en 's Vaders Macht gegeven. Maar was het nu de Vader, Die door de Zoon ons sprak of was het de Zoon, die uit zijn kracht de grens tussen de mens en ook de Vader brak? Er is iets voor te zeggen; de Zoon is onze God.

Maar wat dan met de Geest? De Geest, die stralen-duif, zo bijna a la Picasso hier ontsproten, die als invloed door de wereld gaat en 't spreken van de groten bepaalt. Die als een lichtende tong op allen nederdaalt en zo oneindigheid in mensenwoord doet klinken.

Hoe kan er een God bestaan, als er geen kracht is van die God, die in een mens kan zinken en spreken door een mens? Ja, ook de Geest is eigenlijk God.

Maar wie dan van de drie is eerste, de voornaamste voor de mens? Wie is de werkelijkheid? Ik geloof, dat hier het onderwerp de spreker haast misleidt, want Vader en de Zoon zijn Eén. Zij zijn dezelfde Stem. De Zoon is van de Vader deel en alle kracht van Hem en alle Woord van Hem wordt in de Zoon geopenbaard. Zo is de Zoon een aangezicht, dat ons de Vader toont.

De Heilige Geest. Geen kracht op zich, maar God Die in de mensheid woont en door die mensheid soms zijn licht doet schijnen. Is hij nu Vader, Zoon of Geest? Ik weet het niet. Ik weet slechts, dat er een God bestaat. En wat Hij voor ons is geweest, bepaalt de naam die wij Hem geven.

Maar achter alle drie verschuilt zich voor mij de Bron van leven. Niet wie van de drie? Maar wie ervaart uit drieheid één of meer gezichten van één en dezelfde Kracht, die vindt in zich de macht, die een drie-eenheid doet verdwijnen en daarvoor eeuwigheid van leven en licht doet schijnen in mensheid en in eeuwigheid.

Mij dunkt, dit is het antwoord. Dat wat ook u als mens diep in het "ik" verborgen lijkt, is drie in één en één in drie; is eenheid, is totaliteit. En zo ge dat in u erkent, heeft u een werkelijkheid, nimmer in zichzelf verdeeld.

LES 6 - KOSMISCHE RITMEN

Het zal u waarschijnlijk bekend zijn dat er een aantal kosmische ritmen bestaat. Deze ritmen kunnen wij op aarde volgen aan de hand van de gebeurtenissen. Zo hebben de mensen meestal een z.g. dubbel 28-daags-ritme. Dat staat in verband met de maan. Dan zijn er 3-dagen en 21-jaars-ritmen. Die horen weer thuis bij de zon. Verder hebben wij nog een 72-jaars-ritme, dat over het algemeen wordt gezien als te zijn mede veroorzaakt door Neptunus, en een 360-jaars-ritme, dat wordt gezien als voortkomend uit het gehele zonnestelsel.

Dergelijke ritmen zijn op zichzelf wel interessant, maar om te begrijpen wat er eigenlijk aan de hand is, moeten wij proberen de gehele gang van zaken eerst eens door te nemen.

Het maan-ritme zal u duidelijk zijn. De maan-fase heeft en door aantrekkingskracht en door gepolariseerd licht op de mens een bijzondere invloed. Die invloed werkt over het algemeen op 26 dagen. Het kan ook zijn op 26 dagen, het kan zijn op 30 dagen; dat is afhankelijk van de persoonlijke reactie, maar wij noemen het gemakshalve een 28-daags-ritme.

In dit ritme treffen wij de z.g. energie-top en het energie-dal aan. Dit wordt dubbel genoemd, omdat wij een energie-top - mentaal of geestelijk - vinden naast een energie-dal, evenals een fysieke energietop naast een fysiek energie-dal. De maan is gemakkelijk te verklaren.

Met de zon wordt het al anders. Bij de zon kunnen wij rekening houden met o.a. verschijnselen, die in de corona zichtbaar zijn, daarbij ook verschijnselen als zonnevlekken. Die hebben nl. ook een bepaald ritme. Als wij die ritmen vergelijken met de zonne-ritmen, dan blijkt inderdaad dat ze daarmee in verband staan. Wij zouden kunnen zeggen: dat zijn stralingsbeïnvloedingen.

Het wordt al moeilijker, als wij gaan kijken naar invloeden, die aan Neptunus, Uranus e.d. worden toegeschreven, want hier hebben wij te maken met planeten van een vaak zeer grote omvang. Maar bekijken wij de kern van zo'n planeet, dan is die betrekkelijk klein en in de meeste gevallen samengesteld uit zwaardere elementen. Een dergelijke invloed kunnen wij op die afstand eigenlijk niet verklaren door zwaartekracht; dat zijn maar heel kleine verschillen. Wij kunnen het ook, niet verklaren door straling. Wij zouden misschien kunnen aannemen dat de loop, vooral van de buitenste planeten, een kleine afwijking vertoont van het normale baanvlak. Het zijn dus scheve banen (elliptische banen) - u heeft dat misschien wel eens gezien. Er is wel een algemeen baanvlak. Dat baanvlak waarin de planeten lopen is - als wij spreken van 180 graden gemeten op de polen van de zon - ongeveer 60 graden. Dat is dus een tamelijk groot baanvlak, waarin allerlei groeperingen van planeten kunnen voorkomen. Een buiten-planeet heeft daarbij de meest excentrische baan.

Dergelijke planeten blijken op een gegeven ogenblik op een top te staan; dus zover mogelijk naar het noorden af te wijken van de middellijn. Terwijl de aarde in diezelfde periode juist zuidelijk staat; dus beneden de middellijn. Wanneer aarde en planeten dan tegenover elkaar staan, dan krijgen we inderdaad een invloed. Dat schijnt samen te hangen met een verandering van evenwicht of van veld, in het gehele zonnestelsel.

De grote cycli meten we aan de hand van de zon, maar die hangen, - naar ik meen - samen met bepaalde afwijkingen, die in de loop van alle planeten kunnen voorkomen. Het is normaal zo: de ene planeet staat van de aarde af gezien achter de zon, een andere staat er voor. Maar het kan ook wel eens voorkomen, dat bijna alle planeten gelijktijdig achter of voor de zon zijn.

De aarde hierbij dus als maatstaf gebruikend. Indien dat het geval is, krijgen wij een krankzinnige verdeling van evenwicht en veld; en daaruit ontstaan dan beïnvloedingen, die wij cycli noemen.

Nu heeft de astrologie daar wel het een en ander mee gedaan. Men weet wel niet precies waar het om gaat, naar ik aanneem, maar ze zijn wel zover gekomen dat ze zeggen: wanneer wij

een bepaalde samenhang van planeten hebben, dan ontstaat er een bepaalde invloed. Die invloed is dan georiënteerd aan de hand van sterrenbeelden. Die sterrenbeelden zijn niets anders dan de tekens, die men op een soort kompasroos tekent en waarmee men de verhoudingen aangeeft, die er bestaan t.o.v. de kosmos.

De grote moeilijkheid hierbij is wel in de eerste plaats, dat vele van die cycli een vertraagde werking hebben, U kunt zich dat misschien voorstellen, als u denkt aan het aansteken van een lont. Als ik een lont aansteek, dan zal de lengte van de lont bepalend zijn voor de tijd, die na het ontsteken de explosie ten gevolge heeft.

Nu blijkt, dat wij bij deze kosmische ritmen te maken hebben Met allerlei vertragende factoren.

Deze vertragingen lopen sterk uiteen. Wij kunnen voor b.v. een maansverduistering - een heel eenvoudige situatie - spreken van een vertragingsfactor van 2½ dag ongeveer; het loopt tussen de 50 en 60 uur.

Hebben wij te, maken met een zonsverduistering, dan blijkt die -periode van vertraging zelfs nog veel minder te zijn, Zij verloopt ongeveer van 2½ tot 15 uur. Dat wil zeggen: wanneer de feitelijke toestand optreedt en daarmee de maximale invloed de aarde bereikt, zal de resulterende werking kenbaar zijn na de omschreven periode.

Ik sprak over zonnevlekken. Ik zou ook de grote uitbarstingen in de corona van de zon moeten noemen. Hier kunnen wij rekenen met een vertraging van 4 maanden tot zelfs een jaar. Er is dus sprake van werkingen, die een veel langere tijd nodig hebben. om de mens in beweging te brengen. De werkingen van de maan-ritmen zijn bijna onmiddellijk. Van een maan-ritme kan worden gezegd, dat een toestand die, door de maan mede wordt beïnvloed, een effect kan hebben van ongeveer 4 à 5 uur tot 60 uur nadien. Dit zijn een paar tijden, waarop u zich niet al teveel moet blind staren. Het is eerder om u een beeld ervan te geven.

Hebben wij een invloed, die door de astrologen aan één van de buiten-planeten wordt toegeschreven (b.v. het optreden van Pluto, Uranus, Saturnus en in zekere mate ook Jupiter), dan hebben wij te maken met een z.g. langdurige invloed vanuit het standpunt van de astroloog, maar vanuit het standpunt van degene, die met kosmische tendensen en periodiciteiten rekent, met een vertraagde. Dat is dus een invloed, die vanaf het ogenblik dat zij optreedt op aarde tot het ogenblik dat ze is uitgewerkt er, resultaat heeft- gehad een lange tijd vergt. Een Jupiter-invloed b.v. heeft een gemiddelde looptijd van 3 tot 4 maanden. Maar in die periode ligt het feitelijke kroonpunt meestal rond de 65 à 66 dagen. Dat is dan het punt in die periode, waarin de werkingen het sterkst merkbaar worden. Voor die tijd is er een aanlooptijd, daarna werkt door wat reeds begonnen is, maar na 65 à 66 dagen komt de feitelijke gebeurtenis.

Indien dit u enigszins een voorstelling geeft van de z.g. vertraging, dan kunt u ook begrijpen hoe het komt dat die periodiciteiten op aarde niet zo gemakkelijk worden opgemerkt. Als wij te maken hebben met een kosmische werking, die van buiten het zonnestelsel komt - en die zijn er - dan kan het wel eens zijn dat die een -werkingsperiode heeft van bijna 100 jaar met een nadruk op het 70^e of 80^e jaar.

Dan zeggen de mensen: het is een geleidelijke ontwikkeling geweest, dat kun je geen periodiciteit meer noemen. Alleen degene, die van de historie voldoende op de hoogte is en diep genoeg durft graven, zal ontdekken, dat dat al meer is voorgekomen, Vreemd genoeg zijn dan die perioden met hoogtepunten precies even lang, Je kunt dan berekenen dat het periodiciteiten zijn.

Nu behoren bij die periodiciteiten, die alle van materiële aard zijn een paar vuistregels.

1. Alle korte ritmen kan de mens aan de hand van zijn leven berekenen. Een maanfase-gevoeligheid b.v. (28-daags-cyclus) kan bijna iedereen voor zichzelf nagaan. Hebben wij te maken met langere fasen, dan moeten wij kijken naar de veranderingen, die er in ons leven voorkomen. En dan blijkt, dat voor sommigen die veranderingen om de 7 jaar, voor anderen om de 9 jaar of zelfs om de 12 jaar plaatsvinden. Dat is onze tweede cyclus. Hebben wij dus zoveel jaren geleefd, dan is het bijna zeker dat de toestand verandert. Maar die toestand is dan niet onze persoonlijke, zoals wij die

stoffelijke beleven. Een grote fout, die men heel vaak ziet maken is: ik heb een 7-jaarscyclus; ik heb 7 jaar in de ellende gezeten, dus krijg ik 7 jaar geluk. Dat is absoluut niet waar. Het is wel zo dat je kunt zeggen: ik heb 7 jaren geleefd in een bepaalde richting, ik had een zeker doel en daardoor werden mijn handelingen bepaald. In de volgende 7 jaar verandert mijn visie zodanig dat ik op een andere manier dat doel ga nastreven, terwijl ook mijn persoonlijke capaciteiten een verandering ondergaan in de richting van dat doel.

2. Alle periodiciteiten, die van binnen het zonnestelsel komen, zijn voor de doorsnee-mens berekenbaar. Zij kunnen meestal worden teruggevonden in de bijzondere constellaties van de astrologie en zijn als zodanig ook astrologisch aan te duiden. Zeer belangrijk zijn hierbij de 21-jaars-cyclus en de 72-jaars-cyclus.
3. Alle stoffelijke waarden en veranderingen, die zich via deze periodiciteiten voltrekken, zullen een geestelijk counterpart moeten hebben. Dit geestelijk counterpart moet eveneens periodiek optreden.

Daar hebben wij dan de belangrijke punten. Het laatste is misschien wel het belangrijkste. Want het is wel aardig te weten dat je om de zoveel jaren een crisis kunt krijgen, dat de koffie-prijzen om de zoveel jaren sprongen maken (dingen, die reëel zijn) en dat het aantal branden en sterfgevallen in bepaalde jaren bijzonder hoog en in andere jaren bijzonder gering zijn, maar als u probeert ook het innerlijk leven van de mens hierin te verwerken, dan zult u zich toch - naar ik meen - moeten concentreren op de achtergrond: wat zit hier geestelijk achter?

Nu bestaan er een aantal Heren der Stralen, die u het best kunt zien als een geestelijke oriëntering. En dan moet u zich de zaak eens geestelijk proberen voor te stellen: een sfeer bestaat in feite uit vele kleine sfeertjes, die wel aan elkaar grenzen, die contact met elkaar kunnen hebben, maar waarbij de eigen instelling, de wereldvisie, het doel dat de persoonlijkheid zich stelt aanmerkelijk kan verschillen. Het zal u duidelijk zijn, dat een dergelijke verandering bij de overgang naar een hogere sfeer niet onmiddellijk ongedaan is gemaakt. Om die nu eenvoudig voor te stellen heeft men een analogie gemaakt met de 7 planeten, die in de eerste astrologie bekend waren.

Men heeft gezegd: er zijn 7 richtingen die convergeren naar één doel, maar die naarmate ze verder in de materie komen daarvan divergeren. Dat zijn dan de 7 stralen. Als ik tot zo'n straal behoor, dan impliceert dit dus dat mijn geestelijk leven, de sferen waarin ik leef, de geestelijke krachten waarmee ik contact heb en zelfs de geestelijke mogelijkheden die ik bezit op een bepaalde wijze gericht zijn. Dat waren ze al voordat ik op aarde zou komen. En als ik op aarde ben, zal die geestelijke achtergrond in het onderbewustzijn van de mens liggen. Nu zegt men dat de variant, die voorkomt in de normale stoffelijke periodiciteit, wordt bepaald door de straal waartoe je behoort.

De grote moeilijkheid van die dingen is altijd om ze aannemelijk te maken. Ik doe erg mijn best de zaak zo eenvoudig mogelijk voor te stellen. Er zijn uit de aard der zaak heel wat meer geestelijke permutaties denkbaar dan binnen 7 Heren en 7 Stralen te vatten zijn.

Als ik bij de meest eenvoudige indelingen blijf, dan zal ik constateren, dat de geest mede door haar invloed op het onderbewustzijn de visie op de wereld bepaalt. En dat is belangrijk! Die visie op de wereld hangt n.l. samen met je eigen reactie op de gebeurtenissen; wat je erin beleeft, wat je erin ziet. En al blijven die gebeurtenissen en de periodiciteiten daarin precies dezelfde, je kunt innerlijk op een heel andere manier reageren. En dat is afhankelijk van die straling. Dan hebben wij weer een eenvoudige vuistregel:

De straal, waartoe men behoort, bepaalt niet slechts de betekenis van de optredende cyclus, maar ook de reactietijd die men persoonlijk nodig heeft om, de werkingen van de cyclus in de wereld tot uitdrukking te brengen.

Het klinkt gewichtig, maar het is eenvoudig. Gaat u maar eens kijken bij een stoplicht voor voetgangers. U ziet daar mensen, die een beetje wegdromen. Ze hebben wel haast, maar ze staan even te dromen. Het groene licht brandt al een tijdje en iedereen is al op weg om de

zebra te betreden, voordat zo iemand besluit dat hij ook moet oversteken. Er zijn anderen bij, die de voet al op de zebra hebben lang voordat het licht op groen springt. Er zijn er ook, die onmiddellijk reageren. Er zijn er, die veel meer worden geboeid door het schouwspel van hun burens dan door het feitelijke doel. Probeert u zich nu voor te stellen dat op een soortgelijke manier een periodiciteit kan optreden. Het is als dat verkeerslicht dat rood en groen aanfloept. De mensen reageren elk op hun eigen wijze en daarmee wordt ook de snelheid van hun reactie bepaald. U gaat dan begrijpen waarom er zo grote verschillen kunnen zitten in de persoonlijke beleving van een periodiciteit. En dat is heel belangrijk, want die beleving bepaalt niet alleen wat geestelijk daaruit voortkomt (de invloed, de ervaring die je ondergaat), maar tevens het gebruik dat je daarvan op aarde kunt maken.

De oude Romeinen hadden zo'n aardige voorstelling van Fortuna: een heel moderne jongedame, die niet alleen in een soort Griekse mini werd voorgesteld, maar ze had bovendien een zeer bijzonder kapsel: een lok van voor en van achter een kaal hoofd. Nu zegt men: Er zijn mensen die altijd geluk hebben. Maar de Romein zei: als Fortuna komt, moet je haar bij de lok grijpen. Met andere woorden: voordat het geluk er is, moet je het je eigen maken. Want als je achteraf ernaar grijpt, heb je alleen het kale hoofd; je hebt geen houvast en het geluk loopt door.

Evenzo zou dat kunnen zijn met die periodiciteiten. Er zijn mensen, die van elke ontwikkeling die ze aanvoelen, onmiddellijk gebruik maken. Het gaat hen goed. Hoeveel er in de wereld ook verandert, ze drijven altijd boven. Dat zijn de mensen die snel reageren.

Je hebt mensen, die altijd net te laat komen. Dat zijn degenen, die te traag reageren. Dan hebben wij ook nog de vooruitlopers. Mensen, die zozeer zijn ingesteld op ontwikkelingen, die nog moeten komen, dat ze eigenlijk al reageren op een cyclus, die voor anderen nog niet aanwezig is. Dat zijn dan de miskende mensen. Niet de miskende kunstenaars, maar anderen die miskend worden en misschien meer terecht. Zij lopen vooruit op de werkelijkheid en daardoor komen ze in conflict met hun wereld. Op het ogenblik, dat hun wereld hun standpunt begint te begrijpen, zijn ze alweer verder en het conflict blijft bestaan. De harmonie, die je hebt met je eigen wereld, wordt dus niet alleen bepaald door die periodiciteiten, maar ook wel degelijk door de manier, waarop je zelf krachtens de stralen bent georiënteerd.

Dan gaan we proberen toepassingen te vinden. Ik stel een paar heel eenvoudige oude waarheden: Als ik mijn energie-cyclus ken (28-daags-cyclus), dan kan ik gebruik maken van mijn fysieke toppen om zoveel mogelijk fysieke arbeid te verrichten, terwijl ik mijn mentale arbeid zoveel mogelijk - zeker in zijn belangrijke aspecten - verschuif naar die dagen, waarop ik een mentale top heb. Dit betekent een verandering in mijn arbeidsindeling, inderdaad, maar ook dat ik maximale resultaten kan krijgen zowel op mentaal als op fysiek vlak. En daarmee kunt u reeds een stap vooruitkomen.

Als u weet hoe u reageert in een 3-jaars of 7-jaars-cyclus, dan zult u ook ontdekken: in deze periode zijn er veranderingen voor mij. De veranderingen komen. Dat is ongeveer mijn reactietijd. Gaat u dat eens een keer na. Je hebt trage vrijers - die blijven 20 jaar verloofd en je hebt snelle vrijers, die komen niet eens aan de verloving toe. Op die manier moet u het maar eens bekijken.

Wat ben ik voor iemand? Bent u traag, dan zegt die periodiciteit u niets; u kunt er eenvoudig niets mee doen. Maar bent u een gemiddeld mens (in verlovingstermen zo van 6 maanden tot 2 jaar), dan behoort u tot degenen, die goed gebruik kunnen maken van een dergelijk ritme. En dan geldt voor u: Ik ga in mijn leven kijken: wat zijn de kritieke veranderingen en welke tijd daar vóór waren ze eigenlijk reeds kenbaar. Wat is het verschil tussen de tijd dat ik zei: Er zit wat in de lucht en het ogenblik, dat ik het wéét. Reken niet op slagen of falen, maar alleen van aanloop tot reactie.

Indien u dat een paar keer heeft geconstateerd, moet u aannemen dat u een volgende keer een mogelijk gelijke reactietijd zult vertonen. Weet u mijn 7-jaars- of mijn 3-jaars-cyclus begint vandaag - en dat kunt u meestal uit uw levensloop wel zo'n beetje opdiepen - dan zegt u: Ik heb normaal een verschuiving van 2 tot 6 maanden, ik ga dus rekening houden met het feit, dat ik over 6 maanden alle reserves moet hebben om daadkrachtig te veranderen. Het

resultaat is, dat u zich niet met nutteloze dingen moe maakt voordat het nodig is, maar dat u met een maximum aan inzet kunt reageren, wanneer voor u de noodzaak ontstaat en daarmee dat u dus snel en meestal ook juist kunt volbrengen wat voor u noodzakelijk is geworden. U heeft dan een zeer korte en snelle periode van handelen. Daarna heeft u dus veel tijd voor stabilisatie.

Stabiliseren is voor deze periodiciteiten zeer belangrijk, vooral als wij te maken hebben met een 7- of 21-jaars-cyclus. Want als u een 7-jaars-cyclus heeft en u heeft een aanloop van een jaar nodig (daarna reageert u pas op de vernieuwde omstandigheden) en u reageert traag, dan heeft u 3 jaar nodig. U heeft dan nog 3 jaar over om orde op zaken te stellen. Dat betekent, dat u bijna geen rust krijgt, voor er alweer een nieuwe verandering aan de gang is. Doordat u geen rust krijgt, kunt u zich niet voorbereiden en wordt u steeds weer meegesleept door de gebeurtenissen. Het is veel prettiger, als u een beetje meester bent van de gebeurtenissen.

Als u diezelfde reactieperiode van een jaar heeft op een 7-jaarscyclus en u rekent daar werkelijk mee, dan handelt u dat niet in 3 jaar af, maar waarschijnlijk in 6 a 7 maanden. Dan heeft u alles gedaan wat nodig was en kunt u nu de zaak verder uitwerken in details. U komt tot rust en u krijgt een periode van 1 of 2 jaren waarin u geluk, vrede heeft, waarin u op adem kunt komen, voordat zich een nieuwe mogelijkheid voor verandering aankondigt.

U zult zeggen: dat is allemaal wel heel aardig, maar je moet het eerst maar weten. Inderdaad. Maar als u nu eens nagaat hoe het vroeger is geweest. Wat zijn nu werkelijk de kritieke perioden in uw leven? Hoe oud was u b.v. toen er bij uw ouders of in het gezin iets veranderde, dat u verhuisde, dat u ineens op een andere school kwam - ook al een mogelijkheid - waardoor uw visie op het leven veranderde? Als u dat alleen eens nagaat, dan heeft u al houvast. U ziet dan dat daar een paar perioden in zitten. Ga dan eens na hoe het verder in uw leven ging. Wanneer kroeg u opslag? Wanneer bent u van baan veranderd? Wanneer heeft u die ander leren kennen? Hoe ging het toen ook weer mis, en is er nog zo'n mislukking geweest? Zo ja, hoeveel tijd later? Het vraagt een zekere analyse van je leven, van wat er allemaal is geweest. Nu weet ik wel, hoe ouder je wordt, hoe langer je ermee bezig kunt blijven; maar aan de andere kant, hoe nauwkeuriger je tenslotte de cycli kunt bepalen.

Het bepalen van de cycli vergt werk, dat geef ik direct toe maar ze zijn in uw leven verankerd. Als u nu niet helemaal zeker bent van de kritieke perioden (u zegt: het was er wel, maar hoe zat het ook weer?) gaat u dan de progressie van de planeten eens na sinds uw geboorte. Er bestaan planeetklokken voor, waarmee je dat betrekkelijk eenvoudig kunt doen. De jaren, waarin in bepaalde huizen een bijzonder sterke planeetwerking kenbaar was, zijn zeer waarschijnlijk de tijden, waarop voor u een gebeurtenis kritiek werd. Vergelijk dat en u zult zien dat het heel aardig klopt. U heeft daardoor de mogelijkheid, mede aan de hand van een horoscoop, om punt voor punt vast te stellen: dit zijn mijn ritmen. Ritmen, die bestaan en die zich met een variatie van 5%, omdat je nooit precies de invloed bepaalt, maar alleen de werkingen, iets verschuiven. Maar heb je dat ritme, dan kun je zeggen: het laatste kritieke punt in mijn leven was kennelijk dat. Maak desnoods een progressieve horoscoop, totdat u weer een kritieke constellatie krijgt, die veranderingen aangeeft en zeg dan tegen uzelf: dus dit is mijn periodiciteit. Ik zit op het ogenblik op dat deel ervan. Ik moet zorgen, dat ik nu mijn zaak stabiliseer, want ik moet rusten; of: ik ben pas aan het begin, laat mij het nu snel afwerken, laat mij zorgen dat ik energie heb, indien er dingen moeten worden veranderd.

Het is niet zo moeilijk als het lijkt, maar het veronderstelt natuurlijk wel dat u veel werk verzet. Het is met geestelijke waarden precies als overal elders: je krijgt het niet cadeau. Bewustwording, b.v. is geen kwestie van een lot uit de loterij trekken, maar van lang en hard werken om je wereld te zien groeien. En op dezelfde manier is het erkennen van het juiste ritme niet een kwestie van iemand consulteren die het u dan wel vertelt, want dan heeft het lang zoveel betekenis niet voor u. Het is een persoonlijk naspeuren van deze dingen en dan ook persoonlijk ernaar leven, er rekening mee houden.

De grote cycli, ach, daar heeft u als mens eigenlijk weinig mee te maken. De 2200-jaar-cyclus een beetje afgerond. De 21000-jaar-cyclus en een 7000-jaar-cyclus. U kunt hoogstens zeggen het bepaalt een beetje de sfeer van de stoffelijke wereld, terwijl ik erin leef.

Een 7000-jaar-cyclus betekent een ontwikkeling, die toch niet in de stof beëindigd kunt zien en die heel vaak voor u geestelijk minder betekent dan u zoudt denken. Dus daarmee zou ik mij maar niet bezighouden.

Het is leuk te weten: het is de tijd van Aquarius, er gaat veel veranderen. Maar die verandering gaat langzaam. De totale verandering van Aquarius vraagt in het begin 360 jaar, de voltooiing van de eerste fase vraagt 720 jaar en dan pas kun je constateren wat Aquarius eigenlijk in de wereld heeft gedaan., De eerste 360 jaar heb je hoofdzakelijk processen van afbraak. De daarop volgende 360 jaar krijg je consolidatie en opbouw en pas daarna krijgt je 700 jaar werkelijk actie.

Het is aardig te zeggen: Aquarius is pas begonnen. Maar het betekent dat er heel veel moet worden afgebroken en pas daarna zal een definitieve opbouw mogelijk zijn. Om het voor de Hagenaars heel eenvoudig te vergelijken: het is zoiets als het reconstructieplan Bezuidenhout. Veel plannen, tekeningen en idealen, maar de werkelijke vorm komt er pas uit, nadat de tijd zover is gevorderd dat er een noodzaak is ontstaan. En als u zich daarin teveel gaat verdiepen, komt u niet verder.

Als wij met periodiciteiten rekenen, moeten wij uitgaan van de mens zelf. Van U zelf. En dan moet u niet alleen maar rekening houden met een horoscoop. U moet werkelijk proberen te vinden op welke manier in uw leven bepaalde constellaties invloed hebben gehad en de tijden, die er tussenliggen. Dan krijgt u het idee: ik heb 5 keer Venus in het huis der bezittingen gehad en 1 tot 2 keer heeft het wat opgeleverd. Kennelijk heeft dat dus één of twee keer invloed op mij gehad. De tussentijd is deze. Als ik diezelfde Constellatie weer terugkrijg en zo'n tijd is er niet verlopen, dan is de kans maar heel klein dat het feitelijk iets betekent. Zodra echter de constellatie maar benaderd wordt en de tijd is juist, dan moet ik met een grote en sterke invloed rekening houden. Zo krijgt u een beetje inzicht in uw bestaan.

Dan moet u niet denken, dat een mens een machine is, Al die ritmen zijn verschillend van mens tot mens. U kunt dus niet zeggen: we hebben een 28-daags-ritme, het is voor hem, zo en voor haar zo, dus is het voor mij ook zo. Wij gaan gezamenlijk als groepje in dit ritme op. Het is geen golfbaantje waar een aantal mensen in een wagentje overheen zweeft. Het is een wandeling over een omgeploegde akker, waarin hier en daar oude voren en bulten zijn, waar je overheen moet klauteren; en dat ligt aan je eigen bewegingstempo en niet alleen maar aan de grond.

Iedereen heeft zijn eigen gevaren en zijn eigen voordelen. Reken je met de persoonlijke waarden, dan heeft het één nadeel: je kunt niet zeggen: voor een ander is het ook zo. En het heeft ook een groot voordeel: je kunt in ieder geval zeggen: voor mij is het zeker zo. Hoe algemener je deze dingen maakt, des te minder ze bruikbaar zijn.

Je zou van die ritmen iets kunnen maken in de vorm van een daghoroscoop. Ik zou voor u allen kunnen vertellen dat de meeste mensen op het ogenblik zitten op ongeveer de helft van een 3-jaars-cyclus en mede in de aflopende fase van een 7-jaars-cyclus. Dat is volkomen waar.

Maar hoeveel verschilt dat? Wat is uw eigen tempo? Wat is uw reactietempo, uw aanlooptijd? Dat kan ik u niet zeggen. Zoals de man, die een daghoroscoop maakt zeer aarzelend de vinger schudt en zegt: weest voorzichtig, want velen van u zullen vandaag een onwaarheid horen.

Wat is er eigenlijk aan de hand? De een of andere minister heeft voor de TV gesproken en verder niets. Dat zegt niets. Dat overkomt iedereen wel. Maar als ik voor iemand persoonlijk ga uitrekenen en zeg: vandaag is voor u een dag, dat voorzichtig moet zijn, want men zal proberen u te bedriegen, dan kan voor die persoon de waarschuwing van heel groot belang zijn, omdat hij dan inderdaad achterdochtig is en er voor hem specifieke situaties gaan optreden, waarin een specifieke poging tot bedrog plaatsvindt.

Dan is het niet algemeen meer. Op dezelfde manier moet u dat proberen terug te brengen tot deze ritme. Er is geen algemene regel te geven. Wat kunnen wij dan nog verder vertellen over die ritmen. Natuurlijk dat ze niet alleen invloed hebben op de aarde. Het lijkt misschien wel zo, maar als u een radio heeft en de afstemming wordt periodiek veranderd, dan wordt het station dat u ontvangt eveneens periodiek veranderd. Als een mens in een bepaalde cyclus invloeden

ondergaat en die cyclus wordt beëindigd, dan is de kans groot dat hij ook geestelijk een wat andere afstemming krijgt. Zijn geestelijke contacten en mogelijkheden veranderen meestal mede met de cyclus. Zijn mentale processen zijn verbonden met zijn ervaringen. Als dus een cyclus is afgesloten, dan hebben wij wel een stabilisatie, maar die nieuwe invloeden moeten worden verwerkt en dat betekent een verandering van mentaliteit. Die dingen kunnen je helpen.

De mensen zijn ze geneigd te zeggen: het is een 28-daags-cyclus en ik ben vandaag energiek dus moeten de meeste mensen energiek zijn. Zij houden er dan geen rekening mee of het lente is of najaar. In de lente zijn de meeste mensen moe vóór het ontluiken en in het najaar zijn ze dartel vóór het vallen der bladeren. Dat zijn van die factoren. Daarmee moet je ook rekening houden.

Grote tendensen zijn voor ons bepalend voor het milieu. Een korte cyclus is bepalend voor de persoonlijke reactie in het milieu. De persoonlijke reactie kan alleen tegenover het milieu worden bepaald, nooit tegenover anderen.

Als ik u een raad mag geven: gaat u ook niet proberen om even de ritmen van een ander uit te rekenen. Dat is misschien voor sommige vrouwen een kwestie, die vele voordelen schijnt te bieden. Even nagaan: wat zijn de periodiciteiten van edelmoedigheid van mijn echtgenoot? 0, nu weet ik, wanneer ik hem die nieuwe mantel kan afzetten. Maar weet u wat daar achter zit? Uw man kan zijn ervaringen, zijn gevoelsleven gemakkelijker nagaan dan u. Nu denkt u: aha, daar komt hij aan met de nieuwe jas, twee glimlachjes, zijn lievelingsgerecht, een paar kaarsen erbij en ik zit weer goed in de kleren. Maar dan komt hij thuis met een lang gezicht. U zegt dan: die ritmen deugen niet. Neen, uw berekening van het ritme deugt niet, want hij is vandaag neerslachtig, omdat hij met een probleem zit. De oplossing ervan komt pas vijf dagen later en dan heeft hij wel een opgeruimde bui. Maar ja, dan heeft u uw kaarsen en uw charme verknoeid en is het moeilijk om dan weer hetzelfde gerecht op tafel te zetten. Wat speels uitgedrukt misschien, maar het is dichterbij de werkelijkheid dan u denkt.

Cycli zijn er nu eenmaal. Onze persoonlijke korte cycli kunnen wij bepalen. Voor anderen kunnen wij deze zelden juist bepalen, omdat innerlijke en niet alleen uiterlijke processen daarbij een rol spelen.

Cycli worden gekleurd door de straal waartoe u behoort. Dit betekent, dat dezelfde cyclus voor verschillende stralen een totaal verschillende reactie kan betekenen en zelfs een totaal verschillende aanpassing. Wij kunnen wederom deze geestelijke waarden voor anderen niet nagaan. Voor jezelf weet je misschien niet tot welke straal je behoort want dat is eigenlijk alleen maar een kwestie van kunstmatige indeling - maar je weet wel degelijk wat je sfeer van reageren is, wat je innerlijke achtergronden zijn. Je kunt ze niet omschrijven, maar je weet dat ze er zijn. Op grond daarvan zou ik u dus de raad willen geven: Houdt u niet teveel bezig met de korte cycli van anderen.

Hebben wij te maken met historische cycli, dan komen wij terecht bij o.m. de bekende spiraal der historie. Nu is een spiraal der historie iets; waarvan wordt verondersteld dat iemand voortdurend op hetzelfde ogenblik in de loop der ontwikkelingen weer verschijnt

Napoleon was hier Augustus, daar is hij Napoleon, daar wordt hij b.v. Hitler en een eind verder wordt hij de eerste president die Mao opvolgt enz. Dat klinkt allemaal aardig, maar het is niet helemaal waar. Wat wij wel weten is, dat de historie een voortdurende versnelling ondergaat. De ritmen blijven hetzelfde. Dat betekent, dat per cyclus een groter aantal gebeurtenissen en ontwikkelingen plaatsvindt.

Het tempo waarin de mensen leven wordt sneller, terwijl de maat waarmee hun levensweg wordt gemeten dezelfde blijft,. En dan kunnen wij in de geschiedenis wel degelijk bepaalde ontwikkelingen volgen.

Er zijn perioden geweest van kolonisatie. Die vinden wij net zo goed in de tijd van Troje. De situatie was toen vergelijkbaar met de huidige opstand van de gekoloniseerde gebieden tegen de oorspronkelijke moederlanden. Dat was toen zo, dat is nu zo. Dat kun je overal terugzoeken. Dat zal dus wel weer gebeuren. Maar het aantal gebeurtenissen dat ertussen ligt

is groter. Dat wil zeggen, dat we elke keer een verfijning van de ontwikkeling krijgen en dat bij elke cyclus in de historie, een scherper gedefinieerd en meestal eenzijdiger beeld ontstaat aan het einde of aan het begin van een cyclus. Daardoor is het gebruik van de historische cycli niet mogelijk om volledige parallellen te ontdekken. Wel om, parallele ontwikkelingen te ontdekken.

Wij houden daarbij rekening met het feit, dat het aantal fasen, waarin de ontwikkeling zich afspeelt, toeneemt naarmate wij dichter bij de eigen tijd komen. Gaan wij naar de toekomst, dan moeten wij aannemen dat het aantal verschillende fasen (dus de snelheid waarmee de veranderingen zich schijnbaar voltrekken) eveneens meer toeneemt. Daaruit trekken wij dan de conclusie, dat de grote ritmen te bepalen en te gebruiken zijn om de sfeer, de ontwikkelingsmogelijkheid in een bepaalde tijd vast te leggen, maar dat wij nooit tot een parallele reeks gebeurtenissen komen, zodat er feitelijk geen vergelijkbaarheid van gebeurtenissen tegenover gebeurtenissen bestaat. Wij kunnen de gebeurtenissen vergelijken om een zekere sfeer van ontwikkeling te vinden; nooit om gebeurtenissen vooruit te zien aan de hand van een vroegere volgorde.

Wij hebben nu de grote cycli nagegaan. Wij hebben daarnaast iets gezien van de kosmische en zonne-cycli en wij hebben de persoonlijke cycli beschouwd. Als wij nu even en de mentaal-geestelijke en de materiële herhalingen en cyclusverschijnselen terzijde stellen, dan zouden wij kunnen spreken van de tijdloze vibratie van het ego, zich manifesterend in voortdurend schijnbaar gelijke levensfasen en ontwikkelingen.

Het levensproces van het werkelijke ego veroorzaakt a.h.w. onze reactie op de levende waarde, die in dit geval misschien de tijd zal zijn. Voor het werkelijke "ik" bestaan er dus geen cyclische verschijnselen en zijn er geen astrologische mogelijkheden tot berekening. Wij kunnen zien met welk ritme wij ademen - bij wijze van spreken - maar niet hoe lang wij leven of hoe wij leven.

Het is heel erg belangrijk ook hierop even de nadruk te leggen.

Juist omdat je met de Heren van de Stralen en het behoren tot een bepaalde straal een schijnbare definitie geeft van een geestelijke ontwikkeling, vergeet je meestal dat dit een fase is, één klein facet van de werkelijke persoonlijkheid. Zodra wij echter begrijpen, dat al die nevenverschijnselen - geestelijk, materieel en anderszins - alleen maar de levensuitingen zijn van het "ik", de levensvibratie van een tijdloos ego, dan komen wij op het punt dat wij zeggen: zodra ik de waarde, van het ego zelf in mij activeer, zal mijn ervaren en mijn beheersing onafhankelijk zijn van de ritmiek, die van buitenaf optreedt en waarin ik schijnbaar meega. Ik kan, zodra ik tot mijn werkelijk "ik" doordring, mij van elk cyclisch verschijnsel distantiërend, komen tot een beheersing van elk cyclisch verschijnsel aan de hand van de ego-inhoud, die ik bezit; en op grond daarvan dus tot ingewijde of bewuste worden, die zich heeft vrijgemaakt van de invloeden van buitenaf en volgens zijn gelijkblijvende werkelijke inhoud voortdurend reageert met erkenning van de omstandigheden, die buiten hem bestaan. En als u ook dat erbij heeft gekregen, geloof ik dat ik dit onderwerp mag beëindigen.

BREUKLIJNEN IN DE TIJD

Wanneer wij de tijd bezien op aarde, dan kunnen wij ons niet voorstellen dat daarin een breuk kan voorkomen; dus dat de tijd een stukje overslaat. Toch kunt u zich een voorstelling maken van een persoonlijke breuk in deze tijd, indien u zich realiseert dat iemand, die een tijd bewusteloos is geweest en de tussenliggende periode niet heeft beleefd, terugkomt in een wereld, waarin een aantal ontwikkelingen heeft plaatsgevonden. Als u bij het volgende dit beeld voor ogen houdt, zal het u eenvoudiger worden het begrip breuklijn in de tijd een vorm te geven.

Tijd is een veldwerking. Er bestaat een kosmisch veld. Dat omvat het hele Al inclusief alle verschillende sterrenniveaus. Elke sterrenniveau op zich kent daarin een rotatie. Daardoor

ontstaat er een secundair of kruisend veld. Deze beide velden ten opzichte van elkaar werkend, zullen elke verschuiving t.a.v. deze onderlinge beweging als tijd, verloop of ontwikkeling registreren.

Die tijd kunt u zich weer het best en eenvoudigst realiseren, als u eraan denkt dat het verval van b.v. een radio-actief element kan worden gemeten in tijd. Maar op een snelbewegende planeet is de z.g. halftijd (het halfleven van een element in uw tijdswaardering uitgedrukt) korter dan op een langzaam lopende en een langzaam draaiende planeet.

Ga je je dit realiseren, dan begrijp je dat tijd niet kan worden beschouwd als een opeenvolging van momenten, maar als een toestand waarvan het verschijnsel voor ons kenbaar wordt door beweging in ruimte. En daar hebben we dan de eerste definitie: Tijd is de consequentie van beweging in ruimte.

Maar nu hebben wij aangenomen, dat de ruimte volledig homogeen is, dat dus overal in het kosmische precies dezelfde veldsterkte bestaat, dat een Melkwegstelsel b.v. overal een gelijk sterk veld en een gelijk sterke massabeweging heeft. Dat is echter niet het geval. Er ontstaan perioden van vertraagde en versnelde tijd, omdat de dichtheid van één van beide velden af of toeneemt. Een planeet, die zich daarin zou bewegen, zou dus voor haar gevoel een plotselinge stroomversnelling van tijd of een plotselinge afremming van tijd ervaren. Dat is menselijk misschien heel moeilijk om u dat voor te stellen.

Een afremming kunt u zich misschien indenken als één van die dagen dat u daadkrachtig bent en ontzettend veel doet; en als u dan op de klok kijkt, is het pas een half uur later. De versnelling van tijd kent u eveneens. Dagen, dat u werkelijk uw best doet; en elke keer dat u kijkt is die klok weer veel verder opgeschoten dan u volgens uw begrip en uw actie zoudt mogen veronderstellen. Op deze manier zijn er dus bepaalde stroomversnellingen.

Maar stel nu eens - en dat is mogelijk - dat een verdichting van veld onmiddellijk grenst aan een vaagheid van veld. Dan is het verschil tussen versnelling en vertraging zo groot, dat daarin eigenlijk geen tijdservaren meer meetbaar is. De tijd verloopt zo snel, dat er een hiaat ontstaat. Nu ontstaat die hiaat niet alleen voor u als mens, maar voor alle materie. Wij noemen dergelijke toestanden breuklijnen in de tijd, omdat hier de mogelijkheid bestaat om van deze eigenaardigheid gebruik te maken, zouden dan theoretisch met een soort tijdsmachine kunnen werken.

Wanneer wij een eind in de versnelde tijd reizen en wij keren terug in onze eigen tijd, dan hebben we heel veel gedaan in praktisch geen tijd. Zouden we daarentegen vanuit een snelle tijd naar een trage tijd gaan, dan hebben wij maar een paar dingen beleefd en ondertussen zijn er misschien eeuwen op aarde voorbij gegaan.

Dit is een heel summiere en zeer eenvoudige voorstelling van het geheel. Die homogeniteit hebben wij nu wel wat afgebroken en verklaard dat ze niet bestaat, maar stel nu, dat er een veld van buiten deze kosmos (dit voor ons besloten geheel) zou optreden, dan zou hierdoor een totale veldverstoring ontstaan. Er zou in het Al een stuk kunnen zijn waar geen tijd bestaat; wat meer is - dat zou een lijn kunnen zijn die b.v. midden door een Melkwegstelsel heen gaat. Dat wil zeggen, dat je uit "géén tijd" kunt terugkomen in elk moment van tijd, dat aan beide zijden van die breuklijn bestaat. Er is een breuklijn in de tijd.

Ik kijk van de aarde uit met een kijker naar iets dat aan de andere kant van die breuklijn ligt. Zie ik dan de reële toestand of de reële tijd? Neen. Zelfs de reële afstand, de erkenningsafstand (we rekenen dan met lichtsnelheid) telt niet meer mee. Ik kan een heelal zien, dat voor mij reeds geformeerd is, terwijl het materieel eigenlijk pas in formatie is. Ik kan een ster zien exploderen, die in feite pas begint te gloeien. Men heeft geen houvast meer aan het tijdselement. In de plaats daarvan krijgen wij dan te maken met de mogelijkhedenreeks.

Een mogelijkhedenreeks houdt in: u bestaat vandaag en het is mogelijk dat u morgen wordt begraven; het is ook mogelijk dat u morgen wordt gedecoreerd. Eén van deze mogelijkheden ligt in uw grondpatroon verankerd. Ik zie door een breuklijn in tijd nu niet meer dat u vandaag leeft en dus ook morgen, maar ik zie eenvoudig het grondpatroon: een mens, die gedecoreerd is.

Het resultaat is, dat ik dingen zie, die niet echt zijn, dat ik toestanden meet, die niet regel bestaan. Voor een mens is dat erg verwarrend, maar aan de andere kant zou je kunnen zeggen. Daardoor zal men in een breuklijn van de tijd de tijdloze essentie der dingen kunnen zien.

Stel, dat het mogelijk is, dat ik in een ruimtevoertuig op een gegeven ogenblik op zo'n breuklijn van de tijd terecht kom. Dan geldt niet alleen dat ik van dat punt naar elke willekeurige tijd kan doorbreken (een-soort tijdsmachine), maar dan ook nog kunnen gelden dat ik zou kunnen reizen naar de andere invloed of het andere heelal, dat die veldverstoring tot stand brengt en dat ik - terwijl ik de periode van "geen tijd" leef - alles tegelijk ben. Ik ben dus gelijktijdig een baby, een kind op school, een verliefde jongeling, een A.O.W.-er alles wat u zich maar kunt denken, maar gelijktijdig.

Het vreemde daarbij is, dat er dan geen onderscheid meer bestaat tussen deze fasen. De wijsheid van de ouderen en de eerste ervaringen van het jonge kind vloeien samen tot één besef. Daarom zegt men wel: een bewust wezen, dat zich op een breuklijn van de tijd bevindt, kent de totaliteit van eigen wezen voor zover dit in de tijd bestaat. Er is nl. niet alleen een afwezigheid van tijd, maar ikzelf ben ook tijd. De tijd, die ik vertegenwoordig, in één enkele vorm, kan niet tot die vorm beperkt blijven zodra de druk van buitenaf (van het tijdselement) niet meer aanwezig is. Ik explodeer a.h.w. tot ik een zelfstandig heelal word, waarin mijn persoonlijkheid gelijktijdig tijd, gebeurtenis en mogelijkheid schept.

Een tamelijk ingewikkeld probleem. Maar aangezien u erom vraagt, moeten wij ook uitgaan van de werkelijke mogelijkheden, die er achter schuilen.

1. Breuklijnen in de tijd komen in het heelal regelmatig voor.
2. Breuklijnen in de tijd, waarin zich planeten of sterren bewegen, impliceren een totale hergroepering van de massa bij het uittreden uit deze zone, gepaard gaande met een behoud van alle herinnering. Dit is erg belangrijk, omdat een zonnestelsel in zo'n fase zou kunnen komen.

De zon formeert zich opnieuw in de fase, die voor de zon het aangenaamst is. De aarde formeert zich opnieuw. Daar kunnen dus weer amoeben of tyrannosaurissen rex leven. Maar het bewustzijn, dat de aarde op dat moment van tijdloosheid bezat, zal herontstaan, wanneer ze daar weer uitkomt. Het besef blijft gelijk. Dan zal de amoede waarschijnlijk filosoferen en aan politiek doen, zoals de mensen doen. De tyrannosauris rex zou niet meer alleen een verscheurend dier zijn, maar daarbij ook andere menselijke eigenschappen gaan vertonen. Een wat moeilijk voorstelbaar iets.

Er is echter meer dan dit. Besef en bewustzijn vormen rond uw wereld een soort schaal. Wij noemen dat wel de astrale invloed: de beelden, die de mensen hebben gevormd plus het gemeenschappelijk bewustzijn. Dit bovenbewustzijn en de invloed op de individuen blijven behouden. De astrale vormen kunnen veranderen, zij blijven in ingelegde kwaliteit gelijk, evenals de ingelegde kracht gelijk blijft. Op deze manier zou een absolute transformatie van een geheel zonnestelsel mogelijk zijn, zonder dat de bewoners zelf dit beseffen.

Dat is dan een heel vreemde situatie. U zit vandaag hier als mensen bij elkaar. Stel, dat wij door zo'n zone gaan. Dan zit u eigenlijk als een stelletjes amoeben in brak water bij elkaar, waarschijnlijk amechtig bezig een volgende deling voor te bereiden, maar u denkt nog steeds dat u hier zit. U verandert heel langzaam uw besef van de omstandigheden.

U leeft anders, u reageert anders, maar op grond van dezelfde waarden en met hetzelfde geestelijke bewustzijn dat u nu, op dit moment bezit.

Dit is een theoretisch geval. Ik weet niet zeker, of er ooit iets dergelijks is gebeurd met bewoonde planeten van lagere of middelmatige orde. Wel weet ik, dat het een enkele keer is gebeurd met een zonnestelsel (eveneens van het Melkwegstelsel, maar van één van de andere armen) waarin zich een betrekkelijk hoog bewustzijn had ontwikkeld. Het resultaat was zeer eigenaardig: leven word omgezet in energie en wat eens mensen waren geweest, zouden u zich misschien nog het best kunnen voorstellen als een complex van radio-activiteit. Ze hadden dus

geen stoffelijke vorm meer. De creatieve behoefte van de mens werd toen uitgeleefd door middels deze straling weer in te werken op de materie.

Nu weet ik niet hoe dat proces is verlopen. Het is pas een tien miljoen jaar oud en dat is kosmisch niet zoveel. Ik zou mij echter kunnen voorstellen, dat als je daar nu een 70 à 80 miljoen jaar bij doet, het dan blijkt dat deze mensen (dat waren ze, geestelijk hoog-ontwikkelde mensen) zijn omgevormd tot de rassengeesten van een geheel nieuwe stoffelijke ontwikkeling.

Nu weet u misschien iets van wat een breuklijn in de tijd kan betekenen. Als je als mens daarmee wil werken, wordt dit heel erg moeilijk, want dan moet je gaan rekenen met de veronderstellingen.

Een korte breuklijn, een korte sprong in versnelling of in vertraging maakt weinig uit. Voor u vertraagt of versnelt n.l. alles gelijktijdig. Als er een vertraging is, dan moeten wij ook aannemen dat door de tragere omloop van de kleinste deeltjes elk atoom inkrimpt. De ruimte wordt minder, omdat door de beweging het veld tussen kern en omlopende deeltjes kleiner wordt. En dan zou het mogelijk zijn dat uw hele wereld een knikkertje wordt. Een knikker, die u nu zo in uw zak kunt steken, is later dan een hele wereld. Dat is voor een ander waar, maar voor u niet, want alles is op gelijke wijze kleiner geworden en trager.

Stel dat er een tijdsvertraging optreedt van 10.000 (dus wat één seconde is zijn dan 10.000 seconden, rekent u eens uit hoeveel uren dat zijn), dan lijkt het als je het bekijkt vanuit het oude standpunt, of zelfs de meest trage film nog in vertraagde snelheid zou kunnen worden overtroffen. Als je mensen ziet zitten, dan zie je een stelletje standbeelden, die zo nu en dan eens even wat uitzetten en inkrimpen. En als je heel goed kijkt, zeg je: He, ze ademen. Maar iedereen ademt in datzelfde tempo. Voor uw besef is er niets veranderd. Uw klok is ook vertraagd; die loopt ook anders. Voor u blijft een uur een uur. Daarom zijn dergelijke breuklijnen in feite niet belangrijk zolang ze niet een periode, van tijdloosheid inhouden; dus een brede breuklijn. Dan ontstaan er zeer grote veranderingen. Voor de rest blijft het allemaal gelijk. Alleen van buitenaf gezien kan de zaak veranderen, Want als een planeet door zo'n vertraging heen is en langzaam begint te versnellen, dan duurt het even voordat alles weer in zijn oude banen ronddraait en alle mensen weer in hetzelfde tempo aan de gang zijn.

Zou er nu iemand, die tot de normale tijdsequentie behoort tijdens die ontwikkelingen komen, dan zou hij zeggen: moet je dat nu eens zien, dat noemt zich mensen (een illustratief effect dat niet zo gemakkelijk in woorden is om te zetten). Ik probeer duidelijk te maken: vanuit het standpunt van een ander zult u dan traag en langzaam zijn en gelijktijdig groeien en weer versnellen. Het kan dus relatief voor u weinig uitmaken, maar het kan uw relatie met de rest van het Al bepalen.

Nu is er nog iets bij. Indien iemand van een afstand zou waarnemen, dan is het heel goed mogelijk dat hij uw feitelijke situatie ziet vanuit zijn tijd. Daardoor ontstaat er een enorme verwarring, want uw tempo zou heel erg traag kunnen zijn. Zouden die mensen hetgeen u zegt op een band opnemen, dan denken ze misschien dat ze een kosmische boodschap hebben ontvangen. En bij het weergeven - sneller en steeds sneller komt er eindelijk uit b.v.: Persil heeft twee witmakers.

Omgekeerd zou het natuurlijk ook kunnen zijn, dat ze bij het geluid van een te vlug afgedraaide band denken: dat is iemand, die les in kosmologie geeft. Maar dan horen ze bij de juiste snelheid zeggen: de minister deelt mede dat dit berust op een vergissing. Dit zijn wat komische voorbeelden.

In de kosmos zijn signalen, die veel trager zijn en voor u dus niet kunnen worden geregistreerd als deel van een spraakuitzending. Daar is teveel tijd tussen. Maar als er een verschil in tijdseffect is in dit deel en in dat deel van het Al, kan het wel degelijk gewoon gesproken woord zijn.

U hoort ruis; een heel snelle fluctuatie. Als u die voldoende zoudt vertragen, dan zou misschien blijken dat daarin ook signalen zitten. Het zou dus voor de radio-astronomie wel eens de moeite waard zijn om de verschillende banden, die ze van ruis maken, nu eens 1000

keer sneller of 1000 keer trager af te spelen en eens te kijken wat daar uit komt. Wellicht komen ze dan voor verrassingen te staan.

Dit betekent dus dat in het Al:

1. geen homogene tijd bestaat;
2. tijdswaarde wordt bepaald door organisme; dat dus van wereld tot wereld de tijdswaarde zal verschillen, maar dat tempo vergelijkbaar is van de ene wereld t.a.v. de andere, ongeacht de verschillende waarderings.

Waar echter een breuklijn in de tijd ontstaat van smalle afmeting (dus van geringe betekenis) of aangrenzende velden van dichte tijdsintensiteit en geringe tijdsintensiteit, daar kunnen verschillen ontstaan, die moeilijk meer begrepen kunnen worden, omdat het leeftempo voor de individuen aan beide kanten van de lijn wel gelijk is vanuit hun eigen standpunt, maar beschouwd van de een naar de ander enorme verschillen vertoont.

Daarmee heb ik het een en ander gezegd over breuklijnen in de tijd. Ik hoop dat u er wat wijzer van bent geworden. Ik weet, dat het een ingewikkelde materie is. Ik ben mij er zeer goed van bewust, dat hetgeen ik zeg over velden, beweging in ruimte etc. theorie is en dat een groot gedeelte hiervan wetenschappelijk moeilijk aannemelijk te maken is op dit ogenblik.

Indien men echter uitgaat van het feit, dat snelheid tijd kan bepalen in de ruimte, dan is het ook redelijk aan te nemen, dat er iets is waardoor deze verandering van tijdswaardering bestaat. En dan zou men op grond van verschillende stellingen (o.m. van Einstein en van verschillende anderen) kunnen komen tot de grondthese, dat er een soort tijdselement moet zijn, dat door versnelling en vertraging kan worden beïnvloed in de ruimte. Is dit het geval dan is de stelling van een tijdsveld zeker niet zo dwaas. En dit eenmaal geponeerd hebbend, is het ook duidelijk, dat b.v. sterrennevels (wervelend of draaiend) eveneens een dergelijk tijdsveld moeten bezitten. Dan moet daarin dus een tijdselement ontstaan, dat voor allen gelijk is. Binnen dit tijdselement zullen dan weer verschuivingen plaatsvinden, gebaseerd op de verschillende snelheden van b.v. sterren.

Het geheel is niet onlogisch. Als ik het u voorleg vanuit mijn standpunt, is het voor mij waarheid. Wat ik u vertel over het bestaan van tijdloze elementen binnen deze ruimte en deze bovendien nog toeschrijf aan buiten deze ruimte bestaande toestanden, is van uw standpunt een veronderstelling. Maar wij, in de geest, weten dat tijdloosheid in delen van het Al voorkomt. Wij hebben geconstateerd, dat er verschillende eigenaardige veranderingen ontstaan, wanneer materie door een dergelijke, ruimtelijke toestand reist en weer in het normale tijdsveld komt. Voor ons is dit alles redelijk en aanvaardbaar. Voor u is het dat niet; het is een these.

Maar deze theorie kunt u misschien toch gebruiken om uw eigen voorstelling van het Al wat aan te vullen, al is alleen maar een vergroting van uw begrip omtrent de ontelbare mogelijkheden, die het geheimzinnige heelal buiten u bergt.

LEVENSBOM

Wortels geslagen in de materie, oprijzend in een leven van dromen, vertakt zich de mens in een goddelijke werkelijkheid; komt daarin tot bloei en kan daarin vrucht dragen. Maar mens kan men niet zijn, indien men niet gelijktijdig de materie en een goddelijke waarheid zoekt te benaderen. Een boom zonder wortels kan omhoog torenen, maar hij valt op het ogenblik, dat iets in zijn dromen hem beroert. Een mens, die in de aarde wortelt en niet omhoog rijst, hij zal nooit de vrijheid kennen van lucht en zon, de vlucht van de vogels genieten, tot ze voor een ogenblik schuilen in zijn gebladerte.

Rond ons zijn eeuwige gedachten en als vogels gaan zij. Als we deze voor een ogenblik huisvesting mogen verlenen in ons wezen, in ons besef, zo zijn we dicht bij het Goddelijke en

leven we een ogenblik een werkelijkheid, die ver boven de menselijke ligt. Maar laten we niet vergeten, dat we de sappen, waaruit dit leven en beleven mogelijk is, zullen moeten oppompen uit de wereld, waarin we leven. Wij kunnen niet omhoog gaan naar een nieuw bestaan, zonder eerst in dit bestaan onze krachten te vinden. Het bewustzijn in een eeuwige wereld kan slechts bereikt worden dank zij de ervaringen, die uit het stoffelijk bestaan voortkomen.

Werkelijk, de levensboom zijn wil zeggen: leven in de diepste materie en de hoogste geest gelijktijdig.

Werkelijk deel zijn van de eeuwigheid wil zeggen: geen deel van het zijnde ooit afwijzen, maar alles erkennende het samenvoegen in één verbinding- tussen de oneindigheid, waarin geen beweging en geen besef meer mogelijk schijnt en de voortdurende vloed van gebeurtenissen, waarin ervaringen en belevingen stuwung betekenen naar het Hogere.

Wie als een boomstam omhoog wil rijzen naar de Eeuwige, zorg ervoor dat zijn wortels diepgeslagen zijn in de werkelijkheid, de aarde der materie. Wie fors en sterk wil zijn, overwinnende alle vlagen van onbesef, misbegrepen dromen, teleurstellingen en onvervulde verwachtingen, hij wordele sterk in de feiten der materie. Want eerst dan kun je de sfeer van dromen ontvliesen. Eerst dan kun Je uitrijzen boven de speculaties van eigen denken en de weerkaatsing van verwachtingen tot een werkelijkheid, waarin God spreekt en de misschien nog niet geheel besepte oneindigheid voortdurend zich weer kenbaar maakt.

LES 7 - HARMONISCHE VERSCHIJNSELEN

Er bestaan uit de aard der zaak heel veel verschillende vormen van harmonie in het heelal. Een deel daarvan hebben wij reeds besproken. Nu hebben we ook de harmonie tussen mens en geest of tussen bepaalde sferen. Ik zou daarop vanavond wat nader willen ingaan.

De geest kan worden omschreven als een veld van energie, dat kan denken. Dit denken maakt het mogelijk zich een wereld voor te stellen. De voorstelling van die wereld wordt in het "ik" geboren. De projectie van die voorstelling naar buiten toe wekt associaties op. Associatieve reacties betekenen eigenlijk dus niets anders dan dat je bij een ander diens eigen denkbeelden en gedachten wakker roept. Dit zult u zich voor ogen moeten houden, als wij het hebben over de harmonieën, die mogelijk zijn met de geest. Want er zijn een aantal groundbegrippen, die de meeste mensen gemeen hebben. Het zal duidelijk zijn, dat ook een geest, die in een menselijke vorm heeft geleefd, bepaalde emoties en denkwijzen kent en van daaruit kan reageren.

Het is echter niet voldoende, dat wij alleen maar bepaalde grondwaarden gemeen hebben, want die worden op aarde overspoeld door de gewone dingen van alle dag.

Elke dag wordt u van alle kanten beïnvloed. De invloeden van uw eigen wereld zijn vaak zeer sterk. Stel nu eens, dat u door die invloeden innerlijk een bepaalde situatie bereikt. Dat is een kwestie van emotie en van daaraan verbonden ideeën. Op het ogenblik, dat die twee-eenheid (emotie en idee) bestaat, projecteert u een deel van die gedachten. Dat kunt u haast niet voorkomen. Dan zal elke sfeer - onverschillig welke - waarin die emotie en die gedachte op ongeveer gelijke wijze aanwezig is, kunnen reageren. Men zou kunnen zeggen. Hier is inderdaad een harmonie, die tussen een mens en een sfeer bestaat. Maar daarmee zijn we er niet, want wat gebeurt er?

De sfeer ontvangt de impulsen niet precies zoals u ze uitzendt. Het zijn prikkels, die van buitenaf komen. Het zijn a.h.w. geluiden waarbij je beelden moet maken, of beelden waarbij je het geluid zelf moet aanvullen. (Dit natuurlijk alleen vergelijkenderwijs gezegd.) Daardoor zal die geest of die sfeer reageren volgens de, waarderungen, welke er in die sfeer bestaan.

Dat is heel wat belangrijker dan u misschien denkt, omdat in eer, sfeer de geesten langzaam maar zeker door onderlinge vergelijking zijn gekomen tot een soort grootste gemene deler van hun verschillende ervaringen en deze hanteren als een werkelijkheid. De grootste gemene deler van hun ervaringen is echter helemaal niet iets wat lijkt op wat er op aarde bestaat. Integendeel. Het is vaak een samenvoegen van geïdealiseerde vormen en herinneringen. Het is een weglaten van veel elementen. Het is een verwaarlozen van bepaalde voor de mens vaak heel belangrijke dingen. Kortom, het is een beeld dat niet strookt met het beeld van uw wereld.

Nu komt uw gedachte in die wereld terecht en wat is het resultaat? Die wereld reageert daarop. Maar ze reageert niet volgens het beeld dat bij u bestaat, maar volgens het beeld dat door de ontvangen gedachte in die sfeer is gecreëerd. En dat is dan een beeld dat zeer sterk vertekend is. Het is dus heel goed mogelijk, dat u in harmonie bent met een bepaalde geest of sfeer en dat er toch ergens een grote hiaat is. U zoudt kunnen zeggen: een begrips- of een ervaringshiaat. Het resultaat is, dat de conclusies welke in die sfeer worden getrokken lang niet altijd stroken met de feitelijke toestand op aarde.

Voor de meeste mensen is dat een beetje onaangenaam om te horen. Dat kan ik ook best begrijpen. Men geeft er nu eenmaal de voorkeur aan dat de geest in de sferen precies weet wat er op aarde gebeurt.

Dat die geest precies zo weet te schatten en waarderen als dat op aarde gebeurt. Maar dat is niet zo. Een harmonie behoeft zelfs niet te bestaan met alleen een hogere wereld; ze kan evengoed met een lagere wereld plaatsvinden. Want hoger of lager is een differentiatie, die wij

hier op aarde gebruiken om de verschillende groepen aan te geven volgens onze waardering. Zodra wij in de geest zijn, bestaat er geen hoger of lager. Er bestaat alleen een wereld, die we kunnen concipiëren en een wereld, die we niet kunnen concipiëren. Overal waar een concept van die wereld mogelijk is, is dat voor ons een gewone wereld.

Je kunt dan wel zeggen "lagere wereld", omdat je er actief in bent en een wat "hogere wereld", omdat je er iets in leert. Maar dat is eigenlijk geen werkelijk onderscheid. Die werelden zijn in waarde precies gelijk, voor jou. Daarom kan een mens evengoed de meest negatieve wereld aanspreken; een wereld, waarin b.v. de angst de grootste gemeenschappelijke factor is van de aanwezigen.

Een mens, die daarmee harmonisch is, zal die angst ervaren; en die angst zal op de een of andere manier die mens gaan domineren. Een ander is misschien bang voor bepaalde verschijnselen. Treft hij een wereld, waarin die verschijnselen enorm gevreesd worden - en doordat ze zo gevreesd worden zo vaak in verschijning treden - dan ontstaat er een soort pessimisme, een feed-back vanuit de geest, waaruit hij niet zonder meer kan ontkomen.

Ik ben hiermee begonnen om duidelijk te maken dat een harmonie met de sferen lang niet altijd betekent, dat nu ook alles - menselijk gezien - volkomen in orde is.

Er zijn enorm veel sferen. Theoretisch kun je zeggen: het aantal is oneindig. Elk van die sferen heeft harmonische mogelijkheden. Maar het is ook mogelijk, dat u met verscheidene sferen gelijktijdig harmonisch bent. Dan ontstaat er een zeer interessante relatie. Datgene wat in wereld A bij u angst opwekt, wekt in wereld B bij u vreugde op. Angst en vreugde scheppen bij u dan een gevoel van verwachting. Dat komt dan meestal niet uit, maar u heeft het gevoel: er moet vandaag wat gebeuren. Op die manier kan het werken.

Zijn er twee werelden, dan is het eenvoudig. Maar het kan zijn, dat u zodanige basiswaarden van bestaan heeft dat bijna iedereen, die als mens heeft geleefd, daarop kan reageren. Laten we zeggen, dat u vanuit duizend verschillende gedachtenwereldjes een projectie terugkrijgt. Dan heffen die elkaar op. En hiermee komen we aan een paar grondstellingen

1. Een harmonie met een sfeer betekent slechts een wisselwerking tussen u en die sfeer, waardoor echter niet het verschil in waarde en daarmee ook de uitwerking van dit contact met de sferen zonder meer kan worden bepaald.
2. Naarmate u met meer sferen in harmonie bent, zal de beïnvloeding geringer worden.
3. Elk contact, dat wij met de sferen hebben, kan voor ons een actief en reëel contact worden op het ogenblik, dat een gelijke waardering tussen sfeer en wereld voor ons mogelijk is. Dat laatste klinkt heel vreemd, want dan zeggen de mensen: harmonie der sferen. Wij willen daarin opgenomen zijn.

Wij hebben echter een waardering nodig. In alle associatief denken wordt de waarde van de associatie bepaald door de eigen waardering voor het geassocieerde. Het is duidelijk, dat een mens altijd wel ergens in harmonie is met een bepaalde wereld of een bepaalde sfeer. En het zal u ook duidelijk zijn, dat naarmate een mens meer in contact is met het totaal van de menselijke sferen hij als mens minder wordt beïnvloed. Maar hij heeft wel de kans om, medewerking te verkrijgen uit alle sferen. Daarmee kom ik tot een stelling, die voor sommige mensen misschien wat dubieus is. Daarom moet u er maar eens goed over nadenken.

Op het ogenblik, dat ik met alle sferen of met zeer vele sferen een gelijkwaardige harmonie in mi kan bereiken, zal de kracht en de medewerking van het totaal van die sferen voor mij bereikbaar zijn, zonder dat ik hierdoor word beïnvloed. Wanneer mijn harmonie een groot aantal of alle sferen omvat, dan bezit ik een groot richtend vermogen voor de werking van die sferen op aarde en kan ik een groot aantal van die z.g. occulte, paranormale of wonderdadige fenomenen regeren en beheersen, zonder dat ik in mijn oordeel word vervreemd van mijn wereld.

Een figuur, die u hier ongetwijfeld kunt bijhalen, is Jezus. Jezus van Nazareth is tegenwoordig een figuur, die erg in de belangstelling staat en die een twistpunt begint te worden. Maar één ding is zeker, Als Jezus wonderen doet, dan doet hij dit omdat hij zegt één te zijn met de

Vader. Maar de Vader omvat het geheel van de schepping. Het is een harmonie met een totaliteit. De beheersing is mogelijk zolang Jezus degene is, die bepaalt wat er gebeurt en ook de conditie vaststelt waaronder dat gebeurt. Er zijn daarvoor heel wat voorbeelden te vinden in de verschillende Evangeliën. Eén daarvan is b.v. een melaatse. Melaatsen komen Jezus tegen. Jezus zegt. "Gaaf naar de tempel en toont u. Gij zijt gereinigd." Een heel eenvoudige uitspraak. Maar er zijn noodzaken.

In de eerste plaats: de melaatsen moeten in harmonie zijn; zij moeten aanvaardend zijn t.a.v. Jezus. In de tweede plaats: Jezus moet de kracht of de macht weten te vinden uit de totaliteit om deze ziekte ongedaan te maken. En dat is heel wat.

De situatie wordt echter nog wonderbaarlijker, indien wij ons realiseren dat Jezus zeer veel verschillende dingen doet. Dat hij water in wijn verandert, is heel sympathiek (ik denk dat menig bottelier nog steeds probeert hetzelfde te doen), maar dat is iets, dat ook een goocheltrucje kan zijn. Daar zijn mogelijkheden voor. De wonderbare vermenigvuldiging van vis en brood. Ook daarvoor is een verklaring te vinden. Maar er zijn geen verklaringen te vinden voor Jezus' zien van mogelijkheden, voor het opwekken uit de dood van een paar mensen. U kunt zeggen dat het allemaal sprookjes zijn, maar als u aanneemt dat het merendeel van die verhalen toch wel ergens een basis in de waarheid heeft, dan moet u toegeven: hier zijn heel veel verschillende feiten naar voren gekomen; en die feiten zijn alle wel onverklaarbaar, maar ze kunnen niet op precies dezelfde basis berusten. Dan is de enige conclusie die ons overblijft, dat Jezus in staat was met het geheel harmonisch te zijn, maar dat hij een selectieve harmonie kon beheersen. En als u zegt, dat dit onzin is, dan moet u zich dit maar eens voorstellen:

Er is een God. Die God maakt melaatsheid mogelijk. Jezus geneest bepaalde melaatsen, ofschoon misschien elke melaatse wel graag genezen zou zijn en er waarschijnlijk God ook om gebeden heeft, als hij gelovig is. Daaruit blijkt, dat de selectie van Jezus uitgaat. Het kan de kracht Gods zijn; het is Jezus die het doet. En hier kan ik mijn parallel vinden.

Wij kunnen uit de vele sferen, waarmee wij harmonisch kunnen zijn, er soms enkele vinden die het ons mogelijk maken iets te beseffen of iets tot stand te brengen. Maar zolang die sferen groot genoeg in aantal zijn, zijn wij een brandpunt geworden waarin ze samenkomen. In ons versmelten Ze, de tegenstellingen heffen elkaar zonder meer op, wat er overblijft is een kracht, die het ego kan richten. Dat is een zeer interessant punt, omdat een harmonie met de sferen en met de werelden natuurlijk moet en zal berusten op een gemeenschappelijke mogelijkheid tot besef, tot associëren. Was dit alles, dan zou ik dit onderwerp waarschijnlijk niet eens hebben aangesneden. Maar er is meer.

Stel u eens voor, dat n.l. die sferen en werelden zich bewegen. Zij doen dit echter op verschillende manieren en vooral in verschillend tempo. Zij bewegen zich dus vanuit menselijk standpunt met verschillende snelheden en gedragen zich ongeveer als de sterren aan de hemel.

U zoudt kunnen zeggen: die beweging moet ook iets doen. Wanneer ik die bewegingen ken (ik weet dus de ontwikkelingswaarde van een bepaalde wereld, stel dat een mens dat zou kunnen weten), dan kan ik vooruit grijpen naar de ontwikkeling. Als ik verder moet zijn dan de mogelijkheden van vandaag, dan grijp ik naar een wereld die reeds verder is. Zij vult dan a.h.w. mijn onvermogen aan door mijn denkbeelden, mijn gedachten, mijn mogelijke associaties voor mij te hergroeperen. Op dezelfde wijze kan ik teruggrijpen naar een verleden. Er is dus de mogelijkheid om via die harmonie met de sferen de tijd te variëren, het besef te variëren en daardoor ook weer een groter inzicht te krijgen in de eigen wereld. Dat inzicht zou men met astrologische termen duidelijk moeten maken. Want wat is het geval.

Wij kennen de Dierenriem. Aan de mensen geboren onder de tekens van de Dierenriem kennen wij bepaalde eigenschappen toe. Maar dat betekent ook, dat elk van hen een afzonderlijke afstemming heeft, een afzonderlijke harmonische mogelijkheid. Daarvoor kan ik u een aardige regel geven:

De harmonische grondmogelijkheid wordt bepaald door het eigen teken, maar de secundaire of de naar buiten toe optredende contact-mogelijkheden worden bepaald door de ascendant.

De situatie is nu ongeveer als volgt: in de astrologie kennen wij tekens, die bij elkaar passen en tekens, die niet bij elkaar passen. Dat klinkt heel mooi en het zou theoretisch mogelijk zijn te zeggen: je moet het meest harmonische koppel samenbrengen" de mensen wier horoscopen precies kloppen. De Chinezen hebben dat gedaan, de Indiërs en Tibetanen deden dat ook. Dan brengen wij hen samen op een dag, die bovendien voor beiden even gunstig is. Uit die verbinding moet dan steeds een harmonisch mens voortkomen. Theoretisch. Praktisch moeilijker. Want de mens is, zelfs indien hij zijn horoscoop heeft uitgewerkt, niet te bepalen alleen op grond van die horoscopische, basis alleen. Een mens heeft een ontwikkeling. Hij heeft een eigen manier van denken, een eigen milieu, een eigen achtergrond. Hij is dus een persoonlijkheid, die ondanks alles van het eigen type afwijkt. Hij wordt niet aangetrokken door b.v. de perfecte partner. Hij wordt aangetrokken tot iets, wat beantwoordt aan zijn denken en zijn idealen. Ook hier speelt de associatie een grote rol.

Wij zien dat in de maatschappij bepaalde uiterlijkheden worden bepaald door de waarde, die ze uitdrukken. Als ik u vertel dat dikke dames op de Fiji-eilanden heel erg populair zijn, soms zelfs worden gemest om, toch vooral mooi lekker blubberig dik te zijn, dan zegt u. Hoe komen ze daartoe? Heel eenvoudig; niet omdat ze zich daar aangetrokken voelen tot die dikke dames, maar omdat dit betekent dat degene die het hoofd van de familie is, in staat is hen meer dan voldoende te voeden. Het is dus een kwestie van status en rijkdom. Maar daardoor is het op den duur ook een symbool van schoonheid geworden.

Op dezelfde manier gaat u ook in uw maatschappij krachtens uw geloof, familie en opvoeding, krachtens allerhande dingen die u niet eens allemaal kunt opsommen, iets waarderen. Uw waardering is niet gebaseerd op de grondharmonieën, integendeel. Ze is juist gebaseerd op associaties die u bezit. Daarom is die mooie theorie van alles precies bepalen volgens een harmonie, die wij uit de sterren kunnen aflezen, een beetje onzin. Het lukt niet. Als u de mensen het beste voorzet, zullen ze altijd kijken of er iets is wat zij niet mogen hebben, want dat willen ze dan. Zo zou men dus de regels van die harmonie niet mogen stellen op grond van de basiswaarden, maar op grond van associatieve mogelijkheden, associatieve verbindingen.

Dan zijn er weer enkele regels:

- a. De mens heeft het sterkste contact met de dingen, die hij zozeer bewondert, dat hij daarin zichzelf zoekt terug te vinden.
- b. De mens zal het sterkst gebonden zijn aan die waarden, welke hem een verhoging van waarde geven in eigen ogen.
- c. Een mens zal het sterkst getrokken worden door die waarden, die het sterkst afwijken van hetgeen hij kent. Dat zijn drie eenvoudige regels, die overal gelden.

Of u nu woont in Kabouterstad, in Oranje-Vrijstaat, in de Staat der Nederlanden of ergens anders op de wereld, die drie regels zijn overal van kracht.

En dan stellen wij:

Harmonieën zullen moeten worden bepaald door associatieve mogelijkheden. Dan zullen wij de bij ons opgewekte associaties moeten beschouwen als een afzonderlijk beeld, dat in ons is ontstaan, waardoor wij eveneens met sferen en werelden in contact en in harmonie komen en daaruit krachten kunnen putten. Het is niet zeker, dat onze associaties overeenstemmen met de eigen reacties en denkbeelden van de mensen, met wie we in contact zijn.

Als u wilt spreken over een magische werking, dan zoudt u moeten zeggen: de magie is helemaal niet gelegen in allerlei formules, ook niet in wat anderen zijn of betekenen; het gaat erom wat er in u ontstaat en welke harmonie daardoor voor u mogelijk wordt.

Nu zal dat zeker niet alleen het geval zijn bij mens tegenover mens. Wij kennen het verschijnsel van de melodische harmonieën, klankharmonieën en dergelijke. Als u een melodie vindt, die voor u een bepaalde betekenis heeft, dan heeft u daarmee de sleutel gevonden tot een bepaalde reactie in uzelf en dus een harmonie tot een bepaalde sfeer.

Stel, dat u tien verschillende deuntjes kent en erg mooi vindt. Maar het één is voor u droevig en treurig, het ander is bespiegeland, het derde is uitbundig, vrolijk enz., dan zult u door

eenvoudig die harmonieën te spelen en er voor een ogenblik in op te gaan een harmonie tot stand brengen met een wereld, waarin de emotie, die u ondergaat, de sterkste associaties wakker roept. Daaruit volgt, dat vanuit die wereld dan de opgewekte impulsen terugkomen en u in uw gedachten een soortgelijk beeld geven dat is voortgekomen uit uw gedachten, gegroepeerd volgens de harmonische en associatieve waarden van die sfeer.

Ik kan melodieën en andere dingen gebruiken om harmonie te schepoen. In de harmonie blijft de associatie wel bepalend, maar kan dus creëren. Ik kan bewust harmonieën zoeken. Ik behoef geen harmonie te zoeken met een bepaalde sfeer. Het contact met de sfeer is automatisch op het ogenblik, dat ik in mij de inhoud draag, waarop die sfeer reageert. Dit lijkt natuurlijk weer een enorme veralgemening van regels, maar ik heb daar mijn redenen voor.

Als wij de kosmos als geheel bekijken, dan kunnen we zeggen: het is eigenlijk één grondwaarde, die gebroken wordt als het licht door een prisma en een regenboogeffect geeft. De ontleding vindt plaats in werelden, in sferen, maar ook in geestelijke gesteldheden. Wanneer wij zelf een bepaalde kleur vertonen, omdat wij deel zijn van de Oerkracht, brengen wij deze waarde over in elke wereld, waarin die kleur bestaat en domineert. Wij behoeven dat niet te doen; dat gebeurt doordat wij zijn. Het resultaat is, dat de selectie a.h.w. voor ons gebeurt. Het resultaat is ook, dat wij niet een wereld kunnen uitschakelen, als de waarde die in ons leeft in die wereld aanwezig is.

En dan trek ik maar weer enkele conclusies:

1. Zolang ik in staat ben op een algemene basis van ervaring een harmonie te bereiken met verscheidene sferen, zal ik meester blijven van de in mij ontstane associaties. Op het ogenblik, dat ik niet in staat ben deze associaties te zien als door mij te beheersen ofwel mij te zeer verbind met een enkele wereld of sfeer, word ik van daaruit gedomineerd. Ik ben geen meester meer van mijn reacties en handelingen.
2. Daar harmonie een zekere vorm van samenwerking inhoudt - zeker als het gaat tussen de sferen onderling en werelden en sferen - kunnen wij concluderen dat elke samenwerking kosmisch gezien betekenisvol is. Dat elke samenwerking bijdraagt zowel tot een bewustwording in die sferen als tot een beleving en tenslotte tot de bewustwording van de mens. Als wij dus selecteren of kiezen, doen wij dit niet, omdat dit waardevolle elementen zijn, maar wij doen het wel omdat deze elementen voor ons op dit moment belangrijk zijn.

Dan heb zo even al iets gezegd over het verschil in tempo en tijd. Er zijn sferen, die een tijd hebben, die veel sneller gaat dan die van de mensen. Een reactie uit een dergelijke sfeer komt dus volgens menselijk besef bliksemsnel. Maar een sfeer, die in tijdsbeleving trager is dan die van de mensheid, zal ook veel trager reageren. Daarom stellen wij:

Als wij met de z.g. vitale of snelle sferen in contact komen, zal een bijna onmiddellijke reactie volgen op elke uitgezonden gedachte, op elke ontstane harmonie. Indien wij echter te maken hebben met z.g. vertraagde of minder vitale werelden (daaronder kunt u zelfs Zomerland praktisch helemaal rekenen; het zijn dus geen duistere werelden), dan zullen wij rekening moeten houden met een vertraging in de naar ons toekomende krachten en associaties, die gelijk is aan het verschil in tempo tussen onze wereld en die andere wereld. Voor dit laatste heb ik weer enkele punten, die misschien interessant zijn.

Als ik ontdek, dat ik bij een bepaalde toestand van innerlijk leven, van denken, van gevoel een reactie krijg, die echter pas één of twee maanden later komt, dan moet ik aannemen, dat dit was gebaseerd op een harmonie. Dientengevolge zal elke andere instelling en reactie, die op dezelfde basis plaatsvindt een zelfde vertragingfactor in beantwoording en verschijnsel ten gevolge hebben. Als wij een wereld hebben, die bliksemsnel reageert, zullen mensen niet in staat zijn de reacties te verwerken, omdat deze zich a.h.w. verwarren met de afloop van de eigen uitgezonden gedachten. Er ontstaat een signaal-verwarring en de mens krijgt associaties, die hij niet meer kan thuisbrengen. Hij zal dan wel krachten ontvangen, maar weet over het algemeen niet hoe die te richten. Daarom zal de mens, indien het gaat om een hier op aarde merkbare harmonie met op aarde kenbare resultaten daarvan, niet teveel moeten samenwerken met wat men wel noemt de hoogste, de snelste of de meest vitale werelden.

Nu hebben we over enkele harmonieën in de kosmos nog iets te vertellen. Eén ervan is misschien de meest verwarrende voor de mens. U kent misschien de stelling van de werelden van mogelijkheden. Dat wil zeggen: alles, wat mogelijk is, bestaat ergens. Daarin bestaan wij ook, maar wij beleven alleen de mogelijkheid, die wij gekozen hebben. Dat is dan kort weergegeven. Er is een zeer uitvoerig betoog nodig om dat allemaal aannemelijk te maken.

Nemen wij voor een ogenblik aan, dat die stelling juist is en dat u haar kent, dan volgt hieruit dat ik vele werelden heb, waarmee ik in zekere mate harmonisch ben. Je kunt dus in de ene wereld getrouwd zijn en in de andere vrijgezel. In de ene wereld rijk, in de andere arm. In de ene wereld wijs, in de andere dwaas. Daar deze mogelijkhedenwerelden in de kosmos reëel zijn, zou ik deze a.h.w. kunnen bezielen, indien ik maar een voldoende harmonie heb met de sferen of net de totaliteit. Daaruit volgt, dat elke droom, die gebaseerd is op de nu bestaande mogelijkheden, is waar te maken. Maar ze is alleen dan waar te maken, indien ik die mogelijkheid als een waarheid - sommigen zeggen ook een tweede werkelijkheid - kan behandelen en van daaruit ga reageren. De conclusie, die hier is te trekken, is ook weer betrekkelijk eenvoudig, als men het voorgaande accepteert:

Elke voor mij kenbare keuzemogelijkheid kan ik beschouwen als basis van alle verdere gebeurtenissen, mits ik bereid ben het geheel van de voor mij mogelijke harmonieën en de daarmee eventueel gepaard gaande krachten in dit beeld te verwezenlijken en mij dus niet of zo weinig mogelijk te bemoeien met de bestaande omstandigheden - dit zolang de harmonie bestaat en dus mijn bestreving op geestelijk of op occult vlak plaatsvindt. Hierbij is de kosmos ook weer bereid om ons elke mogelijkheid te geven. Er is een beeld voor te vinden.

U kunt zich misschien voorstellen dat u 20 foto's in handen heeft. 20 foto's van ongeveer hetzelfde moment. Zoiets als bij een filmopname. Een groot aantal daarvan is wazig. Eén is de scherpste. Enkele andere zijn herkenbaar, ofschoon wat vervormd, wat wazig. Andere zijn totaal uit focus, daar zie je alleen maar een nevel. Je weet dus niet wat er is. Dan kunt u zeggen: elk beeld, dat ik nog kan herkennen, kan ik door mijn reactie en willen de diepte en de helderheid geven van het scherpste beeld, mits ik bereid ben daarbij gelijktijdig te aanvaarden dat het nu scherpste beeld onzuiver wordt, verzwakt. Op die manier kun je uit de kosmos, uit de mogelijkheden, onnoemelijk veel kiezen. Maar het is altijd in verband met het heden en in verband met de harmonische mogelijkheden, die je in het geheel, in de kosmos vindt.

Hier heb ik reeds genoeg gezegd. U heeft nu voldoende om over na te denken. Wanneer u zelf met deze dingen wilt experimenteren, moet u uitgaan van het standpunt dat u geen zekerheden nodig heeft. Dat is voor een mens iets krankzinnigs: geen zekerheid. Het is experimenteel, als ik mij iets kan voorstellen dat gebaseerd is op datgene, wat ik nu als werkelijkheid erken, dan zal ik alleen door de wil om het waar te maken de situatie zo veranderen, dat het waar kan worden. Maar ben ik niet bereid daarvoor deze werkelijkheid, die ik nu heb, op te geven, dan kom ik tussen twee stoelen te zitten en ontstaat er een werkelijkheid, die ik niet heb kunnen definiëren (zo'n vage foto dus) en die gaat dan mijn feitelijke wereld worden.

Harmonieën met sterren, met planeten, harmonieën met de zingende sferen, met licht en met alle kleuren zijn een uitbeelding van harmonie, maar ze zijn niet de feitelijke weergave ervan. De feitelijke harmonie is niet afhankelijk van de aanduiding, die wij eraan geven. U kunt muziek wel klassiek noemen, maar als het nu eenmaal een dodecatonale cacafonie is, dan blijft het een stoorgeluid en is het geen muziek. Op dezelfde manier is het benoemen van een invloed en het omschrijven ervan niet belangrijk. Wij hebben als mens of als geest voortdurend een harmonie of wij willen of niet - met een aantal andere werelden of sferen alleen door ons leven, ons denken en ons voelen. Van daaruit komen impulsen op ons af, die niet in overeenstemming zijn met de waardering, van onze eigen wereld en ons eigen concept, maar die wel inwerken op dat concept. Zodra er een dergelijke reactie op ons denkbeeld komt, zal de energie of of de vitaliteit, welke in die andere sfeer aanwezig is, invloed kunnen uitoefenen op ons. Daar wij dit alles zoveel mogelijk moeten blijven beheersen, is het verstandig om daarbij niet te ver te grijpen.

Een kracht gebruiken om een wonder tot stand te doen brengen, is geen kwestie van het doen van een wonder, maar van het aanvaarden van de mogelijkheid van het wonder, zelfs op dit moment. Hoe groter onze aanvaarding is, hoe reëler de beantwoording.

Nu zou ik willen besluiten met een paar opmerkingen, die u misschien wat vreemd vindt.

Hoe blijmoediger u bent, hoe vreugdiger de associaties in de verschillende werelden en sferen zijn, hoe vreugdiger dus ook de krachten en reacties, die u terugkrijgt. Iemand, die mistroostig is, maakt zichzelf mistroostiger door zijn mistroostigheid. Er is een versterkingseffect gelegen in deze harmonie met de kosmos en met alle, sferen afzonderlijk, waaraan wij niet kunnen ontkomen. Maar één ding staat vast: elke impuls, die wij bewust geven, zal een versterking uit die sfeer en uit de kosmos met zich meebrengen.

Indien u voortdurend van het leven het slechtste verwacht, zult u het ongetwijfeld krijgen. U maakt het zelf waar. Indien u voortdurend blijmoedig bent, dan zult u weliswaar niet de beloning krijgen, die u menselijk gezien misschien verdient, maar u zult wel de veerkracht, de vitaliteit en de blijmoedigheid krijgen, waardoor het leven ondanks alles toch nog enorm veel biedt. En dat betekent dus, dat u door bewust uw gedrag en uw denken te wijzigen een gehele harmonie verandert en zo uzelf krachten en mogelijkheden verschaft, die volgens uw huidig denken en uw huidige toestand niet tot het onmiddellijk mogelijke behoren.

Wie mogelijkheden wil zoeken, zal daarvoor zelf het beginpunt moeten creëren. Is hij of zij niet bereid dit te doen, dan is er slechts een voortdurende versterking van de heersende tendensen.

NOOT:

Als ik zeg dat u een waarde terugkrijgt, die niet gelijk is aan het door u erkende, dan dient u zich te realiseren, dat b.v. in een wereld van de geest waar niet gegeten en gedronken wordt eten en drinken bijkomstigheden zijn. Er kan dus niet worden gereageerd op een rijk voorziene tafel, bij wijze van spreken; wel op de bevrediging, die daaruit voortkomt. Maar aangezien voor de geest de associatie van een dergelijke bevrediging en vreugde ongetwijfeld een contact is, een vorm van communicatie, een beleving, zal hetgeen u terug ontvangt niet meer te maken hebben met de rijk voorziene of misschien ook - negatief - de karig voorziene tafel, maar het zal te maken hebben met een contact met uw medemensen of soms zelfs met een gevoel, een beleving, waarbij andere werelden of sferen betrokken zijn.

Er is dus geen vergelijkbaarheid van waarde en waardering tussen uw wereld en de andere sferen. Er is een associatieve gelijkheid, waarbij de associatie, die de andere u terugzendt als kracht en als denkbeeld voor u in feite een variatie op of zelfs een zeer sterke modulatie van de oorspronkelijke impuls betekent.

VANDAAG

Inwerkingen van deze tijd. Vandaag is de wereld het brandpunt van een aantal verschillende invloeden. Wij noemen enkele daarvan de rode straal, andere noemen wij een wijziging van het Saturnus-Jupiter-effect. Zo kunnen wij verschillende aanduidingen geven voor hetgeen er vandaag gebeurt. Maar de praktijk van wat er vandaag gebeurt, wordt niet bepaald door deze invloeden van verre. Ze wordt bepaald door de menselijke reactie daarop.

Zo beschouwd moeten wij constateren, dat de onrust over de gehele wereld op het ogenblik klimmend is. Wij moeten constateren, dat er nog verscheidene moordaanslagen zowel in Azië als in Zuid-Amerika mogelijk zijn in de komende 10 tot 15 dagen. Wij moeten constateren, dat vulkanische werkingen, aardbevingen e.d. zullen blijven optreden in de komende 10 tot 15 dagen.

Als wij dus de toestand van vandaag nemen, dan hebben we daarmee iets gezegd omtrent de situatie, zoals zij zich zal ontwikkelen. Meestal zijn de mensen niet bezig met vandaag. De

man, die vandaag werkt, doet dit om aan het einde van de maand zijn huur te kunnen betalen of misschien de afbetaling te doen op die veel te luxueuze slee, waarin hij zich in zijn vrije dagen in verkeersopstoppen zit op te winden, zodat hij eigenlijk, aan het heden te weinig aandacht schenkt.

Indien wij n.l. de invloeden van buitenaf allemaal kunnen analyseren, krijgen wij natuurlijk een beeld van de ontwikkeling. Maar als wij weten wat er vandaag gebeurt, dan weten wij ook wat wij morgen kunnen verwachten. Wij behoeven ons niet bezig te houden met hetgeen wij morgen willen doen, als wij ons maar kunnen bezighouden met hetgeen vandaag onvermijdelijk is geworden. En daarmee heb ik, geloof ik, een wat opportunistische levensbeschouwing gepropageerd.

De mens houdt niet van opportunisme. Hij vindt dat je de mogelijkheden moet creëren; dat je tot in de verre toekomst rekenend alles precies moet overwegen. Hij doet dit ook getrouwelijk en daarom loopt er in wereld zoveel fout.

Opportunisme betekent gewoon: werken met de mogelijkheden, die je vandaag hebt. Niet met de mogelijkheden van morgen of van gisteren, maar eenvoudig met de mogelijkheden van vandaag. Als het vandaag mooi weer is en je hebt zin te gaan zonnebaden, doe het dan vandaag en zeg niet, "Ik zal morgen wat tijd vrij maken", want in uw klimaat kunt u dan ongetwijfeld achter de kachel met uw sloffen aan zitten rillen en u beklagen over het feit, dat u nooit de kans krijgt op een zonnebad. Dit is voor de gehele wereld van belang.

Er zijn veel dingen, die je alleen vandaag kunt doen. Morgen zijn ze onmogelijk geworden. Zodra je je bezighoudt met dromen over hetgeen morgen mogelijk zal worden, is de mogelijkheid van vandaag en de gelegenheid om, iets waar te maken alweer voorbijgegaan.

Wat moet men dan vandaag zijn en doen? In de eerste plaats: besef, dat het altijd vandaag is. U kunt niet anders leven dan in het heden. Het heden brengt denkbeelden en mogelijkheden. Leer snel reageren, want u heeft meestal niet veel tijd u te bedenken. Maak liever twintig verkeerde beslissingen om er dan ook nog eens twintig goede te treffen dan dat u weifelend tussen beide tenslotte komt met een plan, dat over 40 jaar is verouderd voor het tot uitvoering komt. U leeft vandaag.

Nu zou je dat bij veel mensen niet geloven, maar toch is het zo; ook zij leven vandaag. Dat wil zeggen, dat uw leven, maar ook uw geestelijke waarden en uw ervaringen vandaag worden bepaald en niet morgen. En dat impliceert ook dat een ieder, die op lange termijn zijn leven wil inrichten, alles doet behalve leven.

Wanneer de aarde morgen beeft (die kans is zeker niet uitgesloten), dan moeten wij ons morgen bezighouden met die beving. En overmorgen misschien met de resultaten ervan. En dan moeten wij dat zo snel mogelijk doen. Wij moeten ons daarbij niet afvragen, of er misschien nog een andere of betere manier zou zijn. Als er mensen worden gedood, kunnen wij dat betreuren, maar wij kunnen er niets aan doen. We zullen ons dus moeten realiseren waarom ze gedood zijn, en als wij dat vandaag weten, kunnen wij misschien morgen voorkomen, dat die noodzaak nog bestaat.

De hele wereld loopt voortdurend vast, omdat zij morgen geborgen wil zijn. Maar hoe kun je morgen geborgen zijn, als morgen nooit komt? U leeft altijd net tussen gisteren en morgen. Het is altijd vandaag.

Als ik op mijn eigen wijze mijn mening duidelijk mag maken, zou ik willen zeggen. Het is over het algemeen met uw reactie op de gebeurtenissen als met een verlovings. Hoe langer het duurt, voordat er werkelijk iets van komt, dus te minder er kans is dat er iets van komt. Het is met de reactie op de dingen altijd weer: wie het eerst komt, het eerst maalt. En omdat zo weinig mensen het eerst komen en zoveel mensen het eerst willen malen, zijn er zo velen op deze wereld malende geworden.

Elke keer moeten wij weer constateren, dat de mens zijn verwachtingen beschaamd ziet, omdat hij niet heeft gerekend met vandaag maar met morgen, omdat hij niet heeft gereageerd op dit ogenblik, maar op datgene waarvan hij heeft verondersteld dat het binnen enkele uren waar zal zijn.

Opportunisme is misschien een kwalijke zaak in de ogen van alle mensen, die hoge idealen koesteren. Maar in het koesteren van die hoge idealen ontnemen zij dan ook alle levenswarmte aan ieder ander.

Wij kunnen natuurlijk streven naar een marxistisch ideale wereld. Maar als wij daarnaar streven, dan is vandaag geen wereld meer om in te leven. Dan is het eigenlijk een soort dependance van de hel. En wie dat beseft en daarover hels wordt, moet niet de situatie aanvallen, maar hij moet begrijpen dat hij zich moet losmaken van de denkwijze.

Als u vandaag als een gelovig mens u bezighoudt met het lot van de christenheid over zoveel jaren, als u zich voortdurend bezighoudt met de vraag: wanneer eindelijk pastoor en kapelaan op de preekstoel hun verloofden den volke zullen tonen, dan houdt u zich bezig met iets, wat eigenlijk helemaal niet ter zake doet. Het is misschien beter te beseften, dat ook vandaag de geestelijkheid buiten preek en biechtstoel om waarschijnlijk de nodige mogelijkheden voor zichzelf weet te creëren, die met het begrip verloving misschien evenzeer gedekt zouden zijn of misschien zelfs verdergaande sociale termen vereisen. De praktijk is altijd dat wat nu bestaat de werkelijkheid is. Het debat over celibaat of niet zou eigenlijk moeten worden omgezet in: de realisatie van concubinaat of niet.

Als wij ons bezighouden met de noodzaak de kinderen op te voeden, dan kunnen wij beter zorgen dat zij vandaag iets leren en niet teveel ongelukken maken, dan dat wij hen nu later, loslopen, omdat wij al onze tijd nodig hebben om te zorgen voor de tijd dat ze op de universiteit zullen zijn. Waarschijnlijk zijn ze voor die tijd al bij de moderne stammen van "flower-people" e.d. beland.

Wie feiten wil, moet uitgaan van de feiten van vandaag. En zo u mij toestaat, zou ik graag enkele feiten van vandaag opsommen.

Wat is er vandaag (7 april 1970) gebeurd? Er is een belangrijke ontwikkeling in de machtsstrijd rond het Kremlin. Gevolgen hiervan zullen o.m. blijken in een hernieuwde reeks troepenbewegingen bij de Chinese grens, verder in het weer op de voorgrond treden van bepaalde politieke figuren, echter met kennelijk beperkte bevoegdheid. Omdat wij weten wat er vandaag gebeurt, weten wij dus ook dat wij ons daarover niet verder druk behoeven te maken. En dat Bresnjev verkouden is, is geen wonder; met zo'n naam nies je immers voortdurend!

Als wij ons verder realiseren hoe er in verschillende landen in Zuid-Amerika op dit moment een wederkerige neiging tot grotere hardheid is ontstaan en dat er vandaag plannen zijn gemaakt voor liefst nieuwe ontvoeringen, die binnen de komende drie weken zouden moeten worden uitgevoerd, dan kunnen wij wel rekenen op een verdere haastige uittocht van allerlei diplomaten. Zij immers vertegenwoordigen hun volk achter de linies, niet in de linies.

Als wij zien wat er in Nederland gebeurt, dan zullen wij de conclusie moeten trekken, dat binnenkort enkele fusies wederom, bekend zullen worden. De besprekingen daarover zijn vandaag reeds besloten. En wij zullen eveneens ontdekken, dat een bepaalde kapitaalsgroep grote moeilijkheden en minder subsidie krijgt, wat zel ook erg pijnlijk zullen vinden. Dat zijn de feiten van vandaag.

Maar de feiten van vandaag zijn ook, dat Mej. Jansen hoopt de wedloop te winnen tussen het mevrouwschap en het moederschap. Het betekent ook, dat die oude man, die nu eens niet aan sterven denkt, vandaag nog die ene gedachte zal neerschrijven in de late avonduren, die over enkele jaren vele mensenlevens zullen beïnvloeden. Vandaag gebeurt er van alles. En of die dingen morgen iets zullen betekenen, weten wij niet. Maar wij weten wel, dat er vandaag mogelijkheden zijn geweest, die niet vervuld worden, maar ook dat wij bepaalde mogelijkheden zelf voorbij hebben laten gaan.

Vandaag is het complex invloeden anders dan gisteren en anders dan morgen. Maar vandaag zijn het de invloeden, waaronder wij laboreren. Het zijn die invloeden, welke onze vitaliteit bepalen. Het zijn die invloeden, welke de snelheid van ons denken of de verstrooidheid (die natuurlijk alleen uit geleerdheid voortkomt) bij ons originieren. De reacties op vandaag zijn de enige werkelijkheid, die wij bezitten. Alles, wat er in de toekomst gaat gebeuren, ligt mede

vast in de gebeurtenissen van vandaag. Alles, wat gisteren is gebeurd, is samengevloeid in de toestand, waarmee u vandaag moet rekenen.

Ofschoon ik daarmee enigszins zondig tegen mijn eigen regels, zou ik u iets willen zeggen over morgen; dat wil zeggen: de komende paar dagen. Want voor mij is de tijd meer een eenheid dan voor u en daardoor beleef ik haar ook enigszins anders.

Houdt u er rekening mee, dat voor velen van u de noodzaak zal ontstaan in de komende paar dagen een beslissing te treffen. U zult uw houding zelf moeten bepalen. Doet u dat niet, dan zullen anderen die voor u bepalen en zult u waarschijnlijk later zeggen, dat het leven toch maar onrechtvaardig is. U zult in de komende paar dagen worden geconfronteerd met vele ongevallen, grotere en kleinere. Vooral bij de kleinere zullen velen van u waarschijnlijk zelf betrokken zijn.

Dat betekent, dat u er rekening mee moet houden, dat u wat sneller reageert dan normaal. Want als u het zo doet als altijd, komt u net te laat en dan heeft u de klap al te pakken.

Dat betekent, dat de invloeden, die er vandaag zijn, voor u morgen gaan betekenen dat vele mentale benaderingen anders moeten zijn. U heeft uw problemen op een bepaalde manier voor uzelf geformuleerd. Herzie die formulering. De meesten van u zien niet precies wat de problemen van de laatste paar dagen in feite betekenen.

Probeer af te stappen van de manier, waarop u erover heeft gedacht. Bekijk het opnieuw, want de komende dagen geven niet alleen negatieve-, maar ook zeer positieve mogelijkheden. Wie namelijk fris en origineel kan reageren op de kleine veranderingen in omstandigheden, die voor bijna elke mens onvermijdelijk zijn, zal een betere toekomst voor zich zien en wat belangrijker is: in elk heden een grotere kracht en een grotere zelfverzekerdheid gevoelen.

In een zo wisselende reeks invloeden als deze tijd kent, is het erg belangrijk dat wij steeds rekening houden met het heden. En als ik u iets heb gezegd over het heden dat binnenkort komt, dan is dat misschien niet helemaal rechtvaardig tegenover degenen, die dit lezen als het te laat is. Het is - geloof ik - mijn overigens niet geheel ontwikkeld gevoel van rechtvaardigheid, dat mij ertoe brengt ook nog een paar opmerkingen te maken voor de toekomst; het morgen niet van over enkele dagen, maar het morgen van laat ons zeggen over ongeveer 40 dagen.

Er is een plotselinge ommekeer. De dingen zien er opeens anders uit en u bent geneigd om nu ook maar meteen eens oven door te bijten. Kijkt u uit! Wie probeert te forceren, betaalt zelf de rekening; en die komt hoog. U kunt over 40 dagen geen problemen veranderen of forceren door uw houding niet te herzien. Pas u aan bij de situatie, zoals ze ontstaat. Neem die als onvermijdelijk aan. Eerst dan zult u erin slagen er iets goeds van te maken.

Over 40 dagen ook is er voor vele mensen de kwestie van ontgoocheling. Illusies komen niet uit, het lot in de loterij is een niet, de melkboer vergeet te bellen en de giro stuurt haar afrekening aanmerkelijk later in dan u had verwacht. Alles lijkt traag. Indien u zich daarover ergert (het is een periode van bijna 10 dagen, waarover ik het heb), dan

zult u daardoor juist domme dingen doen. Wees bereid pas op de plaats te maken op die punten waar u niets aan kunt doen of veranderen – ook indien anderen de oorzaak zijn van de vertraging - en besteed al uw energie aan die paar dingen waaraan u wel iets kunt doen. Want grote dingen zijn in ontwikkeling. Maar of u daaraan deel zult hebben, zal voor een groot gedeelte door uw besef van het heden en de mogelijkheden daarvan worden bepaald.

En daarmee meen ik een ieder zijn pondje vlees te hebben gegeven, ofschoon ik u niet verwijt dat u lijkt op Shylock. Ik zou mijn betoog willen eindigen met drie commentaren:

1. De meeste mensen, die zich opwinden, verspillen hun kansen terwijl ze aflopen. Want met hun mogelijkheden is het afgelopen, voordat ze beseffen dat de opwindings overbodig is.
2. Een ieder, die uit het heden het beste maakt, heeft van morgen niet veel te vrezen. Maar wie vandaag probeert van morgen het beste te maken, bereikt vandaag niets en is morgen teleurgesteld.

© Orde der Verdraagzamen

Sleutels jaargang 15: 1969-1970 - cursus 2 – Kosmische werkingen

Les 7 – Harmonische verschijnselen

3. Er zijn zeer vele regels, die bepalen hoe u zou moeten zijn in de ogen van anderen. Een dwaas houdt zich daarmee bezig. Een wijze vraagt zich af wat hij is, kan zijn en wil zijn in eigen ogen en met eigen middelen.